SCOALA BIOENERGETICII

GRIGORI KAPITA

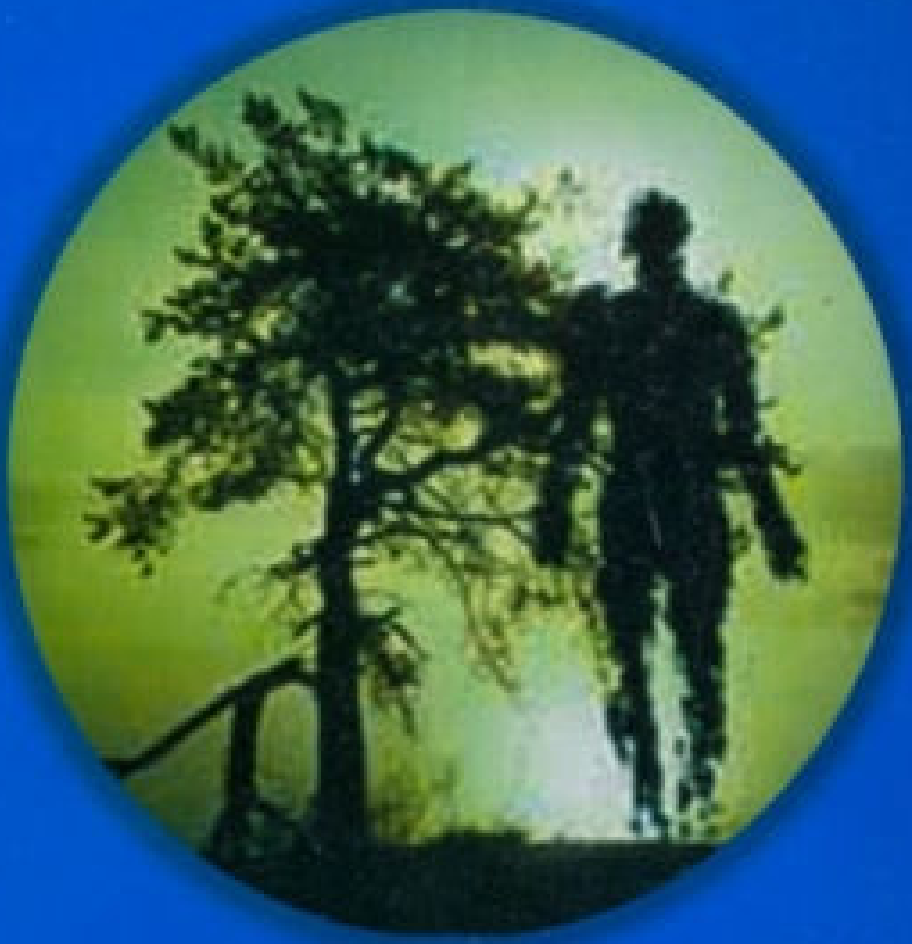

ATLASUL BIOENERGETIC AL OMULUI

BOOKED PUBLISHERS

Colecția „Şcoala Bioenergeticii” cuprinde:

Grigori Kapița

Volumul I Atlasul bioenergetic al omului
Volumul al II-lea Vampirii Energetici
Volumul al III-lea Anatomia Schimbului Bioenergetic
Volumul al IV-lea Apărarea familiei de atacurile bioenergetice
Volumul al V-lea Atacurile energetice: modalități practice de apărare a copiilor
Volumul al VI-lea Bioenergetica locuinței

Colecția „Şcoala Bioenergeticii”
Grigori Kapița
Atlasul bioenergetic al omului

Cuprins

În loc de prefață
Introducere
Energia - formă de viață
Omul - entitate energetică
Energia în corpul uman
Anatomia omului din punctul de vedere al energiei
Legăturile reciproce dintre organe şi cercul elementelor primare
Canalele energetice
Specificul funcționării canalelor energetice
Practica lucrului cu canalele energetice
Stimularea canalelor energetice
Automasajul liniar
Canalele energetice din punct de vedere al practicii Yoga
Centrele energetice ale omului (ceakrele)
Corpurile omului
Legile Cosmosului de care trebuie să ținem cont

Lipsă până la pagina 18 ….

zător. Şi în sfârşit cuvântul **energie** - popular în veacul douăzeci, origine a cuvântului energetic. Este cunoscut în toate limbile, este folosit în tehnică şi fizică, care se consideră unele ori singurele susținătoare şi descoperitoare ale energiei pentru umanitate.

Şi totuşi, oamenii îşi dau deja seama că energia se ascunde nu numai în mişcarea liberă a particulelor elementare. Este multă energie în jur şi ea se află peste tot. De exemplu, în corpul omenesc se mişcă şi conduce toate procesele vieții pământene a omului o substanță subtilă care este tot o formă de energie.

A venit vremea ca oamenii să-i devină prieteni. Să urmărim în paginile acestei cărți şi această ipostază a vieții omeneşti, cea energetică. Pentru expresivitatea şi concretețea unei expuneri exemplare atât de necesare în, studiul teme lor energiei subtile s-a ales forma atlasului cu comentarii detaliate. Ele vor înlesni o înțelegere lărgită a fenomenului universal complex şi contradictoriu, dar atât de armonios conceput: Cosmos - Om.

Energia formă de viață

Multă vreme omul a cunoscut numai substanța. Toate organele de simț îi dovedeau omului că substanța, în lume, există cu adevărat şi el chiar s-a hotărât să reunească toate substanțele atât de diverse, pământeşti şi nepământeşti, cunoscute şi necunoscute încă, într-un

singur cuvânt, într-o singură noțiune materia. Omul şi-a aruncat privirea prin telescop şi părerea despre infinitatea lumii materiale i s-a reconfirmat, s-a aplecat asupra microscopului şi s-a bucurat: acolo, în spațiul restrâns, există de asemenea materie. Cu timpul oamenii au realizat că toată această imensă mulțime de aspecte ale materiei îşi trăieşte viața internă proprie şi participă la unele din cele mai diversificate mişcări şi relații reciproce. Toate acestea materia le face cu ajutorul unei "substanțe" nevăzute, neauzite, nepipăibile şi care nici miros, nici gust nu are dar care se manifestă evident prin mişcare, prin scăpărări de lumină, sunete puternice, percepția frigului şi a căldurii, chiar a mirosului şi gustului. Doar ne amintim cum miroase a proaspăt după furtuna dezlănțuită şi bubuitoare şi cât de dulce este strugurele ce a adunat în el razele soarelui. Acest ceva care umple de viață diferitele forme ale materiei şi le pune într-o relație reciprocă este însăşi energia. Şi iată că s-au întâlnit materia şi energia. Două ipostaze într-unul: Ynn şi Yang existând în unitate şi luptă a cotrariilor. Oamenii de ştiință au şi pecetluit acest fapt într-o formulă $E = mc2$. Adică energia E este acelaşi lucru cu materia m, iar c la pătrat e o constantă în limitele viziunii savanților: mărimea vitezei luminii la pătrat.

Se dovedeşte că omul trăieşte într-un spațiu material - energetic 'şi el însuşi este un astfel de spațiu.

Hipnotizați de căutătorii formelor dense, solide de energie - materie, oamenii s-au lansat într-o cursă lungă după noile ei aspecte. Primul s-a trădat focul. El obținea cu atâta uşurință energie din orice materie că speriați la început de caracterul lui neânfrânat oamenii şi-au asumat riscul prelucrării lui şi au izbutit. Focul desigur nu consideră că omenirea l-a înfrânt şi câteodată îşi manifestă pornirile necumpătate organizând pentru închipuiții de oameni, ce s-au crezut învingătorii lui, spectacole tragi ce şi absurde transformând în energie pură şi trupurile lor, ale "ânvingătorilor". După care trosneşte din nou romantic şi plăcut la focul de surcele în cămin sau munceşte tensionat în furnale. Încălzeşte şi fierbe, topeşte. Dar iată că şi omul a început să trimită focul asupra semenilor săi folosindu-se de agresivitatea lui inițială, închizând ochii asupra propriei sale agresivități inițiale.

Dar, focul nu poate fi ținut în frâu; agresivitatea naşte agresivitate şi deja cutreieră prin lume valurile de foc ale energiei eliberate.

Însă cât de firesc şi logic începe totul! Se vede dintr-o dată că în teritoriile vecine viața nu prea se desfăşoară după cum trebuie: oamenii trăiesc aiurea, cred în altceva, se folosesc de bogățiile naturii nechibzuit şi în general bogățiile astea sunt repartizate în mod nedrept în lume. Şi iată că a pornit prin lume acest animal de foc şi nu-i de scos la capăt cu el nici în lumea de afară, nici în sufletul omului. Ah, şi mult foc rău au stins oamenii astăzi, ce multă energie de foc fierbinte, stătea gata pregătită şi i s-a dat drumul. Şi focului ce-i trebuie, trăieşte în libertate, se amuză de puterea lui transformând materia în energie. Arde zidirile omeneşti şi truda naturii, arde şi omul însuşi, scrum se fac trupurile, scrum se fac sufletele. Ce face focul? Distruge. El este crud? Ei da, este pur şi simplu puternic astăzi, iar aşa neânfrânat nu ştie decât să facă un singur lucru - să distrugă. Cine i-a dat drumul hotărând să se folosească de puterea lui? Omul însuşi a făcut-o. Acum focul nu se va linişti până nu va curăța spațiul într-atât până când nu-i va mai rămâne hrană pentru a-şi alimenta agresivitatea. Apoi se va linişti, va pleca. Iar omul va trebui să construiască totul din nou. Anume din nou. Nu să refacă lumea care a generat această agresiune a focului, ci să construiască una nouă. Şi va trebui începută construcția, cu binele, cu omul. Să se arunce din sine, din suflet focul cruzimii şi al iritării, focul supărării şi al irascibilității, al zgârceniei şi al înşelătoriei. Îl va ajuta pe om să se schimbe flăcăruia ce încă mai mocneşte a credinței în puterile şi posibilitățile sale şi dorința aprigă de a trăi într-o lume nouă, transfigurată, plină de altfel de energii, altfel de forțe, altfel de relații cu focul însuşi?

Omul nou se va propti bine în pământ nu călcându-l, ci iubindu-l. Pământul îi va da atât din energia ei ascunsă cât îi va trebui pentru viață. El nu va mai fi lacom şi-şi va şti măsura. Pământul, generos, îi va arăta omului noii civilizații surse de energie invizibile pentru noi cei de astăzi. Deocamdată el nu ne permite să ajungem până la prețioasele lui taine. Deoarece actuala civilizație a demonstrat prin toate generațiile ei anterioare inabilitatea de a se folosi până şi de ceea ce zace la suprafața pământului. Prin tendința deşănțată de acumulare, prin îngâmfarea ce reiese din atitudinea disprețuitoare față de lumea în care trăieşte, omul contemporan s-a certat cu

pământul. Într-unele locuri pământul nu mai suportă prezența omului alungându-l pentru mulți ani, provocând condiții energetice dure.

Pământul este fertilitatea ce dă viață semințelor de graminee, idei şi adevăruri. Astăzi el nu este prea generos. Şi semințele fără o stimulare suplimentară datorată energiei substanțelor chimice nu dau o recoltă rapidă, iar ideile de mult perimate îl tot împung pe om să le refacă, să croiască altfel lumea pământească, iar adevărurile ce nu mai sunt atât de curate şi nu mai salvează omenirea de energia agresivă şi de saturarea inimii cu enervare şi ură. A uitat omul că nu el este stăpânul planetei, ci pământul a fost atât de îngăduitor încât l-a lăsat pentru şaizeci - o sută de ani să-şi clarifice problemele în această lume solidă. De şi-ar manifesta fermitatea în încercarea de a trăi, fără să incomodeze pe nimeni şi nimic din ce-i ce-şi trăiesc sorocul alături de el, omul însă se înăspreşte în tendința de a-şi lua maximum de senzații trupeşti. Ar fi bine să-şi altoiască sufletul cu iubirea de toate câte i-a fost dat să se întâlnească în această viață pământească, el însă nu-i poate permite celui din apropiere să fie el însuşi. La fel este şi cel din apropiere. Aşa şi stau, unul împotriva celuilalt nu ca nişte frați care au avut norocul să vină în lumea asta în acelaşi timp, ci ca nişte concurenți intrați în luptă, pentru spațiul pământesc.

Cum ar fi să devenim mai plastici, maleabili, schimbători? De la cine să luăm lecțiile astea? Acum cineva este lângă noi şi înăuntrul nostru. Apa e numele acestei forțe naturale, acestui dascăl şi al acestei energii. Ea este curgătoare, lipsită de formă şi ştie să intre în orice formă rămânând cu ea în pace şi înțelegere. Dar uneori apa acumulează atâta energie încât nu se poate menține în nici o formă. Şi atunci devine năvalnică, stăruitoare, chiar furtunoasă. Omul a fost întotdeauna binevoitor față de ea, i-a căutat prietenia, apropierea. Poate pentru că el însuşi este 65% constituit din apă. Până şi faptul de a trăi pe acest pământ omul l-a legat direct de apă. Şi aproape că s-a convins pe sine că din ea a şi ieşit când pământul l-a ademenit cu soliditatea şi stabilitatea lui. Apoi, se pare că nu s-a supărat, întotdeauna a împărțit generoasă energia cu omul. Până când omul nu a căzut la trufie şi s-a închipuit cuceritorul stihiei acvatice. De foc i-a fost mai întotdeauna teamă şi s-a străduit să se păzească, cu pământul, mulțumită generozității şi răbdării lui, a avut relații în stilul său, apa însă i-a trezit spiritul de competiție. Romanticii au vrut neapărat să se lupte cu valul năprasnic, pragmaticii să-i zăgăzuiască impetuozitatea apei, iar neastâmpărații să-i găsească nemărginirii acvatice limită.

Apa a îngăduit jocul şi chiar să muncească puțin în dispozitivele inventate de om, dar n-a vrut să se împace cu atacul asupra lipsei de formă. Până şi pe rigidul pământ, ataşat cu încăpățânare de formă, ea îl înghesuia obligându-l să-şi schimbe conturul malurilor. Şi pe om l-a învățat această stihie cu nestatornicia, mobilitatea, nesoliditatea formei. Se pare că puține din aceste lecții au fost asimilate de om cu folos, de aceea le este greu multora dintre noi să se împace cu condițiile energetice modificate, în care suntem determinați să trăim astăzi; atât este de greu să-ți schimbi natura energetică în concordanță cu lumea înconjurătoare. Suntem mai obişnuiți să ne luptăm cu noile condiții de viață şi. .. să pierdem fără speranță. într-adevăr o luptă nu pe viață ci pe moarte. Se zbat şi se zbat fluturii-oameni de obstacolele nevăzute ivite brusc şi de nicăieri în drumul obişnuit, cunoscut.

Apa îi şopteşte omului la ureche: "Opreşte-te, ocoleşte piedicile, priveşte înapoi, poate ai să găseşti un nou făgaş". Încăpățânat, omul nu aude, el are alte rațiuni: "De acest drum, de acest făgaş s-au folosit strămoşii noştri, el este descris în cărțile eterne, înseamnă că trebuie să ne luptăm şi vom străbate. Bălteşte apa, se strică în albia stătută, îndesată de trupurile celor care n-au reuşit, până nu va apărea o nouă dovadă despre faptul că vechiul drum este de netrecut. Dar şi zvonul că undeva pe-aproape cei mai mobili şi îndemânatici dintre oameni au format un nou făgaş, au găsit o nouă cale, a încetat de mult să mai fie un zvon şi s-a prefăcut într-o realitate vie a vieții. Deja nu se mai înțelege cum de n-a putut fi văzută această cale mai devreme. Îi mulțumim apei, fluidității ei caracterului schimbător şi puterii spre care totuşi ne îndreaptă atenția. Pe cei care se încredințează înțelepciunii ei îi scoate pe un pământ ferm dar nou unde un foc nou aţâță curiozitatea omenească. Începem un nou ciclu, o nouă spirală.

Trăim, învățăm, cunoaştem energia şi materia. Formele ei tot mai puțin dense ne atrag atenția şi se lasă asimilate. Iată că şi aerul, invizibil, şi-a arătat câte ceva din secrete permițându-i omului să se desprindă de pământ şi să sară peste marea apă a oceanului. Cald, rece, elastic,

înțepător, alunecând printre degete şi dulce alunecând în plămâni, divers, insesizabil şi foarte mobil, aerul l-am experimentat de mult pe noi înşine. Am invidiat norii, păsările pentru alunecarea lor lină prin înălțimea lui. Iar noi ne-am rostogolit atât de încet pe roțile noastre la suprafața pământului sau am alunecat pe suprafața apei când aerul ne-a împins cu umărul pânzele. In el s-au întâlnit contrariile: sau este iute şi stăruitor, şi chiar agresiv în nerăbdarea lui, sau cade în toropeala acalmiei totale ducându-l pe om la nebunie cu absența oricărei mişcări a materiei, energiei, informației. În liniştea deplină parcă ar muri, dar nu, vine vremea de a duce veste în lume şi o face fără ezitări intrând în toate spațiile închise, găsind o crăpătură nu prea mare pentru a se infiltra. Nestatornic, mobil, băgăreț in toate şi rapid, aşa este aerul. El stăpâneşte energiile subtile care pot duce sunetul şi aripile avionului. Subtile, dar nu slabe.

Trec vremurile şi omul, ca şi aerul, se scurge dintr-o parte în cealaltă a pământului nostru şi nici o putere nu poate opri acest şuvoi. Dar se întâmplă ca şi aerul să fie băgat în recipiente cu pereții groşi iar oamenii după "pereții" unor hotare deloc transparente. Acolo sunt înghesuiți şi aerul, şi oamenii. Iar dacă se vor elibera o vor face cu mult zgomot şi putere, eliberându-se de surplusul de energie. Adesea şi recipientul corpului omenesc se saturează de energia emoțiilor, sentimentelor, gândurilor. Nu pot sta în acest vas, se zbat să iasă afară într-o formă atât de cunoscută şi obişnuită în chipul cuvintelor iar aerul duce vorbele de nu le prinzi. Vorbele spuse dispar, cedându-şi energia fizică aerului. Dacă energia ascunsă în cuvinte ar fi doar energia sunetului, cu cât ar deveni lumea mai caldă şi mai mângâietoare colectând, cu ajutorul aerului, energia tuturor cuvintelor spuse.

Dar mai este şi o altă energie ascunsă în cuvintele noastre. Ele sunt uşoare şi mobile ca aerul dar cad uneori ca focul, te inundă ca apa rece, te strivesc precum pământul cel greu. Mediul care primeşte energia subtilă, ascunsă în cuvinte, este conştiința omului. Aici se pot instala pentru multă vreme cuvintele spuse de cineva şi-şi pot face lucrarea constructivă sau distrugătoare în sufletele unor oameni concreți. Aerul duce cuvântul la ureche, îi este tot una ce energie transportă prin oscilația moleculelor sale. Dar ce cuvinte să pronunțăm, în ce loc şi-n ce timp, cu un adaos sau nu de otravă în spațiul din jurul nostru prin intermediul unui cuvânt lipsit de tact adresat cuiva - aceasta este alegerea noastră, a oamenilor. Nici o energie nu dispare. Dacă aspectele fizice se transformă în cele din urmă pur şi simplu în căldură (deşi nu-i bine nici aşa, deoarece multă căldură fizică dă arşiță), atunci aspectele subtile vor rămâne multă vreme energii ale pasiunilor omeneşti, ale frământărilor sufleteşti, emoțiilor afectând lumea interioară a multor oameni. Ce greu le este oamenilor, probabil, să-şi spună unul altuia cuvinte blânde, delicate, mângâitoare şi ce uşor sar de pe limbă injuriile şi grosolănia.

De fapt, am trecut pe neobservate la energiile care nu se subordonează forțelor naturale ale aerului. Am ieşit cu totul din limitele cercului guvernat de cele cinci simțuri ale omului şi am intrat acolo unde stăpân este un oarecare al şaselea simț de neânțeles. Unii oameni spun că simt cu spatele ceva în situațiile critice. Alții spun: "nu, cu ceafa", terții: "cu pielea", iar la următorii apare un nas neobişnuit care nu simte mirosul, dar ştie tot. Toate aceste variante şi altele de percepție deloc banală a unor realități neuzuale au fost reunite sub un singur, al şaselea simț, iar unde stă el ascuns depinde de individualitatea omului concret. Pot fi izbucniri intuitive profunde din inconştient, ascunse privirii superficiale a omului dar care ştiu despre omul în cauză şi despre lumea înconjurătoare foarte mult. Aceasta este sfera înaltelor energii subtile subordonate forțelor naturale desemnate prin eter. În vremurile de demult omul materializa substanța în conştiința sa pentru a descrie un asemenea tip de relație dintre două obiecte, când suportul real al energiei încă nu fusese găsit. Eterul în concepția veche umplea spațiul infinit pentru ca stelele să aibă în ce pluti. Mărul căzut în capul lui Newton i-a ajutat omenirii legate de formele corporale materiale, să-şi păstreze capul la locul său în descifrarea enigmei: pe ce se țin stelele? Firele invizibile ale câmpurilor gravitaționale au eliberat Eterul de obligația lui. Dar însuşi Eterul s-a păstrat ca un fel de purtător al fenomenelor subtile. Să închizi ochii şi să te prefaci că nu vezi prezența sferelor subtile unde funcționează alte forțe, alte energii, nu se mai poate. Şi iată că a fost bun Eterul pentru a deveni iar purtătorul acelui ceva ce există şi nu se manifestă material sau se manifestă atât de inobservabil, încât majoritatea oamenilor nu are capacitatea de a-l percepe.

Deşi dintre cei care l-au simţit şi văzut în mod real au fost în toate epocile, în toate civilizaţiile. Şi atitudinea faţă de ei a fost diferită: de la recunoaşterea generală până la persecuţia înverşunată. Cunoaşterea a fost ţinută în umbră în epoca ce se termină şi a fost descoperită de cei iniţiaţi, care se apărau prin secretul ei de omenirea ce se speria de toate şi este gata să rupă în bucăţi pe oricine deţine o astfel de cunoaştere. Taina apăra şi omenirea însăşi de utilizarea incorectă a energiei invizibile. Forţele pe care la poate trezi această energie sunt mari şi mare este tentaţi a de a le folosi pentru realizarea ţelurilor personale, în paguba altor oameni. Dacă civilizaţia omenească nu s-ar fi descurcat cu energiile eterice în epoca ce se încheie, Kaliyuga (Epoca neagră), ar fi dispărut înainte de termen.

Termenul a venit. Suntem în pragul unei noi Satiayuga - Epoci albe care prin energiile sale eterice se va deosebi pregnant de cea premergătoare. Şi, desigur, astfel de tranziţii nu pot. fi fără dureri. Perioada de trecere de acum nu este o excepţie. Prin urmare ce să facem? Să trăim şi să învăţăm de la viaţă în noile condiţii energetice. Să fim atenţi la noi şi la lumea înconjurătoare, să descoperim din nou aceste două lumi - interioară şi exterioară. Omul civilizaţiei trecute a fost atât de ataşat de corpul fizic şi s-a comportat atât de nepotrivit cu el, încât şi-a scurtat durata vieţii pământeşti până la limita inferioară. Actualele şase-opt decenii înseamnă foarte puţin pentru un corp atât de bine gândit şi produs în "fabrica" cerească. Pentru corpul lui solid omul de astăzi ştie doar o singură energie, energia pe care i-o dă hrana şi acum el este preocupat în exclusivitate de a face rost de ea cu sudoarea frunţii, ca apoi să-şi ocupe timpul cu consumarea ei. Este adevărat că omul a păstrat şi oarecari forme de energie fără să pună accentul de fapt pe aspectul energetic al unor fenomene ca odihna sub orice formă: în natură, în locuri de amuzament, la teatru, la expoziţie, în fotoliul de acasă. Dar spre sfârşitul sorocului pământesc încetăm să mai fim îndeajuns de receptivi la aceste forme de energie. Simţurile se tocesc, devenim mai zgârciţi cu emoţiile, ba chiar şi mâncarea nu ne mai bucură într-atât - se simte apropierea asfinţitului. Omul contemporan va trebui să facă fată tuturor aspecte lor energetice care se revarsă ca în ocean în jurul fiecărui a dintre noi. Să le redescopere şi să înveţe să le absoarbă iar pentru aceasta va trebui să se analizeze pe sine, să-şi înţeleagă natura energetică.

Omul entitate energetică

Spaţiul din jurul nostru este saturat de energie.

Ea este diferită în funcţie de însuşirile ei, de natura şi de mijloacele de transformare dintr-un aspect în altul şi împreună - unică în esenţă: energia - este ceea ce face ca lumea să fie diversă, ceea ce o pune în mişcare şi generează noi forme de viaţă. Dar ceea ce frânează cursul vieţii, degradează unele din formele ei şi le face să semene unele cu altele, este tot energie. După cum vedem este imposibil, de fapt, să definim energia şi cu atât mai lipsite de noimă sunt încercările de a identifica toate multiplele ei forme cu una particulară - câmpul şi de a strânge sub capacul unei singure teorii a câmpului toate aspectele energiei. Este adevărat, fizicienii încă se împiedică la nivelul câmpurilor fizice. Câmpul gravitaţional nu se mai unifică cu cel electromagnetic ci doar s-a distorsionat deformând spaţiul însuşi şi pe urmele lui mersul timpului şi-a perturbat goana liniară: de ieri până azi şi către mâine, încurcând reprezentările simple şi clare despre lume. De vor mai fi. Universul îşi descoperă încetul cu încetul secretele arătând fapte de neimaginat până acum.

"Cât este de complicat totul! va dori cineva să exclame. Nu, nu putea forţa creatoare superioară să alcătuiască o astfel de lume, deloc simplă". Desigur că nu, nu. Formele primordiale aşezate la baza universului sunt într-adevăr simple. Utilizatorii au complicat pe urmă totul dar ideea a fost excelentă şi simplă. Au spus că tot universul este pătruns de energie. Şi omul, ca o părticică a acestei lumi, este îmbibat de energie de la rădăcina părului până în vârful degetelor. Corpul omului de aceea este energie pentru că este ţesut din substanţă. Pentru realizarea fiecărei substanţe materiale s-a consumat o oarecare cantitate din energia universală şi această energie trăieşte înăuntrul nostru ajutându-ne să-ne conservăm forma fizică obişnuită - corpul nostru. Dintr-o unică şi mică celulă s-a format el, apoi a crescut îndelung şi greu strângând puteri, folosind energia internă şi pe cea a spaţiului înconjurător. Experienţa de viaţă obişnuită ne spune că pentru creşterea şi dezvoltarea s-a organismul trebuie să fie nutrit, adică energia pentru

construirea unor noi celule şi funcţionarea celor deja formate este deţinută de către om din hrană. Primii reprezentanţi ai civilizaţiei noastre oamenii preistorici obţineau hrana aceasta greu. Dacă vânătoarea nu izbutea, materia corpurilor unora dintre membrii tribului trebuia să treacă în energie pură sub îndrumarea forţei naturale a pământului. Spaima de a-şi pierde forma materială, adică pur şi simplu de a muri, a intrat atât de adânc în conştiinţa omului, încât acoperindu-şi de câteva ori nevoile energetice prin rezerve de hrană necesare supravieţuirii, el tot bântuie prin viaţă în căutarea altei hrane.

În zilele obişnuite n-are linişte - lucrează în principal pentru mâncare - iar în cele de sărbătoare îşi pune problema să înghită în scurtă vreme maximum de salate, saramuri, ceea ce în general vorbind nu este în mod necondiţionat hrană. Totul se învârte în jurul mâncării, totul este pentru mâncare, totul în numele mâncării. Adunându-se la masă în timpul sărbătorilor proprii, oamenii rostesc urări de sănătate pentru ca farfuriile să nu stea goale. În aceste momente oamenii îşi amintesc şi de sănătate contopind lucruri care se exclud reciproc: sănătatea şi îndesarea organismelor cu hrană superconcentrată, în combinaţii de neimaginat, în cantităţi excesive. Corpul nu se mai descurcă de mult cu aceste revărsări de energie nutritivă, se micşorează randamentul şi aşa scăzut al prelucrării alimentelor.

Savanţii au studiat în toate detaliile mecanismele ascunse ale transformării substanţelor aduse de alimente în energie internă de mişcare şi dezvoltare a corpului omenesc, în cele mai diverse componente care la nivelul moleculelor contribuie la construirea celulelor corpului fizic. S-ar părea că ne-a rămas de făcut doar un lucru foarte simplu: să calculăm câtă energie nutritivă trebuie produsă pentru unitatea de masă a corpului omenesc şi ce cantităţi, din care substanţe trebuie puse în dotarea acestui corp. Aşa şi procesează omul contemporan, doar că nu prea asculta corpul de aceste recomandări şi reacţionează la modificările echilibrului de substanţe şi energii într-un fel greu de anticipat. Fie că se umflă în timpul. celei mai severe diete şi această creştere corporală nu poate fi oprită cu nici un fel îngrădiri alimentare, fie, dimpotrivă, omul nu reuşeşte nicidecum să-şi mărească volumul chiar şi la cea mai intensivă alimentare.

Echilibrarea aportului de micro elemente şi vitamine în organism a devenit un lucru de la sine înţeles. Alte populaţii s-au ţinut cu porţii reduse de hrană nediversificată şi nu s-au grăbit să dispară de pe faţa pământului, până când reprezentanţii unor populaţii mult mai civilizate nu le-a explicat cât de mult şi-au sărăcit viaţa prin absenţa din raţia lor a multor produse - purtătoare de preţioase substanţe şi energii. El le-au dăruit cu generozitate confraţilor necivilizaţi cunoştinţe despre mijloacele de obţinerea energiei nutritive. Şi iată că de aici a început procesul de dispariţie al acestor populaţii o dată cu pierderea propriului mod de viaţă lipsit de confirmarea ştiinţei şi a părerii cuiva dacă sunt suficiente vitamine în raţia de peşte a populaţiilor nordice sau în tsamp-ul* tibetanilor gama completă de aminoacizi. Cantităţile de hrană utilizată, după mărimea şi relaţia cu consumul energetic pentru mişcarea fizică a populaţiilor civilizate şi a celor la care civilizaţia a venit mai târziu, se deosebesc şi azi la fel de mult dar durata vieţii, a perioadei active la reprezentanţii uneia sau alteia dintre populaţii, nu prea diferă.

Iată şi întrebarea: nu cumva omul de astăzi şi-a concentrat atenţia prea mult asupra formelor de energie nutritivă? Chiar şi omul absorbit de corpul fizic comută uneori pe alte surse de energie exterioară. Vrea dintr-o dată spectacol şi se duce la teatru, la, film sau, în cel mai rău caz, la restaurant unde îmbuibarea are altă coloratură emoţională decât în condiţiile de acasă. Acesta este un alt spectru energetic, legat de lumea emoţiilor umane. Ne-am apropiat de acel aspect al vieţii omeneşti pe care ştiinţa naturală nu l-a supus unei priviri prea insistente. De fapt, de privit a privit dar încă nu a conştientizat natura energetică a emoţiilor, probabil din cauza absenţei unui purtător material vizibil al acestei energii. Să-i lăsăm pe fizicieni cu joulii şi kilocaloriile lor şi - să aruncăm o privire în lumea emoţiilor umane prin prisma concepţiilor energetice.

Nu, nu vom prelucra emoţiile umane ca să rezolvăm probleme naturaliste: câte unităţi de bucurie sunt necesare pentru a cunoaşte fericirea. Să urmărim omul în diverse situaţii. Iată-l că se duce la întâlnire, plin de o aşteptare fericită în faţa evenimentului ce va urma să se producă.

Întâlnirea a fost planificată. din timp, de aceea omul se pregăteşte pentru ea, se agită cu garderoba alegând accesoriile vestimentare. Energia i-a sugerat deja, fără să se manifeste evident,

că dacă nu va corespunde cravata stilului şi gamei cromatice ale costumului, atunci nu se va resimți nici un confort în această îmbrăcăminte şi nici nu se va crea impresia dorită. Şi iată-l străduindu-se să ia în considerare toate nuanțele. Apoi alege îndelung florile. Trandafirii sunt un pic prea festivi, garoafele prea obişnuite, crizanteme le, lalelele prea specifice, vor plăcea oare? Nu, mai bine totuşi trandafiri cu aceste flori delicate este greu să greşeşti. Dar rămâne problema culorii! Roşii? Au o culoare 'excitantă, pătimaşă în insistența ei agresivă prea sinceră etalându-şi esența înflăcărată. Portocaliul este mai delicat dar forța lui excitantă, haotică poate avea o influență iritantă. Culoarea roz cu paloarea ei, va anihila desigur perseverența agresivă a roşului. Sau galben? Uşuratic şi voios, o culoare superficial neobligatorie eliberând excentric orice direcție. Sau poate să prefere puritatea desăvârşită a albului. În fapt albul conține totul de aceea este mereu altul şi atât de profund. Florile au fost alese. Timpul neliniştit îl grăbeşte: nu ai voie să întârzii!

Iar energia continuă să-l încerce pe om, îndreptându-l împotriva curentului lumesc principal. El merge la întâlnire, în timp ce toți merg spre casă, el se grăbeşte dar nici omul muncii nu prea vrea să zacă în mijloacele de transport când simte că se apropie de casă. În costumul impecabil călcat, cu o cravată vizibil asortată, cu flori în mână, eroul nostru se afundă în mulțimea încet curgătoare alcătuită din oameni obosiți, uşor şifonați de complicațiile zilnice, oameni ce-şi dau o mare parte din energia fizică şi emoțională activității preferate şi se scurg acum într-un singur flux către principalele lor surse de energie: mâncarea, televizorul, halatul şi ai casei. Eroul nostru este singur împotriva tuturor. Ei nu, are şi el aliați care se mişcă în aceeaşi direcție, dar ce şanse au aşa dispersați cum sunt în fața unității de monolit a şuvoiului ce adună resturile de energie în numele unui țel mult râvnit acasă la mâncare şi la fotoliul moale din fața televizorului. Aici încep schimburile energetice intensive. N-a reuşit să se ferească la timp şi l-a atins pe careva cu umărul sau l-a călcat pe picior provocând un moment neplăcut. Se iscă tot felul de gânduri supărătoare despre cât de aglomerat este totuşi metroul la noi şi cât de îndărătnici sunt oamenii. Gândurile au apărut şi au zburat ducând în spațiul universal o părticică din energia noastră Dar dacă mişcarea stângace de a ocoli un om ce mergea încet nu a provocat doar o atingere ci chiar o ciocnire? Asta nu se mai rezolvă cu un „scuzați" încep explicațiile despre cine şi cum se îmbulzeşte cu cravata la gât şi florile în mână. Şi se poate ca ceva să se mişte înăuntru şi să iasă într-o izbucnire necontrolată în lumea din afară sub formă de cuvinte sau chiar şi acțiune fizică...

O a1tercație scurtă, obişnuită, pe care marea parte a martorilor nevinovați nici nu o bagă în seamă, alunecând pe lângă, spre treburile lor. Dar câte schimbări a suferit eroul nostru: respirația s-a întețit inima bate neregulat, sângele s-a urcat la cap, mâinile tremură. Ce l-a adus pe om în starea aceasta?

De unde a apărut toată această energie care a făcut să fiarbă sângele şi unde s-a volatilizat când combatanții s-au îndepărtat pe traiectoriile lor? Sângele desigur că se va linişti dar forțele au slăbit şi picioarele nu mai păşesc cu aceeaşi vioiciune. După toate legile fizicii omul n-a pierdut o cantitate semnificativă de energie - nici potențială, nici cinetică şi chiar fața arzând de mânie nu a cedat aerului atâtea raze calorice încât organismul să resimtă un consum notabil. Şi, totuşi, s-a constatat că o înrăutățire reală a stării generale s-a petrecut. Omul de ştiință va spune: "Hormonii, după comanda sistemului nervos central, eliberați în sânge, au declanşat aceste consumuri energetice". Fie şi hormonii, dar energia unde pleacă? Iar sistemul nervos central de unde a luat energia pentru izbucnirile, fluxurile sale? Să-l lăsăm pe eroul nostru, el măcar a înaintat puțin clarificând situația cu oponenții săi, dar iată alt personaj. Omul şi-a petrecut întreaga zi la masa de lucru, cu stiloul în mână, acoperind coli de hârtie cu un scris compact. La sfârşitul zilei de muncă a obosit în aşa hal de parcă ar fi mutat cu mâna o tonă de cărbune. Aici ce fel de hormoni au acționat? Şi omul a muncit într-adevăr, nu o singură viață şi-a petrecut în gânduri şi emoții, până a apărut pe hârtie textul dorit.

Să ne întoarcem la titlul capitolului: "Omul entitate energetică". Energia nu este numai căldură şi activitate chimică în moleculele corpului uman care topesc în "cuptoarele" lor hrana, dar şi oarecare substanță subtilă care generează în corpul nostru tot spectrul de mişcări interioare, de la senzația sâcâitoare de jenă la lingurică când stomacul este gol până la gândurile profund

filozofice şi furtunile de emoţii din suflet ca răspuns la vreo situaţie exterioară. Energia primordială prane, este cea pe care învaţă să o dirijeze yoghinii - adepţii căii Ţigun când îşi transmit energia Ţi prin canalele energetice. Iar oamenii obişnuiţi pur şi simplu şi-o consumă până când energia se istoveşte în corpul lor, cheltuind treptat rezervele primare. Această energie este cea care declanşează toate reacţiile fiziologice naturale din organism. Sub influenţa ei creierul începe să transmită impulsuri terminaţiilor nervoase, glandele corespunzătoare produc hormonii necesari în acel moment. Ei vor transmite mai departe, în lanţ, prin organismul uman, impulsul energetic iniţial, până la organul ţintă. După un oarecare timp nu numai un clarvăzător va vedea ce acţiune destructivă sau constructivă a dezvoltat energia în om. Simţurile formează un buchet enorm şi divers compus din toate formele de energie. În el se află diferite flori: frumoase şi nu prea, cu miros plăcut sau iritant pătrunzător, strident colorate sau obişnuite. De fapt când vorbim despre energie toate aceste epitete care ne evocă o serie exemplară păcătuiesc printr-un neajuns serios: energia nu are calităţi care să permită să se afirme că această energie este benefică, aceea este malefică, aceasta este bună, cealaltă este rea. Energia este pur şi simplu diferită dar nouă ne sunt mai plăcute mirosurile îmbietoare decât cele înţepătoare, iritante, de aceea preferăm involuntar unele forme din energia comună în detrimentul altor forme, învestindu-le cu diverse calităţi.

Sentimentele umane se relevă prin emoţii sunt compuse din diverse emoţii. Dar orice imaginare în final a unui sentiment sub forma unei sume de emoţii este o simplificare vulgară, o înlocuire a sentimentelor autentice cu o schemă. Iată ce a trăit omul care a primit o veste mult aşteptată. El a aşteptat tensionat şi îngrijorat pentru soarta celui apropiat care a plecat într-o călătorie îndepărtată, nu lipsită de riscuri. Gândurile rele născute din teamă, măresc frica, desenând în imaginaţie tablouri înfricoşătoare de care nu te poţi elibera nicicum. Melancolia, prefăcându-se în dor chinuind sufletul, singuraticul, care s-a lipsit în virtutea împrejurărilor de relaţiile obişnuite şi deci de schimbul obişnuit de energie. Şi iată vestea cea bună exprimată poate printr-un singur cuvânt în telegramă: "Te iubesc" – a iscat deodată o mulţime de sentimente şi unul din ele - bucuria. Din această bucurie s-a născut veselia, dorinţa de a cânta şi, poate, de a ţopăi un dans sălbatic prin dezlănţuirea lui sau de a vorbi, de a vorbi fără de sfârşit.

Dar poate fi şi o stare interioară curgând prin corp ca o netulburată fericire, aducând la o destindere profundă încununată de împăcare şi linişte. Numai ochii care atât timp au fost pustii, inexpresivi, trădează această bucurie ascunsă prin vioiciunea sinceră a privirii. Omul tace, doar ochii scânteiază bucuria care-l inundă pe om îi obligă să trăiască o altă viată emoţională. Şi ei trăiesc, vorbesc, cântă, dansează, revărsând în jur bucurie. Energia, din nou energia, eliberează aceste emoţii relevând sentimentul abia născut. Un singur cuvânt în telegramă dar câte evenimente, câte modificări a provocat în om. Ce diversitate de gânduri a apărut în urma cuvântului. Acest roi de gânduri s-a aliniat într-o secundă şi a format un sentiment nou, care a început prin intermediul emoţiilor să se exteriorizeze. În lumea din afară au răsunat iar cuvintele, au avut loc transformări, s-au iscat noi emoţii şi noi sentimente. Bucuria ieşită la suprafaţă a generat alte gânduri, a spus alte cuvinte născute de aceste gânduri, a fredonat cântece compuse din aceste cuvinte, s-a lansat din nou într-un dans. Energia a fost alături, a fost înăuntrul omului şi într-o c1ipire de ochi s-a mutat dintr-un punct al spaţiului în altul. Parcă s-ar fi luat de niciunde şi, totuşi, a fost dintotdeauna.

Uzând de logica obişnuită, liniară, care se subordonează doar legilor aritmeticii, nu se pot descrie procesele apariţiei şi transformării formelor de energie din unele în altele. Dar practica observaţiei vieţii omeneşti în sfera gândirii şi emoţional sentimentală ne spune: aceste transformări există şi lucrează.

Şi, totuşi, ce este substratul (purtătorul) primordial şi mecanismul iniţiator al acelor unde energetice care intră în om, iscând în el un şuvoi de sentimente şi care se manifestă în emoţiile lui?

Poate gândul? Desigur este el, gândul care s-a lansat prin labirinturile conştiinţei umane de îndată ce semnele literelor s-au unit pentru el în sensul cuvintelor: "Te iubesc". Acest gând a pornit toate

reacțiile fiziologice în corpul omului, trădându-i atât de vizibil starea interioară. Gândul a contaminat sentimentele, gândul le-a eliberat în afară sub forma emoțiilor. Deoarece gândul este material materia gândului poate acumula în sine imense fluxuri de energie şi le poate elibera instantaneu. Atunci se produce explozia emoțională care este capabilă chiar să ucidă, când această energie se plimbă prin corpul omului, rupând toate zăvoarele puse sub control. Ea poate într-o clipă să provoace starea de şoc, de adâncă depresie. Sau poate declanşa în om furia provocând ofensiva împotriva gloanțe lor duşmanului. Gândul poate declanşa în om orice emoție şi o poate stinge. Emoția însăşi devine împreună cu gândul materială, întrucât totalitatea câtorva gânduri este chiar emoția. Gândul îşi transferă acțiunea instantaneu în orice punct al spațiului. Pentru el nu există spațiu, distanță, el este acolo unde a fost transmis. Şi nu contează dacă punctul de aplicație al gândului se găseşte în îndepărtările fără de sfârşit ale Universului sau în adâncimile microcosmosului ființei umane el este acolo de îndată ce a fost formulat. Măcar în lumile paralele, în afara limitelor fizice, obişnuite nouă. Pentru gând nu există bariere şi distanțe. De el nu te poți ascunde nici după zidurile de beton armat care opresc cele mai joase radiații radioactive, nici pe fundul oceanului, gândul este omniprezent. Îi sunt accesibile toate epocile, deoarece pentru el nu există timpul. El traversează instantaneu orice limite de timp în orice direcție şi în trecut şi în viitor. Pentru gând toate epocile există acum, simultan, el poate atinge orice secundă ce naşte orice eveniment. Fiecare gând al nostru, oricât de nesemnificativ, apărând atât de repede încât nu are timp nici să se formeze în cuvinte se lansează către orice confrate întru ale epocii în care trăim până la Alexandru Macedon care a lărgit cu forța armelor hotarele imperiului său. Pentru gând suntem ai aceluiaşi timp şi la fel de reali. Orice punct al Universului află imediat oricare dintre intențiile noastre bune sau rele, oricât de minore ar fi. Cel mai firav gând aduce toată informația conținută în el până la oricare punct spațio-temporal, neirosind nici o picătură din energia pusă în el.

Se spune că gândul rostit este minciună. Desigur gândul transpus în cuvinte se poate deforma. Aşa este omul ascunzându-şi în mod naiv în cuvinte adevăratele gânduri în momentul în care ele sunt cunoscute peste tot şi oriunde. Dar deocamdată nu vom vorbi despre aceasta ci despre faptul că, spus sau nespus, gândul există. Unde se află? În spațiul gândurilor numit câmpul informațional al Pământului. În acest câmp există toate - toate gândurile până la care ar fi putut ajunge umanitatea: şi cele geniale, şi cele banale, şi cele curate şi cele ticăloase. Toate. Gândurile trăiesc o perioadă foarte lungă, hrănite de om. Câteva din ele, cele care trezesc în oameni agresivitatea, iritarea, invidia, dorința de a trişa şi altele asemenea sentimente de mult ar fi trebuit să se liniştească. Dar nu, se găsesc între cei mai de treabă, civilizați pământeni, câțiva care cu gândul doresc răul semenilor, iar unii traduc în vorbe un astfel de gând. Cuiva i se pare, că nu se întâmplă nimic rău dacă se adresează violent altuia. Probabil, doar nu-şi însoțeşte vorbele cu fapte. Iar gândul este cu totul ascuns de ureche a străină. Câteodată ne permitem lucruri negândite. Câteodată unii din cetățenii de treabă au gânduri cu totul îngrozitoare. Ei, desigur, speriindu-se şi uneori regretând le alungă dar pe urmă se consolează: "A gândi nu înseamnă totuşi a face". Iar în timpul acesta forța vitală a gândurilor ticăloase se consolidează în câmpul pământului. Se află între' pământeni şi asemenea oameni care prin particularitățile lor se pot concentra asupra acestor gânduri iar prin intermediul altor însuşiri specifice le pot realiza prin fapte. Apoi când le comunică celor cumsecade ceea ce au făcut aceştia se revoltă sincer şi se miră cum de rabdă pământul oameni capabili să săvârşească astfel de ticăloşii. Numai gândul păcătos ce le-a traversat cândva şi lor mintea nu se leagă cu delictul comis de cineva! Dar au şi ei o parte de vină în cele întâmplate. Ei au dat viață unui astfel de gând şi apoi l-au alimentat în câmpul informațional al pământului.' Dar nu, nu se asociază astăzi în conştiința cetățenilor de treabă ai Pământului aceste două lucruri: naşterea adorată a unui "gând rău" şi comiterea de către cineva a unei "fapte rele". Energia gândului este o forță uriaşă şi corpul nostru o primeşte transformând-o în energia sentimentelor, energia emoțiilor, energia faptelor.

Energia în corpul uman

Omul este viu până când în corpul lui există energie. De îndată ce energia începe să aibă un acces dificil la un oarecare organ sau sistem, condițiile de viață ale acestui organ se înrăutățesc, ceea ce apare sub forma bolii. În mod firesc barierele în traseul energiei nu apar deodată, omul le creează greu şi în timp îndelungat construind treptat "baraje" în drumul fluxului de energie. Înspre al patrulea deceniu de viață omul acumulează o experiență uriaşă în construirea unor astfel de baraje şi predă înaltei comisii un obiectiv după altul (adică unul după altul organele din corpul sau încep să cedeze). Încă nu demult omul se simțea bine sănătos şi deodată s-a îmbolnăvit. Boala parcă s-ar fi aprins de aceea apare dorința de a o stinge cât mai repede. Începe căutarea specialistului, întrerupătorul bolii. Se încearcă orice: de la obişnuitele tablete - amestecuri, până la cele mai noi cuceriri ale tehnologiei în domeniul medicinii şi chiar sfaturile vecinei - o bolnavă profesionistă cu stagiu lung. Primele simptome acute ale bolii adesea por fi îndreptate şi omul este uşurat: uf, a trecut. Treptat însă, bolnavul începător face cunoştință cu particularitățile bolii sale şi se dovedeşte că ea nu a trecut, ci a alunecat pe pozițiile de rezervă şi oricum, în conformitate cu schimbările de sezon din lumea înconjurătoare, atacă neplăcut din ascunzişul său. Nu la fel de dureros ca prima dată, în perioada de criză, dar în mod regulat. Forma acută a bolii trece lin în cea îndelungată, cronică, însoțindu-l pe om în tot restul vieții sale.

„Stăvilarele", "digurile" din cursul energiei în organismul omului s-au construit lung timp. În orice caz, în mod considerabil mai mult decât a durat perioada de criză a bolii. Semne ale furişării bolii au fost - şi mai devreme dar cine ajunge să dea importanță unor apropouri. Când însă apropourile trec în indicii directe omul începe să acționeze, să caute cauzele bolii şi metoda de vindecare. Dar cel mai adesea se caută o cauză exterioară: un curent, o vreme friguroasă, o îmbrăcăminte nepotrivită, o piatră rece pe care a stat la pescuit, un dulap greu care a trebuit să fie mutat urgent la solicitarea vecinului (lată că şi vecinul este vinovat), un regim alimentar prost organizat, într-un cuvânt: nu s-a îngrijit şi iată răsplata pentru greşelile din anumite momente ale vieții. Şi oamenii se protejează, se ocupă de profilaxie, se călesc chiar şi prin metode speciale dar boala tot îi va ajunge. Deoarece cauzele bolilor omeneşti nu se afla în lumea exterioară. Oricât de solid ar fi zidul format din măsuri profilactice, pus în calea bolii, ea tot va găsi locul slab, poate doar ceva mai târziu.

Ridicând ziduri de apărare în calea factorului dăunător omul continuă în acelaşi timp să construiască "baraje" interne în cale a fluidelor energetice. Desigur, acțiunea exterioară o încetineşte întrucâtva pe cea interioară, dar nu o opreşte. Şi iată, când ultima pietricică a fost pusă în corpul "barajului", fluxul de energie dinspre un organ micşorat vizibil, până la dimensiunile unui pârâu, seacă de tot. Aici apare acea formă acută a bolii care îi anunță omului modificări serioase în structura lui energetică. Dar omul nu asimilează nici această informație şi o traduce în felul său: n-am avut noroc, m-am îmbolnăvit. Omul caută şi adesea găseşte mijloace cu acțiune forțe care ar produce în locul lui breşe în aceste "baraje" energetice dând măcar un firicel organului înfometat de porția energetică prea mică.

Mijloacele se găsesc şi bolnavul se simte mai bine. E adevărat, asemenea mijloace acționează nu numai asupra zăgazurilor ce barează drumul energiei spre organul suferind dar şi asupra comunicațiilor energetice naturale pentru omul respectiv, şi-n acelaşi timp, se intensifică curenții energetici în acele. sisteme, unde organismul a hotărât singur să acumuleze deocamdată energia şi apar de asemenea noi obstacole în cele mai neaşteptate locuri ale rețelei energetice. Iată şi efectele secundare ale dozei de şoc a mijloacelor salvatoare. În acest timp bolnavul, "salvat" calmat prin dispariția simptomelor acute continuă să se perfecționeze în construcția "barajelor" şi astupă cu acuratețe breşele făcute de medicamente. De aceea provoacă revenirea bolii, închizând din nou albiile energetice în propriul organism. Cum, în ce fel se închid canalele energetice în corpul uman, va fi subiectul unor discuții ulterioare când vom analiza caracterul şi mijloacele de difuzare a energiei prin canale. Să adăugăm doar, pentru a termina într-o notă optimistă, că organismul nostru este construit foarte înțelept şi nu se dă bătut cu una cu două. Când curgere a energiei printr-un oarecare canal se micşorează sensibil, în organism se constituie căi de ocolire - colateralele. Ele deservesc organul sau sistemul bolnav, asigurând livrarea energiei.

Anatomia omului din punctul de vedere al energiei

Energia "vede" corpul fizic al omului în unitatea armonică a tuturor organelor şi sistemelor. Toate sunt legate între ele. Nu există un organ, o celulă, fie ea şi cea mai mică din organismul uman în care să nu se evidenţieze toate celelalte părţi şi nici celule. Energia universală primordială, care ea însăşi reprezintă totul, transmite şi fixează orice informaţie într-un obiect indiferent de complexitatea lui, fără să piardă măcar o fărâmă din ea.

Corpul omenesc a crescut dintr-o singură, unică, celulă-ou. Celulele s-au divizat, s-au specializat, s-au delimitat formând în construcţia anatomică a omului organele corpului, cu totul diferite după relaţiile lor funcţionale. Dar memoria primei surse, unice, rămâne, oricât de departe unul de altul s-ar afla ulterior organele, legate de-acum la exterior doar prin fluxul sanguin unic care spală totul în corpul nostru. Aşa şi sângele se schimbă şi este greu de crezut că aceleaşi elemente formative ale sângelui în scurta lor viaţă reuşesc să ajungă prin toate punctele corpului nostru pentru a le reuni informaţional. Totuşi aceste legături există şi în anumite momente ele se relevă clare şi distincte.

Să ne adresăm acum modelului în care este prinsă sugestiv, exemplar, natura energetică a omului şi caracterul relaţiilor reciproce dintre organele interne. Pe baza lui s-au născut şi s-au dezvoltat metodele practice ale terapiei chineze ţigun, metodele de cercetare şi reglare a energiei omului, pentru realizarea şi menţinerea sănătăţii. Conform acestui model în organismul uman se evidenţiază cinci perechi de organe principale compacte şi cavitare: inima şi intestinul subţire, splina - pancreasul şi stomacul, plămânii şi intestinul gros, rinichii şi vezica urinară, ficatul şi vezica biliară. Fiecare dintre aceste zece organe în afară de funcţiile fiziologice de bază este învestit şi cu un soi de viaţă interioară, cu un caracter propriu, cu o înclinaţie faţă de o anumită culoare, miros, anotimp, forţă naturală în cele din urmă. O asemenea abordare exemplară a organelor omului şi interpretare a activităţii lor vitale dincolo de limitele funcţionalităţii practice, permit apropierea de ideea că totul în această lume este viu şi de aceea organismul omului este compus din entităţi vii, ce-şi trăiesc viaţa între hotarele corpului omenesc, în pace şi înţelegere sau în dezbinare şi conflict.

Specialistul va spune: "**Inima** este un organ musculo-cavitar care primeşte sângele din trunchiurile venoase ce pătrund în ea şi îl pompează (trimit) în sistemul arterial". Omul care gândeşte figurativ va adăuga că pentru inimă este caracteristic schimbul rapid de emoţii că inima conţine raţiunea umană, că răspunde de reglarea şi distribuirea energiei.

Inima guvernează conştiinţa, memoria, gândirea; în ea se pot înstăpâni teama şi bucuria. Disfuncţiile din activitatea inimii se manifestă prin schimbarea culorii feţei (pielea se înroşeşte, păleşte) – acestea sunt reacţii rapide. Cheia aflată mereu în funcţiune limba poate fi roz, urne dă, sau poate fi uscată, plesnită, acoperită de o falsă membrană, poate fi mobilă şi uşoară sau grea, mişcându-se cu dificultate. De aceea şi vorbirea este în legătură cu activitatea inimii.

Elementul primordial, focul, s-a aprins cu o roşie culoare şi i-a dat inimii viaţă.

Intestinul subţire - organ cavitar care se află în relaţie cu inima şi la fel de dator focului pentru începutul vieţii sale. În responsabilitatea lui sunt funcţiile digestive. Intestinul subţire primeşte alimentele din stomac, le transformă absorbind substanţele nutritive pentru o prelucrare ulterioară iar restul îl distribuie între intestinul gros şi vezica urinară.

Splina - pancreasul. La acest nivel s-au adunat, sub stăpânirea unui singur flux de energie, două organe cu totul diferite prin relaţiile lor funcţionale şi anatomice. Unul din ele este în esenţă un mare nod limfatic în calea traseului sanguin cu funcţia complementară de cimitir al corpusculilor sanguini roşii (eritrocite) - celălalt-glandă a sistemului digestiv ce secretă sucul pancreatic în duoden şi insulina în sânge, pentru reglarea conţinutului de zahăr în sânge. Ambele sunt plasate lângă stomac în regiunea subcostală stângă. După terapia - ţigun, splina pancreasul administrează transportul şi digerarea hranei obţinând din ea energie. Energia acestui organ reglează cantitatea de umiditate în chiar canalele energetice, controlează sângele, reglându-l prin curăţare şi alimentare. Menţine sângele în interiorul vaselor sanguine . făcând să se realizeze circulaţia sângelui fără hemoragii interne. Splina - pancreasul conduc muşchii formând trupul omului, constituţia lui şi forţele fizice.

Cheia stării splino - pancreasului se află în gură, în sensibilitatea gustativă în secreția salivară. Apariția diverselor gusturi, scăderea sensibilității gustative modificarea aspectului buze lor (uscăciune, umiditate, crăpături) adesea vorbesc despre procese patologice în organ şi despre irosirea energiei. Elementul primordial,. pământul, a colorat splina - pancreasul în galben.

Stomacul, aflat în relație directă cu splino pancreasul, este un organ cavitar ce primeşte mâncarea şi băutura, realizează prelucrarea lor primară pentru energia internă şi le transportă mai departe în intestinul subțire.

Plămânii se găsesc în cavitatea toracică. Ei reprezintă organul care îmbogățeşte sângele cu oxigen şi îl curăță de bioxidul de carbon. Aceasta este una dar nu singura dintre funcțiile plămânilor. Țigun spune că plămânii, dirijând respirația amestecă energia adusă de aer cu energia obținută din hrană şi intrată deja în sânge. Aici se petrece redistribuirea energiei şi curățarea ei de informația patologică. Moleculele gazelor, după ce s-au aflat în părțile corpului plasate departe de centru, elimină energia

ce-i prisoseşte omului o dată cu aerul expirat. Prin fiecare inspirare o nouă doză de energie proaspătă se revarsă prin corp. Plămânii se găsesc mai sus decât toate organele compacte şi cavitare, împărțind energia între ele, lăsând-o să se răspândească de sus în jos. Inima este, desigur, principalul reglator şi distribuitor de energie dar ea distribuie ceea ce au muncit deja alte organe. Plămânii îi aduc organismului uman noi forme de energie din aer. Plămânii reglează metabolismul hidric la toate nivelurile, de la lichidele. din țesuturi până la eliminarea urinei. Mişcarea inversă a lichidelor în sus este corelată cu pierderea capacității plămânilor de a lăsa în jos energia şi lichidele. De aici perturbarea procesului de eliminare a urinei şi acumularea apei (umidității) în plămâni.

Plămânii determină starea pielii, de aceea este posibilă proba inversă deoarece şi prin porii pielii, intră energia din spațiul înconjurător. Starea proastă a învelişurilor pielii şi inflamare a foliculilor este un indiciu al proastei funcționări a plămânilor în privința distribuției de energie. Starea nasului, funcția mirosului este un indicator al sistemului respirator.

Viața plămânilor a fost inițiată şi este guvernată de metalul alb.

Intestinul gros - organ cavitar legat de plămâni. El transportă cantitățile de hrană din intestinul subțire, absoarbe apa, formează materia fecală (scaunul) şi se deschide în anus pentru eliminarea lui.

Rinichii - organ excretor pereche aflat în peretele posterior al cavității abdominale, de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Ei produc urina. Rinichii sunt responsabili de reglarea întregului proces al metabolismului hidric. O parte de lichid din circuitul general al organismului ajunge la rinichi, unde se desparte în clar şi tulbure. Partea clară, saturată de energiile renale, se întoarce în circuitul general al lichidelor din corp. Cealaltă parte, saturată de energie patologică, se elimină din organism prin vezica urinară sub formă de lichid tulbure. Sub controlul rinichilor se află dirijarea oaselor, formarea măduvei osoase şi a țesutului osos în întregime, ca şi producerea sângelui.

Starea rinichilor se relevă în aspectul părului capilar. Acumularea de energie sexuală şi funcția de reproducere, creşterea şi dezvoltarea organismului se află de asemenea sub supravegherea rinichilor. Cheia înțelegerii stării rinichilor se găseşte în urechi. Starea auzului depinde de cantitatea de energie din rinichi. Maladiile rinichilor se pot manifesta prin zgomot în urechi şi amețeli. Rinichii reglează starea orificiilor interne şi externe ale corpului, deschiderea şi închiderea lor. Rinichii răspund de felul în care organismul uman acumulează energie, veghează asupra felului în care munceşte splino - pancreasul şi tot tractul digestiv reprezentat de organele compacte, ajută plămânilor să preia energia din aer şi s-o distribuie prin tot organismul. Emoțiile renale sunt frica, starea de alarmă. Când energia din rinichi slăbeşte aceste emoții scapă de sub control, spaimele se întețesc. Apa Neagră le-a conferit rinichilor viață şi la susține evoluția în corpul omului.

Vezica urinară - organ cavitar ce colectează urina pentru o depozitare temporară şi o elimină din organism. Rinichii prin energia lor susțin şi reglează acest proces, transformând şi distribuind lichidele corpului, controlând deschiderea şi închiderea orificiilor vezicii urinare.

Ficatul - glandă digestivă importantă ce secretă fierea, care prin canalul excretor intră în

duoden. În plus ficatul neutralizează produsele toxice ale metabolismului proteinelor, deshidratează substanţele absorbite în intestin. În afară de asta acumulează glicogen produs al degradării hidraţilor de carbon (glucide) resorbiţi de intestin, participă la procesul de hematopoeză.

Ficatul este locul de depozitare a sângelui, despre el se spune: "o mare de sânge". El adună sânge, măreşte debitul sanguin (volumul fluxului sanguin). Sângele şi energia merg împreună şi sunt indispensabile fiecărei celule din organism. De aceea, influenţa ficatului asupra activităţii tuturor organelor şi ţesuturilor este vitală. O atenţie deosebită acordă ficatul tractului digestiv şi obţinerii energiei din mâncare şi apă. Ficatul dirijează tendoanele, le alimentează şi le menţine starea de funcţionare normală. Dacă energia ficatului seacă, tendoanele slăbesc, de aici obişnuitele entorse, întinderi, slăbiciuni ale terminaţiilor; hiperactivitatea ficatului duce la frisoane şi spasme musculare. Debilizarea ficatului se răsfrânge de asemenea asupra unghiilor: devin moi şi friabile.

Ficatul în calitate de purificator al organismului îndepărtează toată toxicitatea posibilă, asigură libera circulaţie a energiei.

Emoţiile ticatului: depresia, predispoziţia lacrimogenă, starea de mânie, nelinişţea.

Cheia înţelegerii stării ficatului este ascunsă în ochi. Astfel diminuarea curentului (fluxului) energetic din ficat duce la apariţia uscăciunii oculare şi scăderea vederii, creşterea exagerată a curenţi lor hepatici duce la înroşirea ochilor, umflarea lor şi apariţia stării bolnăvicioase. Ficatul reglează secreţia lacrimală a omului. Gustul amar şi acru trădează procesele patologice din ficat.

Ficatul este născut şi învestit cu viaţă de elementul primar - lemnul - desigur de culoare verde uneori cu nuanţă albăstruie.

Vezica biliară - organ cavitar care adună şi depozitează fierea transferând-o în intestin după necesităţile digestiei. Îi ajută ficatului să realizeze un flux de energie liber.

Să mai spunem câteva cuvinte despre organele neamintite mai sus.

Pericardul. După anatomia normală este un înveliş al inimii format din două straturi care protejează cordul. Dar pe noi ne interesează energetica organelor şi în planul energetic semnificaţia şi posibilităţile pericardului se lărgesc. Acest organ, împreună cu inima, reglează circulaţia sângelui, influenţează respiraţia, dirijează emoţiile şi funcţiile sexuale umane. Ca şi inima este guvernat de elementul primar focul.

Cei trei încălzitori. Este un organ convenţional ce nu are corespondent în anatomia normală, dar este perfect real din punctul de vedere al energeticii omului. Cei trei încălzitori urmăresc felul în care îşi îndeplinesc obligaţiile energetice cele zece organe compacte şi cavitare.

Astfel *Încălzitorul superior* plasat în josul inimii până la diafragmă are centrul la nivelul celei de-a patra intercostale, pe linia anterioară a toracelui şi reprezintă unificarea funcţiilor inimii şi plămânilor în distribuţia curenţilor de energie prin întregul corp.

Încălzitorul mediu se află la nivelul stomacului. Centrul lui este pe linia mediană a stomacului între orificiul ombilical (buric) şi apendicele xifoid. Acest încălzitor reuneşte funcţiile splinei, pancreasului şi stomacului În procesele de obţinere a energiei din alimente şi apă şi controlează justa ei distribuţie.

Încălzitorul inferior este plasat la nivelul orificiului de sus al vezicii urinare, cu centrul pe linia mediană a stomacului, la distanţă de o palmă mai jos faţă de orificiul ombilical. Sarcina încălzitorului inferior este de a cumula funcţiile rinichilor şi vezicii urinare în activitatea lor de curăţare şi eliminare a energiei de prelucrare toxice şi reglare a distribuirii energiei pure între organe.

LEGĂTURILE RECIPROCE DINTRE ORGANE ŞI CERCUL ELEMENTELOR PRIMARE

La începutul cărţii am analizat deja ce rol au avut în alcătuirea lumii noastre pămînteşti diferitele forţe naturale: Pămîntul, Apa, Focul, Aerul, Eterul. Am imaginat cum această Energie Universală s-a constituit din aceste cinci forţe naturale în viaţa întrupată pe planeta Pămînt. De ce s-a întîmplat ca aceste forţe naturale să fie cinci şi nu patru sau şase, de exemplu? Aşa am simţit, şi-au imaginat, în sfîrşit, au crezut acei oameni care pentru prima dată au meditat asupra constituirii lumii. Şi aceste idei ale lor, o dată intrate în Cîmpul Informaţional al Pămîntului, şi-au căpătat viaţa lor autonomă, consolidată de eforturile adepţilor. Apoi au devenit accesibile chiar şi conştiinţei mai puţin deştepte care nu pune prea multe

întrebări ci ia din Cîmpul Informaţional forme de gîndire gata făcute şi le foloseşte pentru a-şi explica sieşi şi celor din jur secvenţele lumii vizibile. Treptat lumea densă, pămînteasca s-a consolidat în asemenea măsură în conştiinţa de masă a pămînteanului prin concreteţea ei, încît au început să uite tot mai des de cea de a cincea forţă naturală – eterul, iar cu el s-a pierdut şi componenta subtilă a celorlalte forţe naturale. Lumea oamenilor de pe Pămînt a devenit şi mai densă, dar nu şi mai trainică. Ba erupe un vulcan şi pămîntul de sub picioare se transformă într-un amestec de Aer şi Foc, ba trece un război peste focarele civilizaţiei oprind creşterea seminţelor spiritului în solul dur al pragmatismului şi lipsei de credinţă, ba chiar se şterge de pe faţa Pămîntului, cu un şuvoi uriaş, omenirea rătăcită. Această Enerie Universală, concentrată pînă la stadiul formelor pămînteşti dense, le amintea oamenilor despre existenţa ei şi necesitatea de a fi luată în considerare. Au apărut idei noi, noi filozofii, noi forme ale credinţei. Omul se cunoştea pe sine, lumea în care trăieşte generînd noi forme de gîndire în Cîmpul Informaţional al Pămîntului pentru sine şi generaţiile ulterioare de filozofi şi practicieni ai vieţii.

Iar la celălalt capăt al Pămîntului, în partea de răsărit, alţi filozofi au văzut că lumea este alcătuită tot din cinci forţe naturale. Doar că le-au numit elemente primare pe care au crescut cinci trunchiuri

cereşti urcînd de la Pămînt pînă la Cer. Şi încă cinci trunchiuri din aceleaşi cinci elemente primare crescute în altă lume, în alt cer. Şi asta pentru că fiecare lucru are două începuturi, două părți şi numai cînd există femeia şi bărbatul apar noi oameni. Numai cînd contrariile se îmbină în unitate şi în luptă se naşte mişcarea, există dezvoltare, există perfectibilitate. Ynn şi Yang se numesc aceste două începuturi inițiale. Lemnul, Focul, Pămîntul, Metalul, Apa sînt denumirile acelor elemente primare. Zece trunchiuri au unit pămîntescul şi cerescul. Însuşi Cerul a coborît pe Pămînt şi a intrat în fiecare celulă din tot ceea ce trăieşte aici.

Pe urmele înțelepților orientali am aruncat o privire în corpul omenesc şi ne-am uitat cu atenție la cele zece organe principale ale lui. Am încercat să vedem în fiecare organ nu doar începutul lui material dar ci şi fondul lui energetic. Să încercăm acum să înțelegem caracterul relației dintre organe, îndepărtîndu-ne de ideea celor cinci elemente primare.

Şi aşa, cele cinci elemente primare : Focul, Pămîntul, Metalul, Apa, Lemnul, amestecate de mîna Prea-Înaltului (Supremului) au dat naştere tuturor lucrurilor şi omului de asemenea. O dată pornit acest proces funcționaează pînă în vremea de azi şi creează noi gînduri, idei, concepții, evenimente, fenomene, esențe, forme, corpuri ş.a.m.d.

Aceasta şi este viața. Cele zece simboluri cereşti au pătruns în toate şi au format culorile vieții. Pozitivul şi negativul, Ynn şi Yang – două forțe, două începuturi primordiale nu lasă lumea să se stingă în imobilitate. În fig.1 este dată schema interrelației dintre elementele primare. Focul stimulează, naşte şi consolidează Pămîntul, Pămîntul – Metalul, Metalul – Apa, Apa – Lemnul, Lemnul – Focul. Cercul s-a închis şi totul a început să se mişte. Dar lumea în care funcționează doar legături de stimulare n-ar fi trainică. O astfel de lume nu are perspective, se autodistruge. Ca măcar pentru scurtă vreme în sistem să apară stabilitatea, legăturile inhibitoare sînt absolut necesare. Focul s-a dovedit un inhibitor natural al Metalului, Metalul al Lemnului, Lemnul al Pămîntului, Pămîntul al Apei.

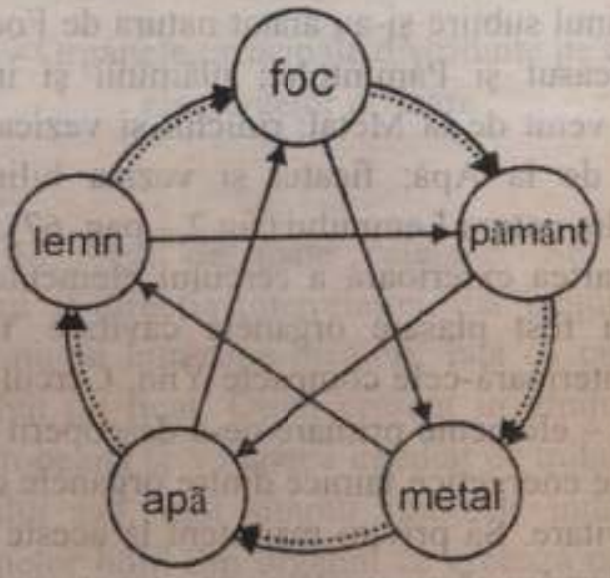

fig. 1 – Cercul elementelor primare

În felul acesta, curgînd din unul în altul, stimulîndu-se şi limitîndu-se unul pe altul, elementele primare trăiesc şi creează o nouă viaţă, de la formele ei grosiere, pămînteşti, pînă la cele subtile evanescente în spaţiile spiritului. În unele fenomene ale vieţii se află mai mult din pulsaţiile Focului, în altele mai mult din duritatea Metalului sau speranţele crescînde ale unui copac ce înfloreşte, sau trăinicia şi întemeierea Pămîntului, sau nesiguranţa şi versatilitatea Apei. Trece un timp şi totul se poate schimba pînă la a nu mai fi recunoscut : copacul va arde în foc şi va deveni pămînt, pămîntul săpat de metal se va impregna de umezeala lacrimilor şi va deveni apă.

În corpul omenesc există toate primele – elemente dar fiecare organ are preferinţa lui: Inima şi intestinul subţire şi-au arătat natura de Foc; splina – pancreasul şi Pămîntului; plămînii şi intestinul gros au venit de la Metal; rinichii şi vezica urinară desigur de la Apă; ficatul şi vezica biliară s-au format din natura Lemnului (fig.2 – pag. 67).

În partea exterioară a cercului elementelor primare au fost plasate organele cavitare Yang, în partea interioară-cele compacte Ynn. Cercul forţelor naturale – elemente primare-ne-a descoperit deodată legăturile energetice tainice dintre organele compacte şi cavitare. Să privim mai atent la aceste legături şi să observăm că nu există un asemenea organ care

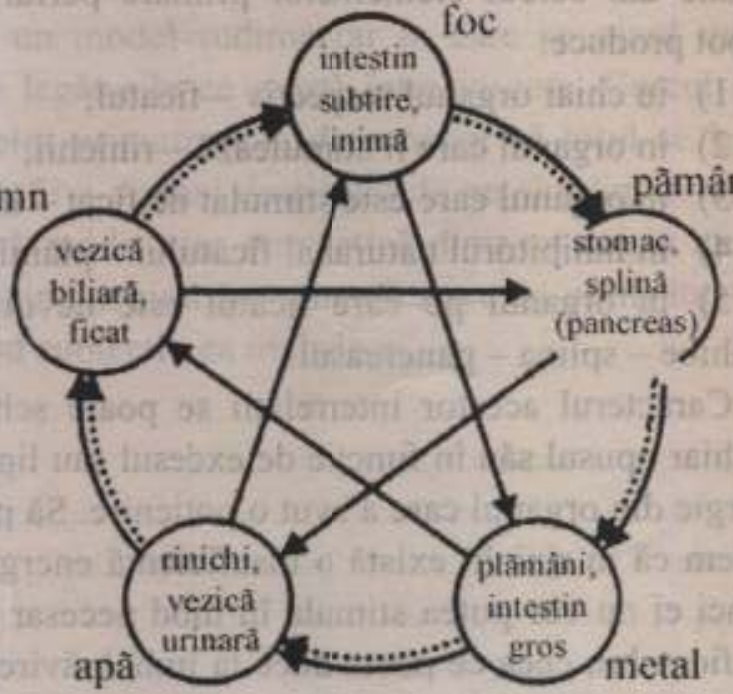

fig. 2 - Organele principale distribuite pe cercul elementelor primare

să nu fie legat de toate celelalte. Se schimbă caracterul şi direcţia interrelaţiei, dar lanţul acestor legături nu se întrerupe nicăieri. Iată că cineva s-a îmbolnăvit de ficat. Omul crescut în gîndirea concretă europeană se va apuca imediat de tratarea chiar a ficatului sau, mai simplu spus, de îndepărtarea simptomelor bolii din organul ce creează probleme. Dar în conformitate cu relaţia reciprocă dintre

organe din cercul elementelor primare perturbările se pot produce:

1) în chiar organul respectiv – ficatul;
2) în organul care îl stimulează – rinichii;
3) în organul care este stimulat de ficat – inima;
4) în inhibitorul natural al ficatului – plămînii;
5) în organul pe care ficatul este nevoit să-l inhibe – splina – pancreasul.

Caracterul acestor interrelații se poate schimba în chiar opusul său în funcție de excesul sau lipsa de energie din organul care a avut o poticnire. Să presupunem că în rinichi există o insuficiență energetică, atunci ei nu vor putea stimula în mod necesar energia ficatului, ceea ce poate duce la îmbolnăvirea lui. Sau poate, dimpotrivă, în rinichi s-a format un surplus de energie care se scurge într-un șuvoi excedentar în ficat, iar ficatul se îneacă, începe să dea semne de îmbolnăvire.

Așa încît problema de a acționa sau nu asupra organului ce se manifestă necesită un studiu suplimentar al omului. Simptomele apar în primul rînd, desigur, în veriga cea mai slabă, dar oricît ai stimula-o, dacă dezechilibrul energetic inițial s-a petrecut în cu totul altă parte, acțiunea distructivă va continua.

În felul acesta, modelul respectiv, deloc complicat, l-a adus pe om la cu totul alt nivel de percepție a propriului corp și a caracterului relațiilor reciproce dintre organele interne. S-a dovedit că

alăturarea mecanică, simplistă, de organ lîngă organ, oferă un model rudimentar în care se pierd multe dintre legăturile ce există între viscere. Cercul elementelor primare ne-a demonstrat că totul se leagă de tot. Și-n același timp relațiile nu sînt liniarem, iar o mică modificare energetică dintr-un organ atrage după sine schimbări semnificative în altul, înțelese în mod subiectiv ca maladive.

CANALELE ENERGETICE

Cum ajunge energia la organele din corpul nostru uman? Pentru aceasta există canale speciale. Fiecare din organele compacte şi cavitare are un canal energetic propriu, chiar două plasate simetric faţă de axa verticală a corpului. Canalele se aşează pe cercul forţelor naturale exact la fel ca şi organele, de aceea vom desena a treia oară schema cunoscută desemnînd canalele în conformitate cu tradiţia europeană prin indici francezi (fig.3 – pag. 71).

A rezultat că trupul omenesc este acoperit de o reţea formată din douăsprezece perechi de canale care prin traseul lor interior (în interiorul corpului uman) şi exterior (la suprafaţa pielii) duc energia de la centru spre periferie şi invers.

În cele trei canale Ynn ale mîinii : al plămînilor [P], al inimii [C], al pericardului [MC] –energia se

mişcă pe suprafaţa anterioară (palmară) a mîinilor de la centrul capului spre degete – mişcare centrifugă.

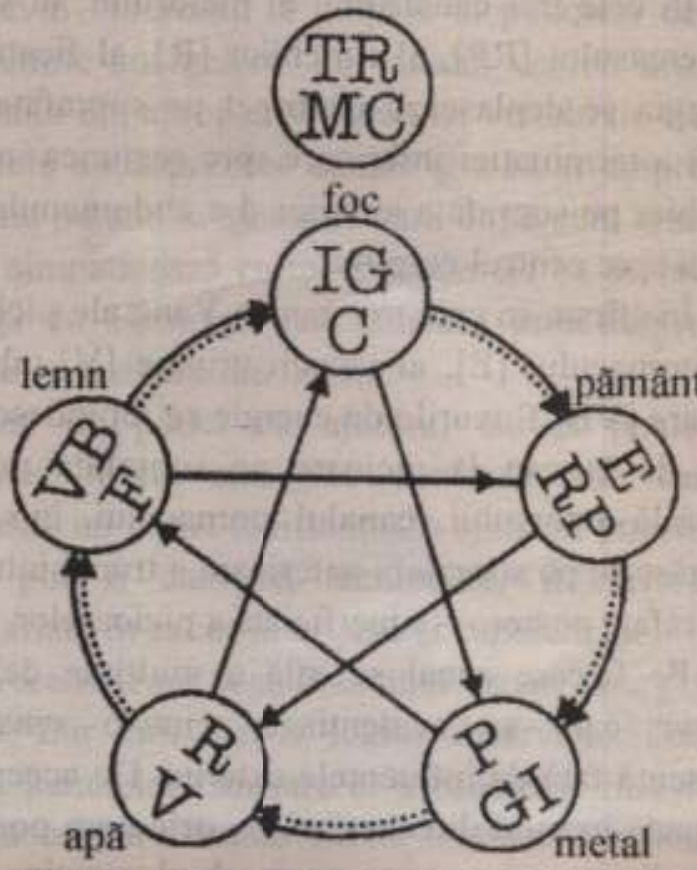

fig. 3 - Canalele energetice pe cercul elementelor primare

În cele trei canale Yang ale mîinii: al intestinului gros [GI], al intestinului subţire [IG], al celor trei încălzitori [TR] fluxurile energetice se îndreaptă de

la degetele mîinii pe suprafața posterioară (a dosului palmei) spre cap cu o mișcare centripetă.

În cele trei canaleYnn al piciorului: al splino – pancreasului [RP], al rinichilor [R], al ficatului [F] energia se deplasează centripet pe suprafața interioară a terminației inferioare spre regiunea inghinală și chiar pe suprafața anterioară a abdomenului, toracelui spre centrul corpului.

În sfîrșit, în cele trei canale Yang ale piciorului : al stomacului [E], al vezicii urinare [V], al vezicii biliare [VB] fluxurile de energie se răpîndesc centrifug de la cap la picioare pe suprafața postero - laterală a torsului (canalul stomacului, într-adevăr, se găsește pe suprafața anterioară a trunchiului) și pe suprafața postero – superficială a picioarelor.

Pe fiecare canal se află o mulțime de puncte active care se evidențiază printr-o sensibilitate crescută față de influențele externe. De aceea și fără să vadă în mod direct canalele, orice om poate să le vizualizeze prin aceste puncte biologiactive (PBA). În total pe suprafața corpului uman s-au localizat 365 astfel de puncte. Pe fiecare canal există și puncte cu totul speciale cu ajutorul cărora canalul informează despre trecerea energiei prin sistemul corespondent. Primele dintre aceste puncte speciale poartă numele de puncte de semnalizare, ele transmit semnale despre toate schimbările din organele omului. Perturbarea curentului energetic din canale

atrage după sine modificări patologice în organe și punctele de semnalizare devin dureroase. În stările acute devin dureroase la palpare și punctele de pe canal numite analgezice. Pe canalul vezicii urinare în regiunile din apropierea coloanei vertebrale fiecare din cele douăsprezece canale și-a lăsat amprenta sub forma punctului simpatic care după cum arată și numele simpatizează cu toate procesele ce au loc în canale și de asemenea reacționează prin durere la perturbările serioase din organe.

Există un punct cu ajutorul căruia poate fi intensificat fluxul energetic diminuat, din canal. Acesta este un punct tonifiant. Cu ajutorul punctului sedativ pot fi calmate, diminuate, fluxurile de energie aflate în exces în organe și canalele lor.

Să trecem acum la analiza unor canale energetice separate. Dar întîi încă o scurtă observație. Pentru căutarea punctelor canelare și a canalelor înseși pe suprafața corpului uman există o măsură specială, individuală – țuni. Este distanța dintre prima și a doua cută făcută de falange pe al treilea deget de la mîna stîngă la bărbați și dreaptă, la femei. Variante ale acestei măsuri sînt ilustrate în fig.4 (pag. 74).

Și iată că omul s-a hotărît să treacă prin încercarea a încă unei vieți pămîntești. În pîntecele mamei el încă nu este liber energetic, sistemul său de canale este inclus în rețeaua maternă. Dar vine momentul nașterii : primul țipăt, prima inspirație și

fluxul de energie s-a pornit pe drumul său independent prin corpul noului născut. A început această mișcare în canalul plămînilor.

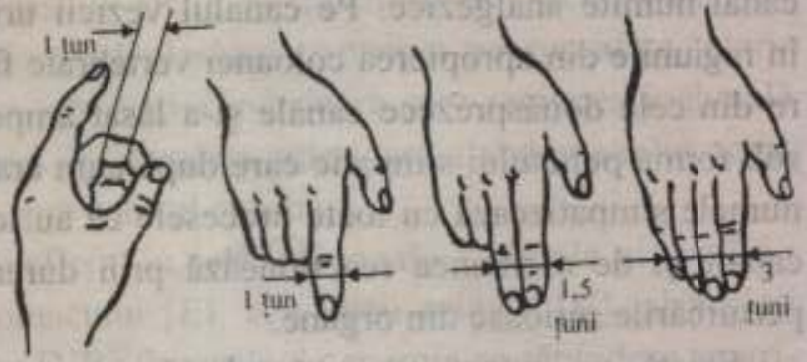

fig. 4 – Măsurile individuale - țuni

Canalul plămînilor [P] (fig.5)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie în canal atinge punctul maxim de la ora 3 la ora 5 dimineața, venind din canalul ficatului [F] și transmițîndu-se canalului intestinului gros [GI]. Traseul exterior al canalului trece pe suprafața anterioară a mîinii mai aproape de marginea ei radială, de la punctul situat în prima intercostală lateral față de linia mediană a toracelui la 6 țuni, P 1. Ultimul punct P 11 pe partea radială.

Punctul semnalizator este chiar primul – P 1.

Punctul analgezic, P 6, se află pe suprafața palmară a antebrațului, mai sus de cuta radio-carpiană, la 7 țuni.

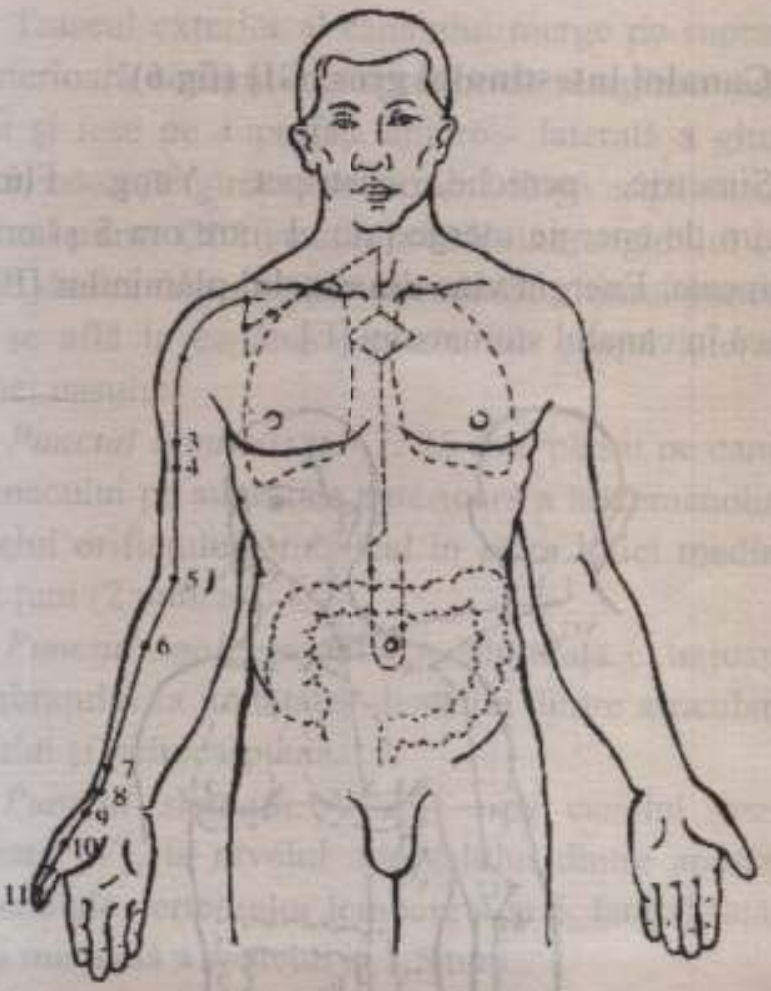

Fig.5 Canalul plămînilor. P

Punctul simpatic, V13, este plasat pe canalul vezicii urinare [V] în zona de lîngă coloana vertebrală la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 3 și 4 la o distanță de 1,5 țuni față de linia mediană.

Canalul intestinului gros [GI] (fig.6)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Fluxul maxim de energie merge prin el între ora 5 și ora 7 dimineața. Energia vine din canalul plămînilor [P] și pleacă în canalul stomacului [E].

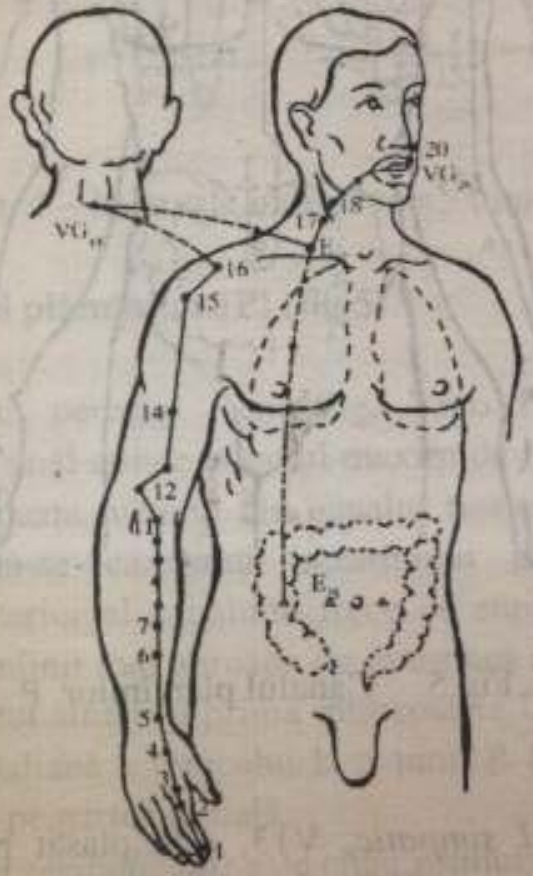

Fig.6 - Canalul intestinului gros. GI

Traseul exterior al canalului merge pe suprafața posterioară a mîinii mai aproape de marginea radială a ei și iese pe suprafața antero - laterală a gîtului, feței, ocolește gura și se termină lîngă aripa nasului; primul punct GI 1 se află la rădăcina unghiului celui de al doilea deget pe partea radială; ultimul punct GI 20 se află la capătul superior din șanțul lateral al aripei nasului.

Punctul semnalizator E 25 este plasat pe canalul stomacului pe suprafața anterioară a abdomenului la nivelul orificiului ombilical în afara liniei mediane, la 2 țuni (2 puncte).

Punctul analgezic GI 7 – suprafața exterioară a antebrațului la jumătatea distanței dintre articulațiile cotului și radiocarpiană.

Punctul simpatic V 25 – pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor lombare 4 și 5, lateral față de linia mediană a spatelui la 1,5 țuni.

Canalul stomacului, E (fig.7)

Simetric, pereche, centifug, Yang. Fluxul maxim se scurge prin el între orele 7 și 9 dimineața. Energia trece din canalul intestinului gros [GI] și deversează în canalul splino – pancreatic [RP].

Traseul extern al canalului se află pe suprafața anterioară a corpului uman de la regiunea suborbi-

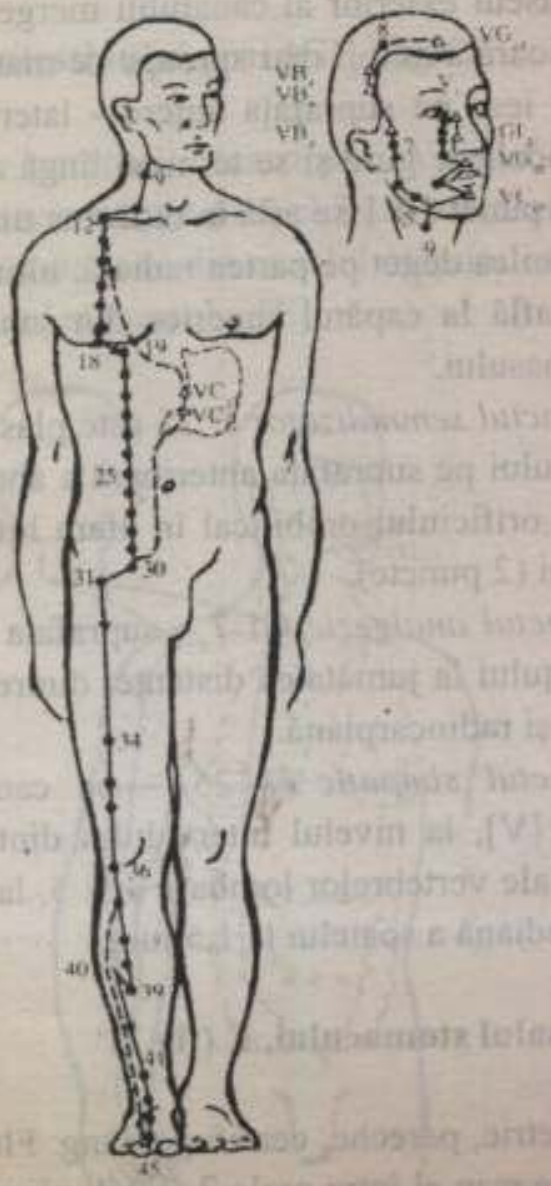

Fig.7 - Canalul stomacului. E

tală (sub pupilă la jumătatea marginii inferioare a orbitei – E 1) în continuare pe faţă în jos pe suprafaţa antero – laterală a gîtului de la foseta claviculară

pe torace în linia sfîrcurilor, pe stomac la 2 ţuni în lateral faţă de linia mediană; pe mijlocul coapsei, ocoleşte rotula pe partea externă, pe suprafaţa anterioară a genunchiului în lungul părţii laterale a tibiei, spre partea din spate a tălpii către rădăcina unghiei celui de al doilea deget pe partea exterioară (E 45 este ultimul punct).

Punctul semnalizator VC 12 este amplasat pe meridianul antero lateral pe linia mediană a abdomenului, mai sus de orificiul ombilical la 4 ţuni (mijlocul distanţei dintre buric şi apofiza xifoidiană a sternului).

Punctul analgezic E 34 este plasat pe coapsă, mai sus de rotulă la 2 ţuni, puţin într-o parte faţă de linia mediană unde se poate pipăi o adîncitură.

Punctul simpatic V 21 – pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 12 toracală şi 1 lombară, lateral cu 1,5 ţuni.

Canalul splino – pancreatic [RP] (fig.8)

Simetric, pereche, centripet, Ynn. Fluxul de energie este maximal între orele 9 şi 11 dimineaţa, trece din canalul stomacului [E] în canalul inimii[C].

Traseul extern al canalului merge pe suprafaţa interioară a piciorului, începînd de la rădăcina unghiei primului deget dinspre partea interioară (RP 1),

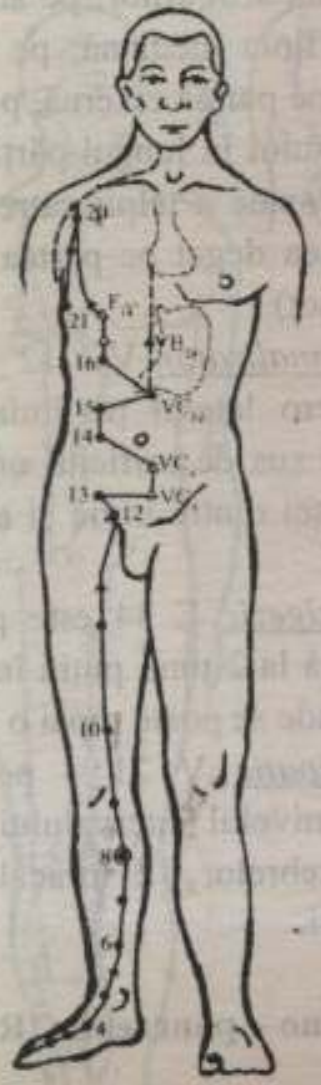

Fig.8 -. Canalul splino – pancreasului. RP

ocoleşte glezna interioară prin faţă, alcătuieşte la 3 ţuni mai sus punctul RP 6, în care se intersectează toate canalele Ynn ale piciorului, iese pe suprafaţa abdomenului la 4 ţuni de linia mediană şi realizînd

mai sus şi mai jos de orificiul ombilical reunirea cu canalul median anterior, pleacă pe suprafaţa laterală a toracelui şi se încheie în regiunea medio – axilară în cea de a şasea intercostală, în punctul RP 21.

Punctul semnalizator F 13 aparţine canalului ficatului [F] şi se situează la marginea inferioară a terminaţiei libere a coastei 11.

Punctul analgezic RP 8 se află pe suprafaţa interioară a genunchiului la 5 ţuni mai jos de marginea inferioară a rotulei.

Punctul simpatic V 20 – pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 11 şi 12 toracale, cu 1,5 ţuni în lateral.

Canalul inimii [C] (fig.9)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Activitatea maximală este atinsă de la ora 11 la ora 13, primind fluxul energetic de la canalul spino – pancreatic [RP] şi trecîndu-l în canalul intestinului subţire [IR].

Traseul extern al canalului începe în adîncitura axilară, la marginea inferioară a muşchiului mare pectoral şi marginea interioară a bicepsului C 1, se mişcă pe suprafaţa anterioară a mîinii mai aproape de marginea cotului, pînă la rădăcina unghiei degetului mic, pe partea radială – punctul C 9.

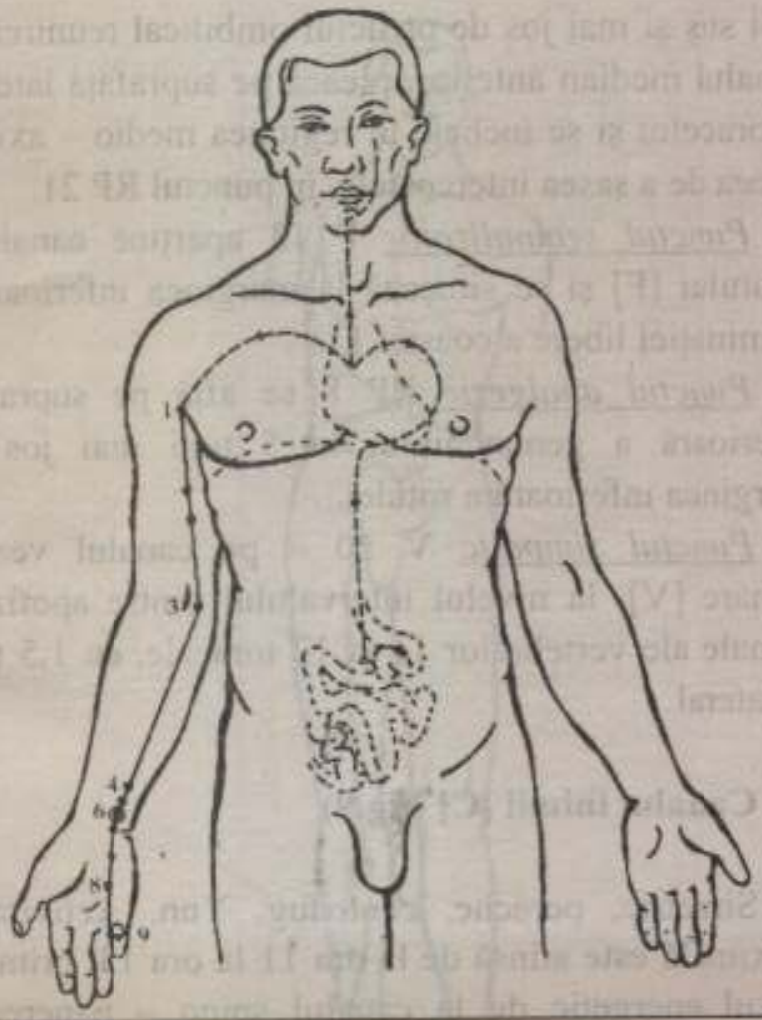

Fig.9 - Canalul inimii. C

Punctul semnalizator VC 14 – pe canalul medio – anterior [VC], mai jos de apofiza xifoidă a sternului la 1,5 țuni, pe linia mediană a stomacului.

Punctul analgezic C 6 este plasat pe partea pal-

încheieturii radio – carpiane, în adîncitura dintre tendoane.

Punctul simpatic V 15 – pe canalul vezicii urinare [V] la nivelul dintre apofizele spinale ale vertebrelor 5 și 6 toracale, într-o parte la 1,5 țuni.

Canalul intestinului subțire [IG] (fig.10)

Simetric, pereche, centripet.Yang. Fluxul maximal de energie în el este între ora 13 și 15. Energia trece din canalul inimii [C] și se transmite în canalul vezicii urinare [V].

Traseul extern al canalului pornește de la rădăcina unghiei degetului mic pe partea cubitală, trece pe partea dorsală a mîinii mai aproape de marginea cubitală, iese pe omoplat și, transferîndu-se în regiunea umărului, iese pe suprafața laterală a gîtului înaintînd cu două ramuri pe obraz și colțurile intern și extern ale ochiului, iar de la ele puțin înapoi și în jos – spre ureche și osul temporal terminîndu-se în punctele IG 18 și IG 19.

Punctul semnalizator, VC 4, pe canalul anterolateral, pe linia mediană a abdomenului la 3 țuni mai jos pe orificiul ombilical.

Punctul analgezic, IG 6, se află pe partea dorsală a antebrațului, în marginea cubitală a articulației radio-cubitale și a osciorului piramidal.

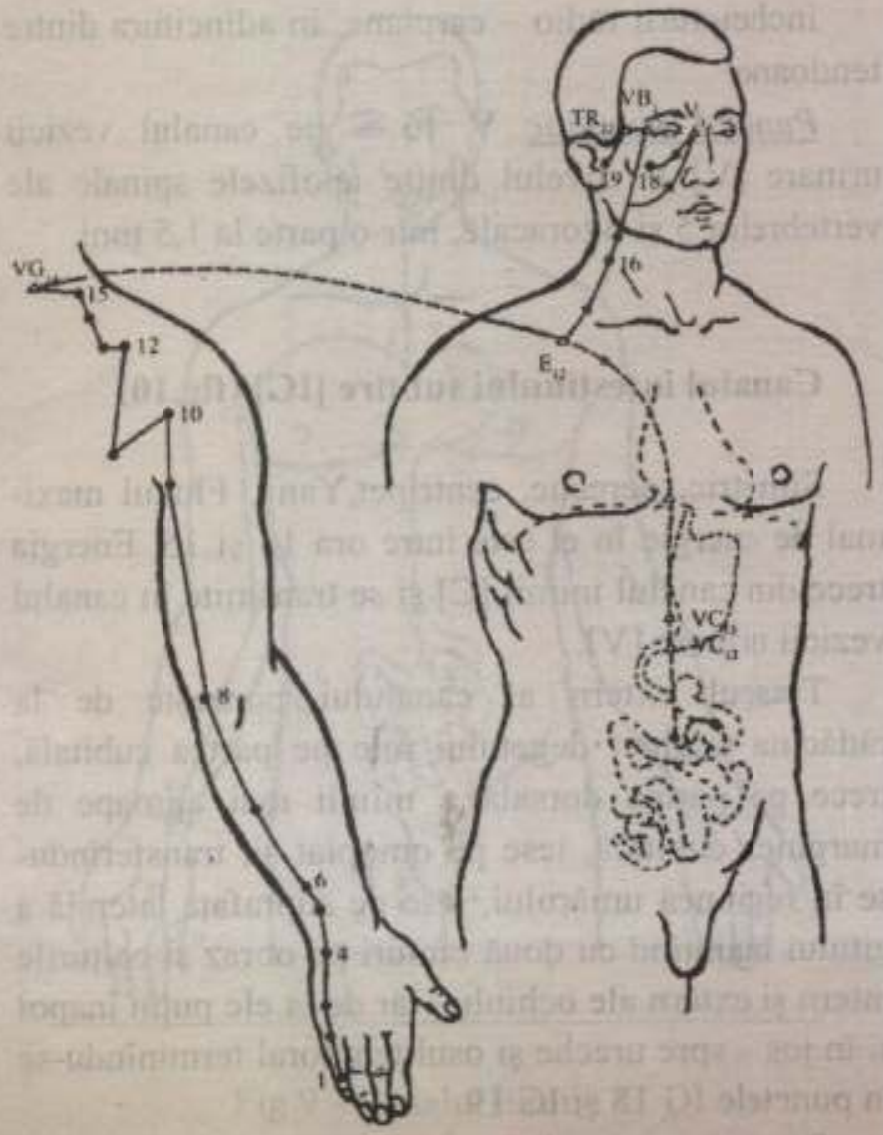

Fig.10 Canalul intestinului subțire. IG

Punctul simpatic, V 27, pe canalul vezicii urinare [V] la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 1 și 2 sacrale, în laterală cu 1,5 țuni.

Canalul vezicii urinare [V] (fig.11)

Simetric, pereche, centrifug, Yang. Energia maximală de la ora 15 la ora 17 vine din canalul intestinului subțire [I 6] și trece în canalul rinichiului [R].

Traseul extern începe de la unghiul interior al ochiului (V 1), se prelungește pe suprafața capului de la frunte spre ceafă și în punctul aflat la 2 cm mai sus de linia posterioară a scalpului. La 1,5 țuni lateral față de linia mediană a capului se desparte în două ramuri ce merg paralel una față de alta și cu axa coloanei vertebrale la 1,5 și 3 țuni în laterală, relativ pînă la osul sacral unde ramurile se depărtează nu prea mult: una spre sacrum, cealaltă spre articulația coxo-femurală, mergînd apoi mai departe în jos pe suprafața posterioară, apoi pe cea externă a coapsei pînă la rotulă, unde se îmbină într-o singură linie care pe suparafața posterioară, apoi pe cea externă a genunchiului ajunge pînă la marginea exterioară a tălpii, ocolind glezna prin spate, pe linia de despărțire dintre suprafața dorsală și talpa labei piciorului spre rădăcina unghiei degetului mic, pe partea exterioară (V 6).

Punctul semnalizator, VC 3, se află pe canalul antero-median, [VC], pe linia mediană a abdomenului, mai jos de buric la 4 țuni.

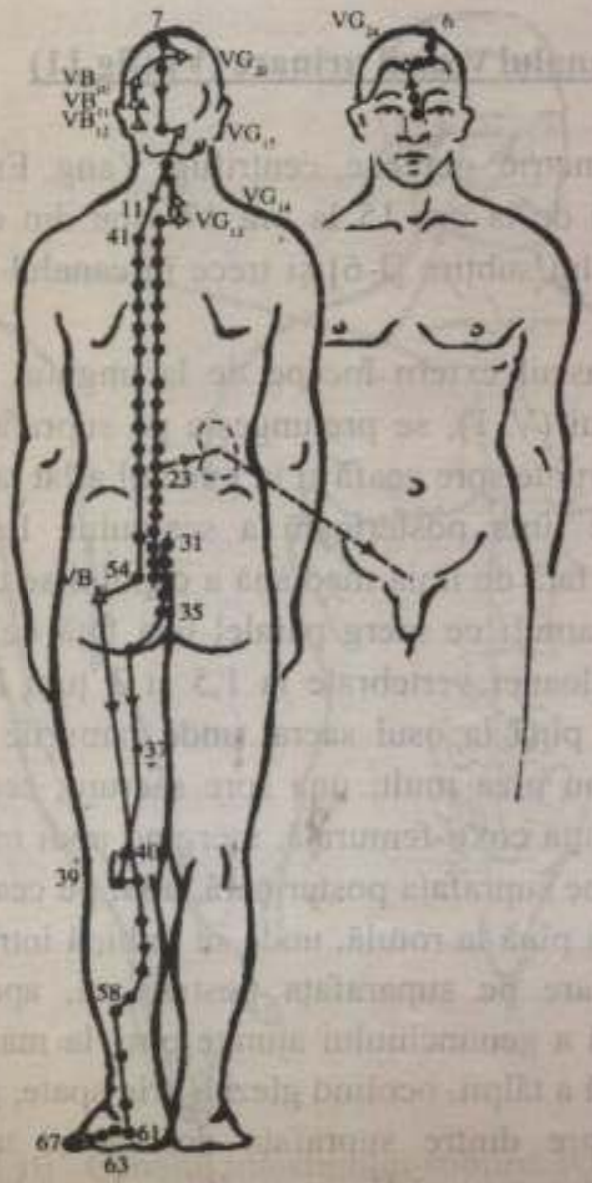

Fig.11 - Canalul vezicii urinare. V

Punctul analgezic, V 63, se află mai jos, înspre față de la glezna exterioară, în adîncitura de la

capătul osului cubital, la limita dintre suprafața dorsală și talpa labei piciorului.

Punctul simpatic, V 28, – la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor sacrale 2 și 3 cu 1,5 țuni în lateralã.

Canalul rinichilor [R] (fig.12)

Simetric, pereche, centripet, Ynn. Fluxul de energie atinge maximumul de la ora 17 la ora 19 venind din canalul vezicii urinare [V], merge în canalul pericardului [MC].

Traseul extern al canalului începe la suprafața tălpii sub degetul mic și traversînd laba piciorului în diagonală continuă spre glezna interioară. Primul punct (R 1) este situat în adîncitura dintre oasele meta-tarsiene 2 și 3 la nivelul de 2/5 distanță față de capătul celui de-al doilea deget pînă la suprafața dorsală a călcîiului, înfășoară călcîiul cu o buclă, intersectîndu-se în punctul RP 6 (la 3 țuni mai sus de glezna interioară) cu alte două canale Ynn ale picioarelor (splino - pancreatic [RP] și al ficatului [F]), iar mai departe în lungul suprafeței interioare a piciorului merge spre regiunea inghinală și pe suprafața abdominală la distanța de 0,5 țuni de la linia mediană, iar mai departe de la a cincea intercostală pînă la claviculă la distanța de 2 țuni față de linia mediană a toracelui în punctul terminal (R 27).

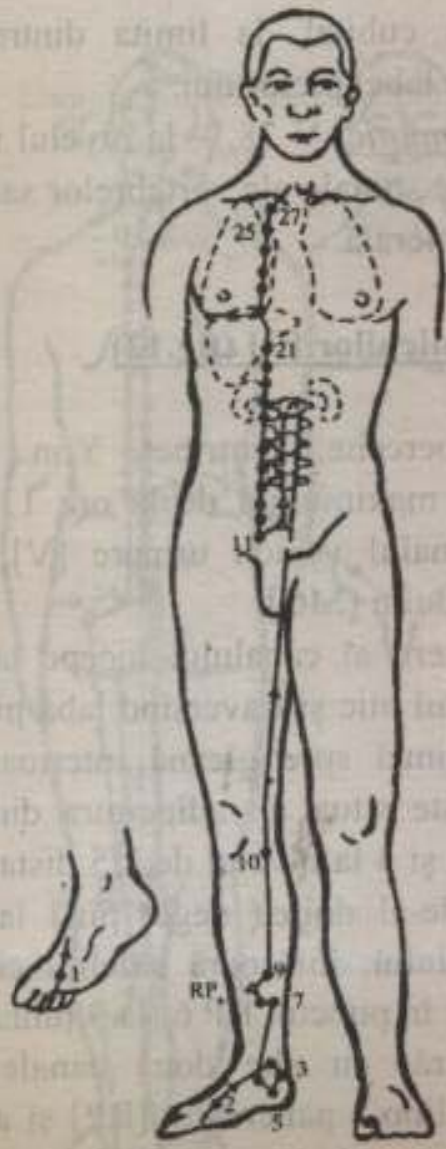

Fig.12 - Canalul rinichilor. R

Punctul semnalizator, VB 25, se află pe canalul vezicii biliare pe suprafața laterală a abdomenului la capătul liber al coastei 12.

Punctul analgezic, R 5, pe suprafața interioară a labei piciorului înainte și în sus față de tuberozitatea calcaneului.

Punctul simpatic, V 23, aparține canalului vezicii urinare [V] și este amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 și 3 lombare, într-o parte, la 1,5 țuni.

Canalul pericardului [MC] (fig.13)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie atinge maximul de la ora 19 la 21, vine din canalul rinichilor [R] și se scurge în canalul celor trei încălzitori (TR).

Traseul extern al canalului începe în intercostala a patra, la 5 țuni în exterior față de linia mediană a toracelui (punctul MC); se ridică spre adîncitura axială și merge pe linia mediană a suprafeței exterioare a mîinii pînă la capătul degetului mijlociu (punctul MC 9).

Punctul semnalizator, MC 1, – în a patra intercostală spre exterior față de linia anterioară la 5 țuni.

Punctul analgezic MC 4, – pe suprafața anterioară a antebrațului, mai sus de pliul radio – carpian.

Punctul simpatic V 14, – pe canalul vezicii urinare la nivelul intervalului dintre apofizele

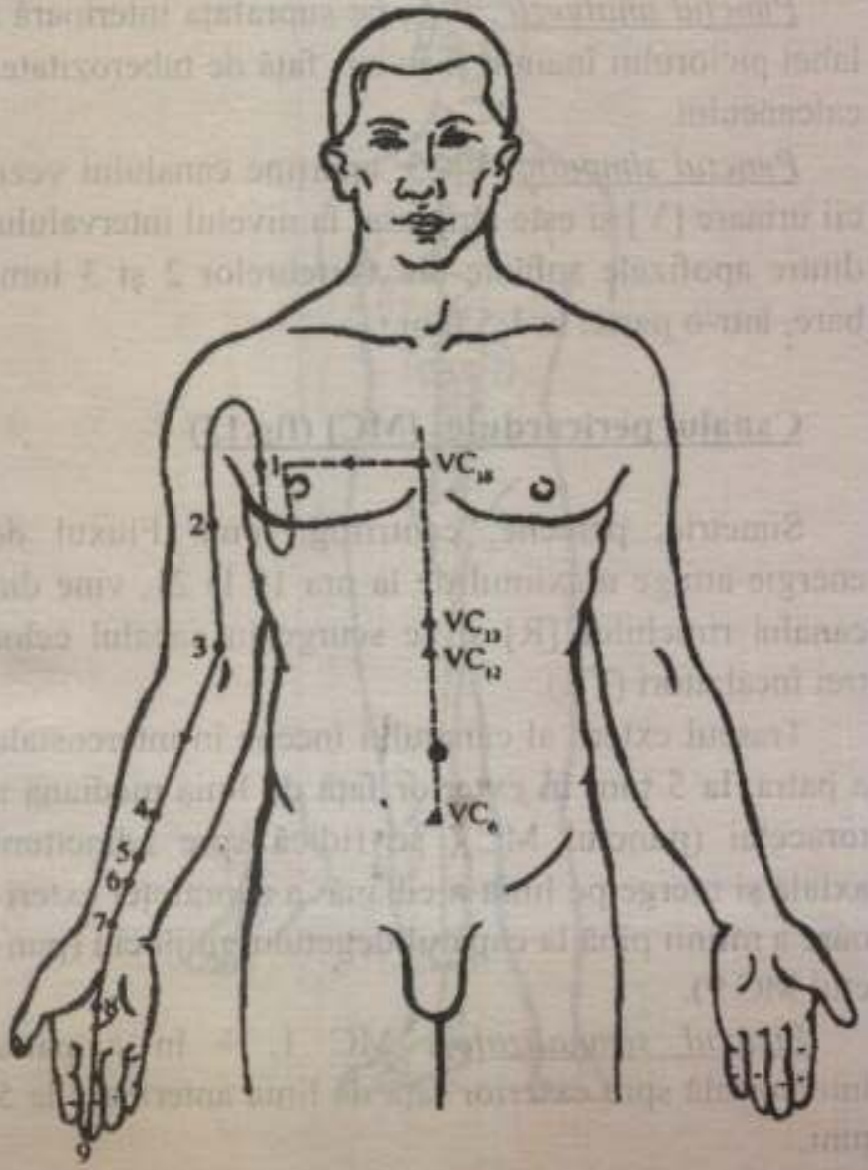

Fig.13 - Canalul pericardului. MC

spinale ale vertebrelor 4 şi 5 toracale, la 1,5 ţuni lateral faţă de linia mediană.

Canalul celor trei încălzitori [TR] (fig.14)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Timpul activităţii maxime a energiei în canal de la ora 21 la ora 23. Fluxul energiei se transmite din canalul pericardului [MC] spre canalul vezicii biliare [VB].

Traseul extern al canalului începe de la rădăcina unghiei de la al patrulea deget pe partea cubitală (punctul TR 1) merge mai departe în lungul suprafeţei dorsale a palmei, între oasele carpiene 4 şi 5 iese pe suprafaţa dorsală a antebraţului, a umărului spre regiunea cervicală; de la punctul „marea vertebră (VG 14 – vertebra cervicală 7), pe meridianul postero-median canalul iese pe suprafaţa laterală a gîtului în regiunea temporală şi ocolind urechea pe sus se închide în punctul TR 23 la capătul exterior al sprîncenei.

Punctul semnalizator, VB 5, este plasat pe canalul antero-median, pe linia mediană a abdomenului la 2 ţuni mai jos de orificiul ombilical.

Punctul analgezic, TR 7, se află pe partea dorsală a antebraţului, la 3 ţuni mai sus de pliul articulaţiei radial – carpiane, la o lăţime de deget arătător, în partea cubitală, faţă de linia mediană a antebraţului.

Punctul simpatic, V 22, aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este plasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 şi 3 lombare, la 1,5 ţuni în laterală.

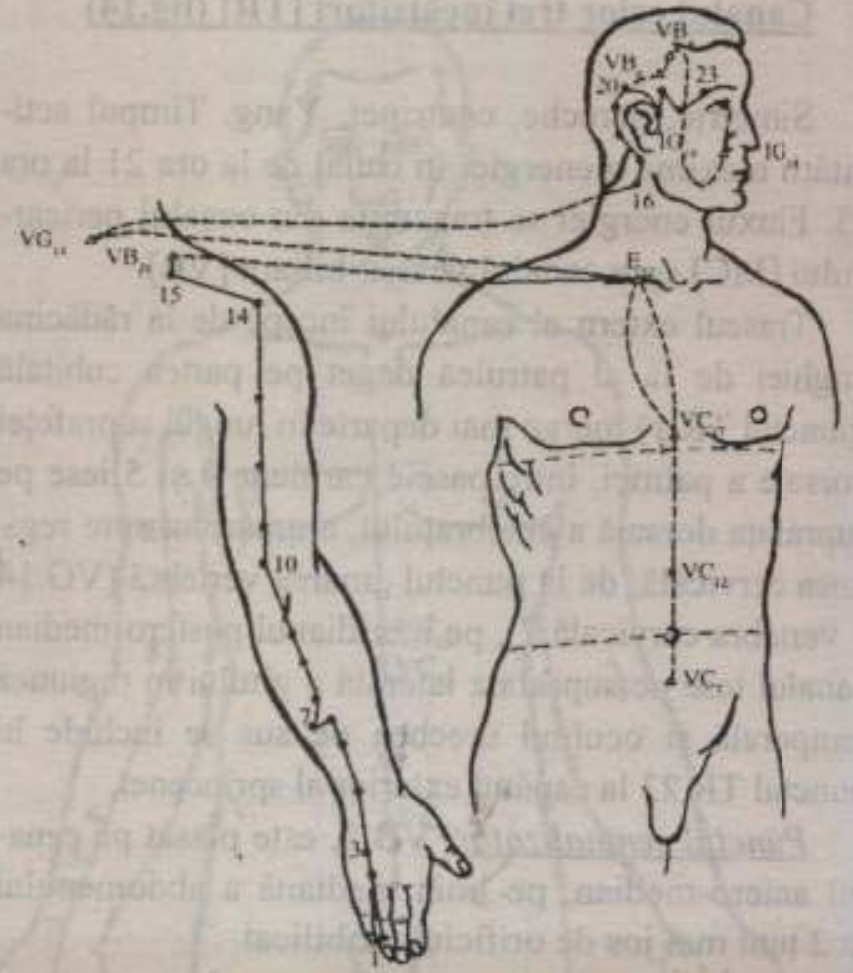

Fig.14 Canalul celor trei încălzitori. TR

Canalul vezicii biliare [VB] (fig.15)

Simetric, pereche, centrifug, Yang. Activitatea maximă atinsă de la ora 23 la ora 1. Energia vine din canalul celor trei înncălzitori [TR] și se transferă în canalul ficatului [F].

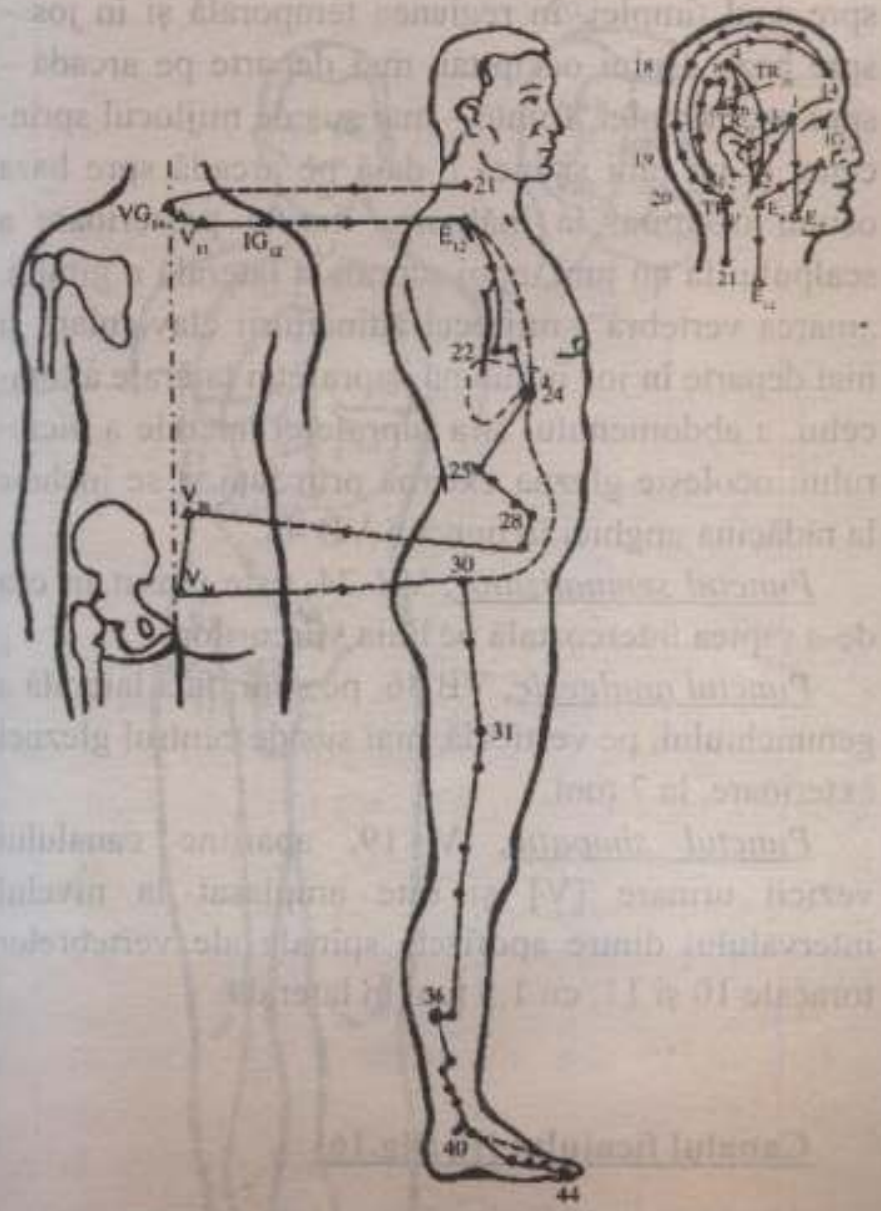

Fig.15 - Canalul vezicii biliare. VB

Traseul extern al canalului pornește din unghiul extern al ochiului (punctul VB 1, la 0,5 cm spre exterior) și se mișcă spre ureche; de la ureche în sus

spre osul tîmplei, în regiunea temporală și în jos – spre baza osului occipital; mai departe pe arcadă – spre osul tîmplei, frunte – mai sus de mijlocul sprîncenei la un țuni și încă o dată pe arcadă spre baza osului occipital la înălțimea limitei posterioare a scalpului la un țuni, apoi suprafața laterală a gîtului, „marea vertebră", mijlocul adînciturii claviculare și mai departe în jos în lungul suprafeței laterale a toracelui, a abdomenului și a suprafeței laterale a piciorului; ocolește glezna externă prin față și se încheie la rădăcina unghiei în punctul VB 44.

Punctul semnalizator, VB 24, este plasat în cea de-a șaptea intercostală pe linia sfîrcurilor.

Punctul analgezic, VB 36, pe suprafața laterală a genunchiului, pe verticală, mai sus de centrul gleznei exterioare, la 7 țuni.

Punctul simpatic, V 19, aparține canalului vezicii urinare [V] și este amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 și 11, cu 1,5 țuni în laterală.

Canalul ficatului [F] (fig.16)

Simetric, pereche, centrifug. Ynn. Energia din canal este maximală între ora 1 și ora 3 dimineața. Fluxul vine din canalul vezicii biliare [VB] și se transmite canalului plămînilor [F].

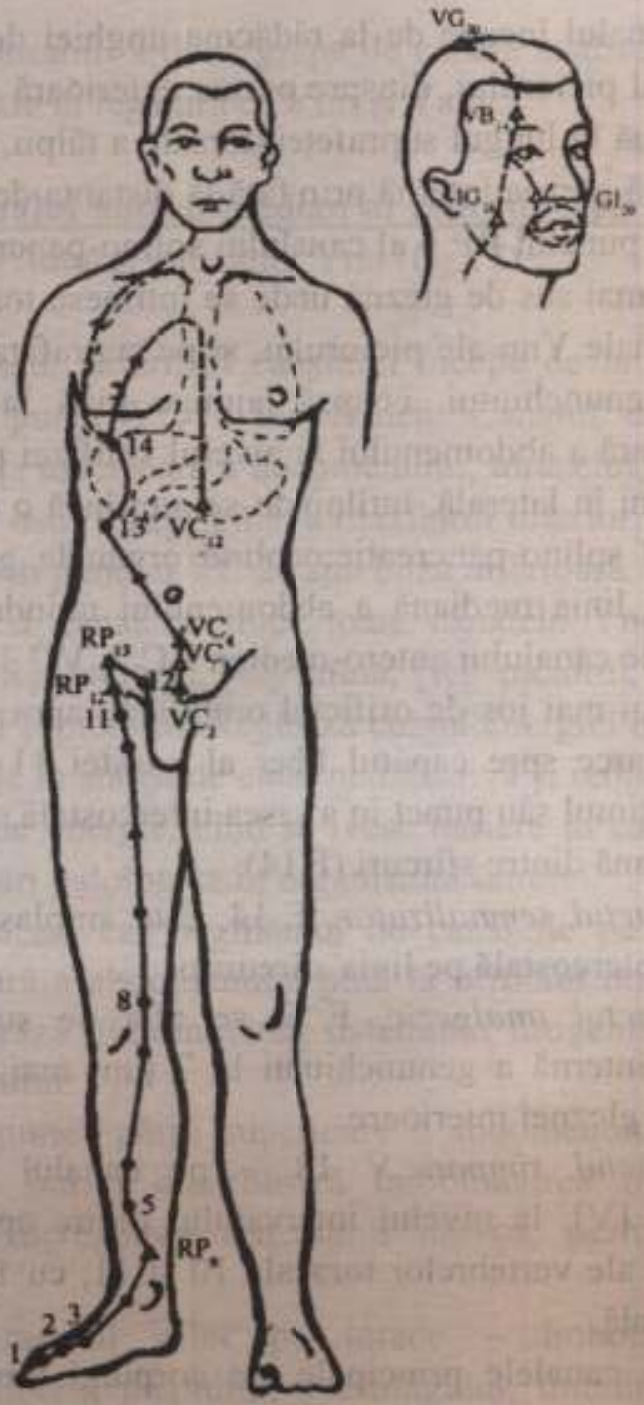

Fig.16 - Canalul ficatului. F

Canalul începe de la rădăcina unghiei degetului mare al piciorului, dinspre partea exterioară (F 1) și continuă în lungul suprafeței dorsale a tălpii, trecînd pe lîngă glezna internă prin față la distanța de 1 țuni, iese în punctul RP 6 al canalului splino-pancreatic la 3 țuni mai sus de gleznă unde se întîlnesc toate cele trei canale Ynn ale piciorului, și pe suprafața interioară genunchiului, coapsă, ajunge pînă la partea inferioară a abdomenului la nivelul simfizei pubiene la 4 țuni în laterală, întîlnindu-se aici încă o dată cu canalul splino-pancreatic;ocolind organele genitale, iese în linia mediană a abdomenului unindu-se cu punctele canalului antero-median VC 2, VC 3, VC 4, la 3 țuni mai jos de orificiul ombilical, apoi canalul se întoarce spre capătul liber al coastei 11 și iese spre ultimul său punct în a șasea intercostală, pe linia mediană dintre sfîrcuri (F 14).

Punctul semnalizator, F 14, este amplasat în a șasea intercostală pe linia sfîrcurilor .

Punctul analgezic, F 6, se află pe suprafața antero-internă a genunchiului la 7 țuni mai sus de centrul gleznei interioare.

Punctul simpatic,V 18, – pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 și 11, cu 1,5 țuni în laterală.

Din canalele principale ale corpului uman fac parte încă două canale nepereche. Ele sînt reglatori

și responsabili a două grupe de canale analizate mai sus, aflate în legătură cu Ynn și Yang.

Canalul antero-median al reproducerii [VC] - „Marea" tuturor canalelor Ynn (fig.17).

Traseul extern al canalului începe de la pelvis, primul punct VC 1 în perineu. Canalul urcă pe suprafața anterioară a abdomenului, toracelui, bărbiei de la osul frunții pînă la maxilarul inferior, încheindu-se în punctul VC 24 sub buza inferioară.

Acest canal conduce toate canalele Ynn: [P]/ mîna, [R]/ piciorul, [C]/ mîna, [R]/ piciorul, [MC]/ mînă, [F]/ piciorul. Reglează cursul energiei în aceste canale în starea de calm nemaladivă și redistribuie fluxul de energie, cînd se ivesc bariere în canale și perturbări patologice în organismul omului.

În acest caz segmentul de canal de pe partea inferioară a abdomenului pînă la orificiul ombilical controlează îmbolnăvirea sistemului urogenital și a intestinului.

Regiunea părții superioare a abdomenului (mai sus de buric) controlează îmbolnăvirea tractului digestiv,dereglarea sistemului nervos, perturbările psihice.

Segmentul aflat pe torace – îmbolnăvirea plămînilor, a pieptului, a esofagului, îmbolnăvirile datorate răcelii.

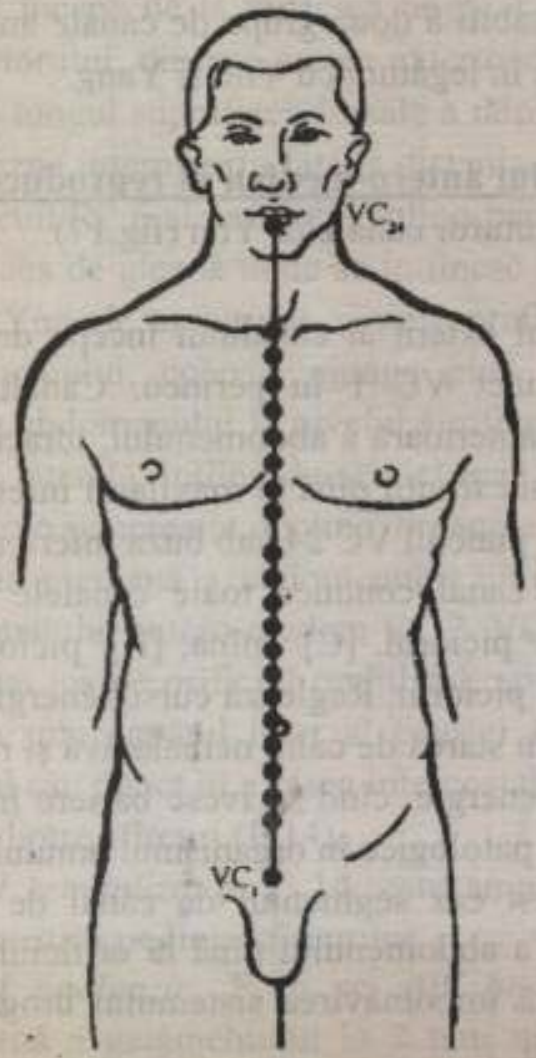

Fig.17 Canalul antero – median

Segmentul din regiunea gîtului – bolile gîtului, ale limbii şi laringelui.

Segmentul amplasat pe maxilarul inferior, în regiunea buzelor, urmăreşte bolile cavităţii bucale şi ale dinţilor.

Canalul de control postero – median [VG] - „Marea" tuturor canalelor Yang (fig.18).

Traseul exterior al canalului începe la jumătatea distanţei dintre anus şi coccis (punctul VG 1) şi se ridică în lungul liniei mediane a spatelui, gîtului, capului pînă-n creştet şi contiună pe frunte şi mai în jos în regiunea nasului şi gurii, încheindu-se în punctul VG 28 la mijlocul frîului buzei superioare.

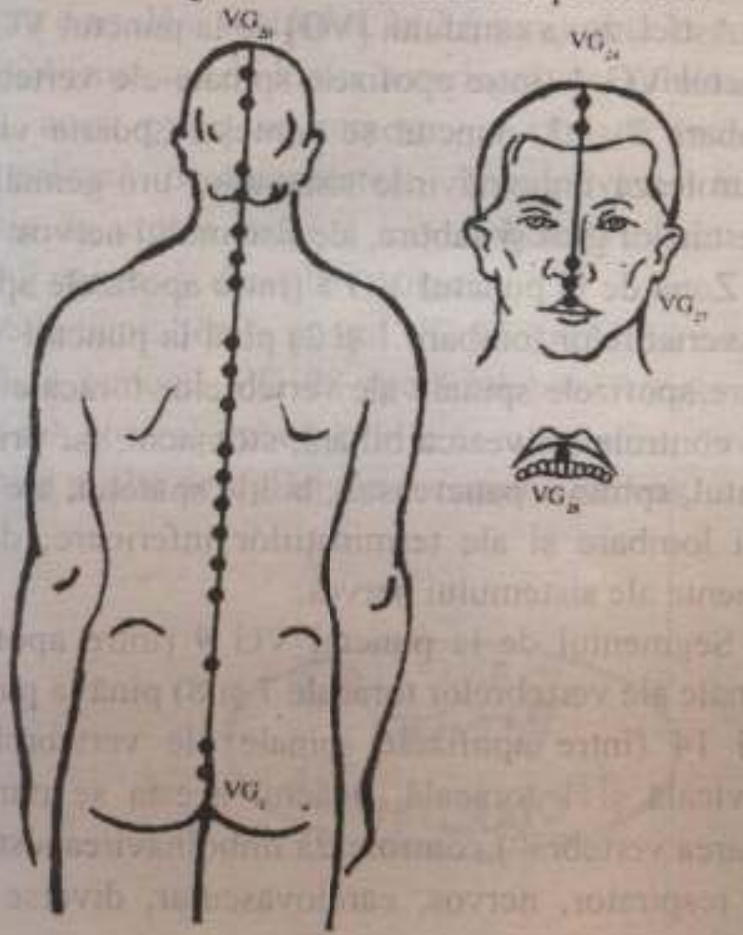

Fig.18 - Canalul postero – median

Canalul dirijează toate canalele Yang: [GI]/ mîna, [E]/ piciorul, [IG]/ mîna, [V]/ piciorul, [TR]/ mîna, [VB]/ piciorul. Acest canal, la rîndul său reglează toate procesele energetice din canalele Yang în stările benefice și patologice, redistribuind fluxurile corespunzătoare. La fel ca și responsabilul canalelor Ynn, dirijorul Yang controlează abaterile de la funcționarea corectă a unora sau altora din organe prin diversele sale zone.

Astfel, zona canalului [VG] de la punctul VG 1 la punctul VG 4 (între apofizele spinale ale vertebrelor lombare 2 și 3, punctul se numește „poarta vieții") controlează îmbolnăvirile sistemului uro-genital, ale intestinelor gros și subțire, ale sistemului nervos.

Zona de la punctul VG 5 (între apofizele spinale ale vertebrelor lombare 1 și 2) pînă la punctul VG 8 (între apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 și 11) controlează vezica biliară, stomacul, iar prin ele ficatul, splino – pancreasul ; bolile spatelui, ale regiunii lombare și ale terminațiilor inferioare; deranjamente ale sistemului nervos.

Segmentul de la punctul VG 9 (între apofizele spinale ale vertebrelor toracale 7 și 8) pînă la punctul VG 14 (între apofizele spinale ale vertebrelor 7 cervicală și 1 toracală, punctul acesta se numește „marea vertebră") controlează îmbolnăvirea sistemelor respirator, nervos, cardiovascular, diverse stări febrile.

Segmentul de la punctul VG 15 (între vertebrele 1 și 2 crevicale, mai sus de limita dorsală a scalpului, la 0,5 țuni) pînă la punctul VG 16 (sub proeminența occipitală, mai sus de linia dorsală a scalpului cu 1 țuni) reflectă îmbolnăvirile cefei, ale nasului, limbii, gîtului, îmbolnăviri ale psihicului și sistemului nervos.

Segmentul de la punctul VG 17 (la marginea superioară a proeminenței occipitale, mai sus de limita dorsală a scalpului, la 2,5 țuni) pînă la punctul VG 24 (mai sus de limita anterioară a scaplului la un țuni, acest punct se numește „o sută de întîlniri") controlează deranjamentele, îmbolnăvirile febrile, bolile de urechi, ochi și nas, îmbolnăviri ale sistemului nervos și dereglări psihice.

Segmentul de la puntul VG 25 (pe vîrful nasului) pînă la punctul VG 28 (pe frîul buzei superioare) ține sub control îmbolnăvirile nasului, gurii, dinților, psihice și alte dereglări ale sistemului nervos.

BIBLIOTECA
581.958
AMAN-CRAIOVA

SPECIFICUL FUNCŢIONĂRII CANALELOR ENERGETICE

Am ajuns deja la concluzia, în reflecţiile noastre, că energia din jurul nostru este multă şi unitară. Dar lumea în care trăim are formă saturată de o mulţime nenumărată de elemente formale – variante ale vieţii pământeşti, de la viaţa pietrei pînă la viaţa omului.

În fiecare din aceste vieţi, energia universală s-a manifestat în felul său, punînd nişte accente. Şi iată că începem deja să împărţim energia după aspecte, vorbim astfel de energia mineralelor, energia plantelor, energia animalelor şi energia umană.

Dar să-l observăm pe om. Cum s-a muncit energia să alcătuiască un corp atît de minunat adunînd în el atîtea disponibilităţi pentru ca cele mai neaşteptate situaţii de viaţă să nu-l pună pe om în impas. Un

astfel de corp ar fi putut trăi pe pămînt multă vreme dacă însuşi omul nu l-ar fi incomodat. Orice particularitate a mediului înconjurător îşi lasă amprenta asupra corpului nostru. Trupul găseşte modalitatea optimă de a se adapta oricăror modificări exterioare cu minimul de pierderi energetice. Desigur, la început meridionalii n-ar avea un trai prea dulce dincolo de cercul polar, pe o raţie de peşte. Nu toţi ar supravieţui dacă ar fi mutări de mase, dar acela al cărui corp ar reuşi, ar vieţui cu totul confortabil şi în astfel de condiţii extreme. Iar de ar trebui din nou ca aceşti oameni să se mute de la nord la sud s-ar isca iarăşi probleme şi iar s-ar rezolva, deşi nu de către toţi.

Energia declanşează înăuntrul omului toate mecanismele posibile de adaptare şi acela, prin al cărui corp energia poate curge liber şi produce comutările necesare, se va putea adapta oricăror condiţii pământeşti. Dar nu numai pământeşti, omul este capabil să trăiască pînă şi în cosmos, în condiţii de imponderabilitate, acolo unde nu există greutatea terestră. Organismul poate realiza o formă optimă de viaţă în orice condiţii. Corpul omenesc vede deodată că stăpînul lui a învăţat să zboare, iar cînd este aşezat sau stă în picioare muşchii nu sînt nevoiţi să se contracte pentru a susţine această postură. Analizatorul intern pune imediat întrebări: de ce omul are nevoie de oase atît de solide şi de muşchi atît de

puternici dacă nu sînt folosiți? Și, neprimind un răspuns convingător, corpul continuă analiza noii situații: de ce trebuie atunci cheltuită energia pentru obținerea calciului și construirea unor oase solide, dacă această soliditate nu este necesară; de ce trebuie alimentați mușchii dacă ei nu se mișcă ? Începe o reconstrucție globală a corpului uman. Reconstrucția corpului nu poate evita, în consecință, modificările din conștiința unui posesor de corp atît de versatil. Ceea ce înainte îl lega de pămînt și-i cerea anumite eforturi pentru executarea celor mai simple acțiuni, acum a dispărut.

Iată, de exemplu, o situație simplă de viață. Careva, la cererea soției, trebuie să instaleze și să desfacă în fiecare dimineață scîndura de călcat. Comentînd în sine ciudatul obicei de a călca în fiecare zi lucrurile, acest careva își desprinde trupul de locul cald pe care ședea sau era culcat și instalează stîngaci, cu bufnituri, dispozitivul în micul apartament. Ar refuza să o facă dar se teme că ar urma alte refuzuri drept consecință.

Dar dacă greutatea lipsește această procedură plicticoasă se realizează ușor și fără complicații, iar omul nici măcar nu se gîndește să analizeze ce-i mai simplu: să se ridice din fotoliu, să scoată de după dulap afurisita de scîndură de călcat, să găsească un loc liber pentru instalarea ei, s-o instaleze și apoi să se ocupe de treburile sale, sau să lanseze în explicații

cum că acum este ocupat cu o treabă foarte importantă și, în general: în fiecare dimineață apare ideea fixă cu scîndura de călcat, el nu mai vrea să audă de ea. Dar atunci dintr-o problemă mică se iscă o problemă mare și va trebui să-și arate dragostea, peocuparea, amabilitatea, lipsa de egoism, ce n-au trecut proba scîndurii de călcat, față de soție prin alte mijloace care vor pretinde de la el cheltuieli suplimentare de energie. Dar dacă nu este greutate, atunci, se prea poate ca soției să nu-i fie deloc greu să facă singură acest lucru fără să-l încarce pe soț cu mărunțișuri!

Și iată că se dovedește cît de tare se poate schimba viața omului: și cea interioară, și cea exterioară, dacă se modifică și condițiile vieții lui, chiar cu puțin. Se schimbă însăși scara valorilor și se modifică reacțiile fiziologice ale corpului. Și una și alta este energie care-și schimbă caracterul curgerii ei prin corpul uman.

În interdependență față de solicitările vieții exterioare energia produce o diferențiere profundă în interiorul organismului uman. Astfel în el se află inima și plămînii, care prin legăturile lor cu alte organe și sisteme realizează corelarea generală și distribuția curenților energetici între ele. Inima are acces la toate formele de energie, tot spectrul ei, iar plămînii pun accentul pe obținerea energiei din aerul înconjurător. De fapt, în aer există tot, de aceea

plămînii sînt conductori universali ai tuturor formelor de energie. Splino – pancreasul şi toate sistemele ce aparţin tractului digestiv (intestinul gros şi cel subţire, stomacul şi ficatul cu vezica biliară în funcţia ei digestivă) sînt ocupate cu deţinerea energiei din hrană.

Ficatul, rinichii, vezica urinară şi tractul intestinal sînt structuri de purificare şi canalele lor transportă energie de curăţare eliberînd corpul şi canalele lui de resturile fizice şi energetice. Ficatul urmăreşte asiduu cum curge energia prin canale şi unde se întîmplă o mică zăgăzuire, un blocaj, îşi trimite curenţii pentru dizolvarea acumulărilor. Energia trebuie să curgă mai departe şi ficatul se străduieşte să menţină fluxul pînă cînd îi ajunge energia pentru îndeplinirea unei astfel de slujbe.

Rinichii, păstrătorii fluxului iniţial, urmăresc în amănunt conservarea şi îmbogăţirea lui. Dacă fluxul acesta seacă, viaţa începe să se piardă, iată de ce rinichii urmăresc să nu se irosească energia, pentru ca principiul bunăstării rezonabile să fie urmat de fiecare organ, fiecare sistem al corpului uman şi a omului în întregul lui.

Vorbim despre unitatea energiei care umple canalele energiei corpului omenesc, văzînd între timp că în procesul ordonării omului la viaţa pămîntească s-a produs o specializare a organelor lui.

Acum va trebui să vorbim şi despre energii diferite. Despre energii de început – părinteşti, energii de curăţare ş.a.m.d. Acestea nu sînt forme diferite de energie ci una şi aceeaşi energie universală care îndeplineşte în împrejurări deosebite, în corpuri diferite, în diverse organe, funcţii diferite. Împrejurările, corpurile, organele adaptează energia pentru necesităţile lor. De exemplu, nu energia sexuală scade în om, cînd interesul corespunzător se micşorează, ci pur şi simplu energia. Dar rinichii, care controlează forţa masculină şi feminină vor spune că a secat fluxul reproducerii.

Omul nimereşte pe pămînt într-o lume concretă şi de aceea conştiinţei omeneşti îi stă în fire să o fărîmiţeze, să o detalieze în procesul asimilării. Adesea în conştiinţa multor oameni lumea aşa şi rămîne, necontopită în unitatea divină.

Şi aşa am analizat ce energie trece prin canalele principale, centrale ale corpului omenesc. Acum să înţelegem ce reprezintă canalele energetice şi în ce mod energia se deplasează prin ele.

Cursurile energetice – canale sau cum sînt denumite adesea, meridiane – au trasat liniile lor exterioare cu o exactitate geometrică pe suprafaţa corpului omenesc şi la fel de exact şi-au găsit destinatarul necesar prin mersul intern în adîncurile organismului, oferind informaţii despre procesele ce se produc în organele interne, pe suprafaţă în punctele biologi-

ce active (PBA). Nici aceste puncte nu se îngrămădesc într-o agitație dezordonată, ci au adresa lor exactă, legată de părți concrete ale corpului. Astăzi cel mai inveterat materialist nu are dubii asupra faptului că aceste canale energetice sînt reale, ca și celelalte părți vizibile ale corpului uman. Deși nimeni nu a constituit încă un astfel de „microscop" în care, cu ochiul normal al omului, să fie posibil să vedem aceste „tubulețe". Prin urmare ce reprezintă aceste canale reale și invizibile? Poate că ele sînt fructului unei imaginații prolifice, a gîndului cuiva? Să ne amintim de legenda care ne oferă o versiune a descoperirii acestor canale.

Un oarecare țăran din China antică, imperială, suferea de grozave dureri de cap. După ce a încercat o sumedenie de metode știute la vremea aceea nu a reușit nicicum să scape de dureri, dar odată, lucrînd pe cîmp, s-a zgîriat cu săpăliga și durerea a trecut. Țăranului și vecinilor lui le-a plăcut metoda de îndepărtare a durerii de cap și au început s-o folosească adesea, lovindu-și piciorul cînd îi durea capul, care cu aceeași săpăligă, care cu o piatră. Zvonul despre miraculoasa metodă a ajuns la vestitul împărat și el s-a ocupat de studierea ei înlocuind piatra grosolană cu un ac subțire de piatră. S-au descoperit noi puncte pe trupul omenesc care dădeau efecte curative și în cazul altor boli. Treptat, punctele izolate s-au reunit în grupe care au constituit prin

linii canalele. Și ce a fost la început: aceste puncte invizibile, imperceptibile în viața obișnuită sau gîndul despre ele ?

Desigur că energia curgea prin corpul omenesc și ieșea pe suprafața lui prin PBA și înainte ca primul chinez învățat să construiască modelul canalului concret și să-l formuleze în cuvinte. Fără energie omul nu poate trăi, iar energia trebuie să curgă cumva prin corp. Chiar percepția vieții din corp, gîndul că el, omul, este viu și activează, iar înăuntrul lui trăiesc și activează organe și sisteme legate într-un tot – toate acestea creează premisa circulației energiei în interiorul corpului fizic. Omul se resimte din ce în ce mai mult ca o entitate energetică chiar neconștientizînd încă acest lucru. Asta dacă ar fi să vorbim despre starea conștiinței de masă, dar între oameni au existat întotdeauna inși suprasensibili, pentru care știința despre curgerea energiei prin interiorul corpului este tot atît de firească pe cît este pentru omul obișnuit imaginarea fluxului sanguin.

În acest mod, putem spune că știința despre fluxurile de energie din interiorul corpului omenesc s-au așezat în Cîmpul Informațional al Pămîntului împreună cu omul care s-a conștientizat ca ființă terestră. Adică omul a știut întotdeauna că este energetic, doar că nu a formulat încă pentru sine modul de răspîndire a energiei prin corpul său. Dar a venit timpul și oamenii ce merg în această direcție

parcă s-ar fi lovit din „greșeală" la genunchi și ar fi legat mental lovitura, dintr-un anumit loc al piciorului, de dispariția durerii de cap. Gîndul s-a fixat în Cîmpul Informațional al Pămîntului. Adepților unei astfel de metode, de tratament, lovitura cu săpăliga – piatra, le-a fost mai ușor, subconștientul lor s-a pregătit pentru o idee- formă gata constituită: „Dacă te doare capul - lovește-ți genunchiul". Energia gîndului adepților a întărit și mai mult această idee. Adepții nici măcar nu s-au îndoit de realitatea existenței unor astfel de puncte biologic active și a unei adrese sigure a lor pe piele. Nouă, celor care trăim departe de surse, cînd cîmpul terestru mental este deja compact și în el se găsește tot, nu ne rămîne decît să ne încredințăm informației curente și să folosim cunoștințele gata formulate, în practică. Este adevărat că astăzi știința despre canale în forma ei canonică este pusă în discuție de cîțiva dintre compatrioții noștri, care ținînd isonul aefarismului cunoscut: „Ceea ce pentru chinez este bun, pentru rus este mortal", susțin că ne deosebim nu numai prin constituția corpului, culoarea și forma ochilor dar și canalele din corpurile noastre arată diferit. Desigur, dacă oamenii se consideră făcuți după cum se spune din alt „aluat", atunci și organele lor interne nu sînt chiar ca la alții, și energia ce alimentează aceste organe se obține pe niște căi proprii, și cîmpul unitar al Pămîntului trece pe lîngă conștiința lor fără

să lase urme. Într-adevăr, felul în care omul se conștientizează îl face să și fie în cele din urmă. Doar este spus: „După credința voastră să vă zidiți". Credința aceasta însă, în specificul ei de excepție trebuie să fie autentică și profundă și nu la nivelul observației superficiale aruncate în patima controversei. Se ivesc de „niciunde" noi cunoștințe despre caracterul apariției energiei în corpul omenesc. Cu toată elaborarea teoriei terapiei – țigun, despre canalele energetice se găsesc oameni care într-adevăr fac descoperiri și află noi forme. De pildă, terapia su – djoc cu accente pe talpa piciorului și terminația mîinii omului. Noi sîntem martorii apariției și utilizării unei noi metode de lucru cu energetica umană care s-a consolidat în cîmpul Pămîntului. Se prea poate că această metodă exista dintotdeauna iar autorii care au descoperit-o acum s-au străduit să se relaxeze într-atât, încât să se elibereze din chingile șabloanelor și să permită acestei noi cunoașteri să ajungă la ei.

Așa, poate că și păzitorii purității energetice a corpului european se vor înmuia și vor permite ideilor general – umane atît de distinct apărute pe substatul chinezesc să lucreze și pentru binele lor?

Sau, dimpotrivă, decizîndu-se de individualitatea proprie și depășind toate stereotipurile, să descopere pentru oameni ceva cu adevărat nou în caracterul răspîndirii energiei prin corpul omenesc și în mij-

loacele de a o pune în evidență pentru a se putea lucra în mod practic cu ea.

Sună bine – lucrare practică. Cum se poate, totuși, utiliza în practică cunoașterea despre canalele energetice?

PRACTICA LUCRULUI CU CANALELE ENERGETICE

Chinezii spun: „Ceea ce faci afară intră înăuntru". Asta înseamnă că manipulările de pe suprafața corpului omului sau din apropierea lui în lungul liniilor traseelor externe duc la modificarea caracterului răspîndirii energiei prin canale. Adică, orice acțiune asupra corpului omului – de la un banal masaj pînă la formele fără contact din terapeutică – este lucrare energetică. În virtutea aceleiași naturi energetice a omului un masaj neenergetic, de exemplu, nu există. Toată treaba stă în puterea de concentrare a executantului asupra obiectului manifestării. Dacă gîndurile terapeutului sar de la propriile probleme la cele lumești – generale, iar mîinile în timpul acesta fac deplasări lipsite de logică, haotice, pe corpul omului, atunci energetica celui

aflat sub tratament primește modificări haotice. Cîteodată suma unor astfel de modificări este totuși benefică pentru om, altădată negativă, dar cel mai adesea de nici un fel. De aceea oamenii nici nu conștientizează energetismul unor astfel de influențe. Despre energetică în tratament se vorbește cînd se întreprind eforturi speciale pentru concentrarea pe structurile energetice ale omului (canale, centri). Dacă practicianul terapeut se concentrează numai asupra părților fizice ale corpului neștiind nimic despre energia omului, dar inima lui este plină de iubire față de pacient iar mîinile blînde, pline de atenție, percep organul vătămat ca pe o ființă bolnavă, capricioasă și suferindă, atunci o astfel de acțiune va fi cea mai înaltă măsură energetică.

Energia are o mulțime de manifestări în corpul uman. De aici și marea diversitate a metodelor de acțiune terapeutică asupra bolnavului. Un om creativ nu va nega sau absolutiza pe nici una din ele. Orice om care se ocupă de vindecare poate avea formele lui preferate de acțiune, pe care le reușește mai bine sau care se potrivesc mai bine omului concret, în timpul aplicat al lucrului cu el. O singură cerință rămîne generală și constantă, pentru terapeutul practician, în orice formulă de lucru energetic: obligația dezvoltării spirituale interioare. Printr-un asemenea tip de dezvoltare, prin conștientizarea propriilor probleme și aflarea mijloacelor de a le

pune sub control, terapeutul atinge tot mai adînc natura umană, a bolilor omenești și învață să le învingă.Omul care știe să se vindece pe sine va fi capabil să-i ajute și pe alții.

Canalele energetice sînt liniii trasate prin mersul lor exterior de la zonele centrale ale corpului uman spre periferie, mîini și picioare și înapoi, avînd în fiecare punct biologic activ legături cu cîmpurile energetice înconjurătoare. Dacă aceste puncte sînt curate, deschise, canalele nu sînt înfundate cu murdărie (energetică), nu sînt acoperite de blocaje corporale, atunci energia prelucrată părăsește liber corpul omenesc, iar energia curată, proaspătă, la fel de liber intră în el. Privind spre un astfel de om cei din jur vor spune: „Este armonios și practic sănătos".

Pe distanțe mici în corpul nostru unde permeabilitatea prin canale se poate înrăutăți apar zone de comutare de la un țesut la altul. De exemplu, acolo unde tendoanele se prind de oase, fibrele musculare se învecinează cu fasciile care le acoperă ș.a.m.d. Energia se blochează și în structuri anatomice compacte: articulații, mușchi și tendoane izolate, organe interne. Trosnesc articulațiile înfundate cu săruri – nu curge energia prin canalele ce trec pe lîngă ele; trosnesc ligamentele dure, neelastice – se oprește fluxul; în mușchii odată elastici și puternici apar cordoane formate din fibre musculare și noduli denși, dureroși - energia slăbește; organul

intern își reformulează structura, apar în el zone cu țesuturi conjunctive amestecate – fluxurile de energie se pierd. Desigur insuficiența energetică impune organului o restructurare întrucît el se înfundă cu substanțe se prisos, cu celule alogene, inutile pentru îndeplinirea funcțiilor naturale ale țesuturilor. Dar și organul restructurat, cum am subliniat deja, nu lasă să treacă fluxurile de energie necesare, dispersîndu-le prin formațiunile patologice. Aceste procese sînt corelate reciproc și se hrănesc unul pe altul. Iar în momentul în care omul se adresează după ajutor specialistului nu mai are importanță „cine a început primul" acțiunea de distrugere. Sau omul s-a îmbufnat de necaz pe oamenii din jur și a barat drumul curentului de energie prin trupul său, sau, de exemplu, rinichii i s-au certat între ei și întrerupînd orice relație s-au apucat de construcția baricadelor din celule de țesut conjunctiv. Penru om toaste acestea se manifestă prin senzații specifice de durere într-un anume loc, concret, al corpului său.

Mai devreme sau mai tîrziu vine momentul cînd stăpînul organului bolnav hotărăște, gata, a răbdat destul. Începe procesul de tratare. În funcție de tehnica specialistului căruia i s-a adresat, omul primește un anume tip de acțiune. Medicul de familie îl va trimite neapărat pe bolnav la farmacie după o doză de mijloace chimice, care printr-un fel oarecare vor schimba condițiile de lucru ale organului care a dat

semne de boală și este posibil ca un timp anume ele să nu mai apară. Specialistul-„netradițional" poate să aleagă două căi: calea influenței asupra organului bolnav și calea acțiunii directe asupra energeticii organului și a omului în întregime.

În primul caz, poate fi masajul, mișcările active și pasive, tratamentul cu plante, procedeele de purificare și o mulțime de alte metode de tratare fără medicamente. În acest caz se schimbă „constituția" deja stabilă a organului și condițiile lui de comunicare reciprocă cu țesuturile din jur, ca urmare a acestor modificări energia începe să se răspîndească în alt fel, astfel să alimenteze organul și schimbările pozitive provocate de terapeut se consolidează, iar organul se întoarce pentru o vreme la funcționarea normală fără dureri și probleme.

La al doilea mijloc de acționare deja energia însăși, pe care a stimulat-o într-un fel sau altul, schimbă structura organului bolnav printr-un flux de energie proaspătă, complementară, pregătind condițiile pentru curgerea ei liberă, ulterioară. Un timp și acest bolnav se va simți sănătos.

Dar ce se întîmplă, oricum l-ai trata pe om el se va simți sănătos numai un timp? Rezultă că da. În toate aceste metode de tratament accentul cădea pe locul dureros iar posesorul organului bolnav rămînea în afara razei de observație a vindecătorului. Dar boala apare cu mult înainte ca omul să simtă sim-

ptomele dureroase. Acestea sînt ultima alarmă dintr-un lanţ întreg de preveniri prin care soarta a încercat să-l păzească de greşeli. Dar omul nu a auzit acele semnale, în schimb semnalele durerii din corp se aud deja distinct. De aceea concomitent cu acţiunea de îndepărtare printr-o metodă sau alta a simptomelor dureroase din organism, trebuie să se desfăşoare cercetări psihologice asupra proceselor interne din adîncurile conştiinţei omului. Boala va ceda cînd se va petrece o transformare spirituală a omului. Boala va slăbi cînd omul va începe să reflecteze şi să caute problema nu în organul sau sistemul bolnav, ci în modul său de a trăi. Boala începe să renunţe necondiţionat la poziţiile ei cînd omul devine el însuşi un participant activ la procesul său de vindecare.

Acest proces, fără-ndoială, este foarte dificil. De aceea şi cei mai mulţi oameni, şi medicina, se blochează pe terapia simptomatologică, cu abaterea cursului bolii de la cronic în cel mai bun caz. Natura s-a preocupat de om şi a aranjat lucrurile foarte înţelept. Corpul şi conştiinţa omului sînt legate într-un tot şi modificările unuia vor atrage fără ocol modificările celuilalt. Pentru a ajuta corpul se poate şi trebuie schimbată conştiinţa şi invers, schimbînd învelişul corporal se poate corecta conştiinţa omului. Nu mulţi oameni au acces la prima cale, deoarece nu este simplu să înveţi să-ţi controlezi în mod

conştient emoţiile, sentimentele. Adesea omului îi este greu şi să recunoască faptul că prezenţa unor trăsături de caracter poate fi cauza contactelor dureroase cu lumea exterioară şi că el, caracterul, ar merita să fie luat sub controlul conştiinţei.

Oamenii s-au ataşat în asemenea măsură de corpul lor încît viaţa, în conştiinţa multora, este legată de bunăstarea învelişului fizic însuşi. De aceea acţiunea asupra corpului în sine este mult mai apropiată şi mai de-nţeles pentru majoritatea oamenilor. Este altceva că această majoritate nu ştie să-şi guverneze corpul, dar se poate învăţa.

Prin urmare asupra corpului se poate acţiona pentru a obţine schimbări interioare profunde. În speţă trebuie înţeles că şi prin formele corporale de lucru nu se poate schimba repede conştiinţa. Tabletele i-au obişnuit pe oameni cu ideea că stările de bolală acută se pot îndepărta repede, de aceea şi de la lucrarea corporală se aşteaptă un rezultat la fel de rapid, dar fără neajunsurile terapiei medicamentoase, cum ar fi inoxicarea organismului cu substanţe chimice şi efecte secundare neplăcute. Şi iată că în alegerea metodelor de acţionare asupra organismului preferinţa se acordă formelor dure, intensive – doar să se scape mai repede de senzaţiile neplăcute. Aceste forme au şi ele efectele lor secundare negative şi cel mai impotant dintre ele constă în aceea că oamenii îşi pierd încrederea în

eficiența lucrării corporale. Dar este imposibil să obții schimbări reale, benefice în structurile corporale (mușchi, ligamente, articulații, vase organe interne ș.a.m.d.) printr-o manipulare tranșantă asupra structurilor osoase, să zicem. Omul își „adună" boala cu anii și modificările patologice ating multe organe și țesuturi din vecinătate. Prin ce manifestări rapide se poate îndepărta această „bogăție"? Calea spre sănătate este încă și mai lungă decît drumul spre boală. De aceea este importantă o acțiune regulată și sistematică asupra corpului, ce va duce în mod sigur la un rezultat pozitiv.

Se poate începe cu aparatul articulo – musculo – ligamentar, numit și locomotor. Să ne amintim că toate organele importante ale corpului omenesc controlează o parte sau alta a acestui aparat. Să ne amintim de asemeni că în corpul uman totul se leagă de tot. De aceea, după principiul legăturii inverse (feed–back) energia va aduce fără tăgadă impulsul vindecător, format în straturile superficiale ale corpului, pînă la organul plasat în profunzime. La toate nivelurile corpului uman, de la creștet pînă la călcîi se poate organiza activitatea musculară astfel încît va da un efect terapeutic vizibil și stabil, va permite rezolvarea multor probleme interne. Supraîncordarea acumulată de oameni în corpurile lor este prea mare. Această supraîncordare s-a revărsat ca un val pînă la organele cele mai adînc plasate și a

acoperit fluxul liber de energie din corpul omului. Prin întindere, prin lucrul static cu mușchii relaxați, se poate îndepărta această supratensiune din straturile superioare ale corpului și iniția o relaxare profundă a întregului organism, ceea ce va permite energiei să curgă și să ajungă la puncte iar corpului să fie sănătos. Acțiunea treptată, fără grabă, dozată asupra corpului, regularitatea lucrării vor da un rezultat pozitiv. Lucrarea intensivă, cu faze bruște, de un caracter impulsiv poate avea efecte distrugătoare.

Dar să ne întoarcem la canalele energetice și la practica lucrului cu ele. Lucrarea la suprafața corpului permite îmbunătățirea condițiilor de curgere a energiei prin canale. Acum trebuie trimisă energia prin canale. Ce ar putea s-o deplaseze prin canal cînd mîna se mișcă prin traseul superficial propriu în lungul cursului său? Energia este împinsă de materia gîndului. Dacă în momentul deplasării mîinii gîndul a trecut difuz, atunci și energia nu se concentrează în canal ci se dispersează haotic, neatingîndu-și țelul. De aceea în lucrarea energetică este foarte important momentul concentrării gîndului asupra obiectului manipulărilor noastre. Canalele pot fi prelucrate în orice tehnică a acțiunii. Cel mai bine se potrivesc ședințele de masaj clasic: mîngîierea și frecarea. Ar fi de dorit să fie văzut sau perceput canalul, să fie conștientizat caracterul curgerii energiei prin el (este

un surplus?, o insuficiență?) și plecînd de la această înțelegere să se constituie propria lucrare energetică relativ la canal. Surplusul se scoate prin punctele inițiale sau terminale ale canalului, insuficiența se completează cu un flux de energie exterioară.

Dacă nu există încă o vizibilitate directă a canalului se poate construi lucrarea pe forma mentală a canalului. Pentru aceasta trebuie privită atent linia canalului de pe planșă și închizînd ochii să fie imaginată ca trecînd pe pielea omului. Această imagine trebuie menținută pe toată durata lucrării. Gîndul este material și chiar această proprietate materializează intenția noastră de a îmbunătăți curgerea energiei prin canalul propriu-zis.

La deprinderea de a lucra cu forme mentale cînd un gînd lăturalnic nu ne mai abate de la modelul canalului, putem să asimilăm metoda pompării energiei prin sistemul canelar al omului printr-o trecere mentală a fluxului de energie prin tot sistemul canaleleor principale, de la canalulu plămînilor [P] la canalul ficatului [F]. Introducem fluxul simultan prin două linii ale canalelor pereche. Se închieie un astfel de tur al canalelor prin mișcarea mentală a fluxului de la punctul „celor o sută de întîlniri" din creștetul capului în jos, pe canalul antero – median pînă la perineu și în sus, pe cel postero – median pînă la creștet. O astfel de pompare se poate utiliza și la tratarea altor oameni și la

autotratare. Cantitatea de ture se alege în funcție de individualitatea terapeutului și a bolnavului, de felul în care primul se poate concentra cu gîndul asupra canalelor și de cît de blocat este canalul celui de al doilea. Vă reamintesc că nu este cazul să va forțați să rezolvați dintr-o dată toate problemele, într-o ședință. Fluxurile de energie în exces sînt la fel de periculoase ca și supradoza de mijloace medicamentoase. Bunăstarea rezonabilă-iată criteriul eficienței lucrului cu energia. Să atingă acest nivel de înțelegere poate omul doar prin experiența practică.

În încheierea analizei temei canalelor energetice vă prezint două metode practice de autoreglare.

Stimularea canalelor energetice (fig.19)

Înainte de a începe această lucrare este necesară o relaxare prealabilă a corpului. Poziția inițială: șezînd pe scaun, spinarea dreaptă, capul, gîtul pe aceeași linie, mîinile pe genunchi; ochii închiși. Orice deformare a poziției corpului mai ales strîmbarea coloanei vertebrale duce la limitarea permeabilității canalelor principale, de aceea poziția corporală aleasă este obligatoriu să fie menținută pe toată durata procedurii. Utilizînd legea materialității gîndului și de asemenea legea naturii vii a tot ce există în această lume, inclusiv a părților separate din

corpul uman, este necesar să vă adresați tuturor părților propriului corp cu rugămintea de a se relaxa maximal.

Mai departe trebuie să lăsați unda destinderii de sus, de la cap spre picioare, spunînd formula :

- se relaxează gura, ochii, fruntea;
- fața, capul sînt relaxate;
- se relaxează gîtul, de sus în jos;
- regiunea umerilor este relaxată;
- se relaxează mîinile de la articulațiile umerilor spre degete și înapoi;
- toracele, abdomenul și toate organele interne sînt relaxate;
- se relaxează regunea lombară;
- spatele se relaxează în lungul coloanei vertebrale de jos în sus și înspre suprafețele laterale ale trunchuilui;
- unda relaxării coboară pe spate și pelvis ;
- este relaxat pelvisul și toate organele pelviene sînt relaxate;
- se relaxează coapsele, genunchii, mușchii gambelor, gambele;
- tălpile sînt relaxate.

Aruncați din nou o privire interioară părților din corp care se relaxează greu și rugați-le să se relaxeze. O atenție specială acordați feței. Dacă pe față se află grimasa încordării atunci și în corp se vor găsi mușchi care vor răspunde prin încordare.

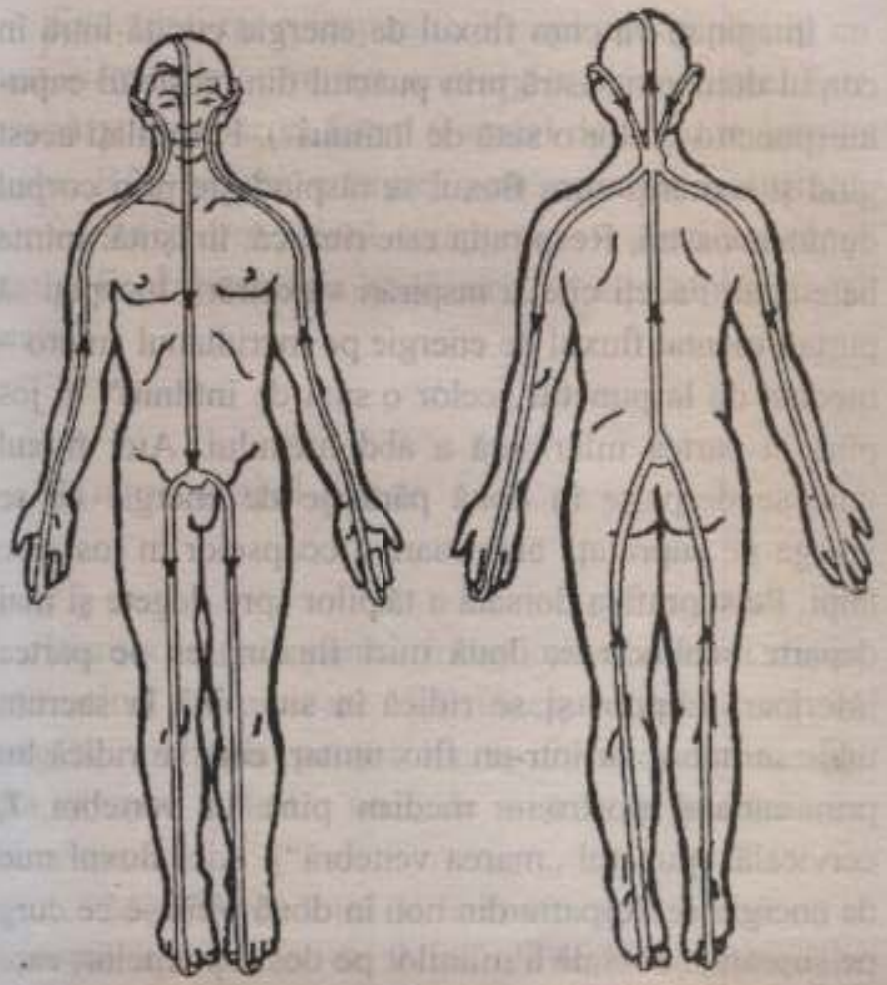

Fig.19 Schema „pompării" energetice

Acum se poate trece propriu-zis la răspîndirea energiei prin canale. Ne amintim că este multă energie în jur, foarte diversă, și inclusiv și cea care vă este necesară dumneavoastră chiar acum. Misiunea constă în a obține și introduce în propriul organism energia și a o ajuta să se distribuie prin canale.

Imaginați-vă cum fluxul de energie curată intră în corpul dumneavoastră prin punctul din creștetul capului (punctul „celor o sută de întîlniri"). Formulați acest gînd și urmăriți cum fluxul se răspîndește prin corpul dumneavoastră. Respirația este ritmică, liniștită. Inima bate egal. Faceți cîteva inspirări - expirări. Începeți să purtați mental fluxul de energie pe meridianul antero – median de la punctul „celor o sută de întîlniri" în jos pînă la partea inferioară a abdomenului. Aici fluxul unic se desparte în două părăiașe de energie ce se scurge pe suprafața anterioară a coapselor în jos spre tălpi. Pe suprafața dorsală a tălpilor spre degete și mai departe ocolindu-le, două mici fluxuri ies pe partea inferioară tălpilor și se ridică în sus pînă la sacrum unde se unesc iar într-un flux unitar, care se ridică lin prin canalul postro – median pînă la vertebra 7, cervicală, (punctul „marea vertebră"). Aici fluxul mic de energie se desparte din nou în două pîrîiașe ce curg pe suprafața dorsală a mîinilor pe dosul palmelor, care ocolesc degetele, ies în palme și pe suprafața anterioară a mâinilor, se ridică spre articulațiile umerilor. Mai departe pîrîia-șele de energie își continuă drumul pe antebrațe pe suprafețele laterale ale gîtului spre urechi le ocolesc prin față, pe sus, spre înapoi și în jos spre „marea vertebră" reunindu-se într-un flux unic. De aici fluxul de energie se ridică pe suprafața dorsală a gîtului, cefei spre punctul „celor o sută de întîlniri", unde se și încheie circuitul său.

Executați iar o inspirație – expirație și porniți un nou circuit de antrenare a energiei prin canale. Este neapărat necesar să faceți 9 astfel de circuite într-un ciclu. Răspîndirea energiei prin canalele propriului corp este o procedură terapeutic – profilactică și poate fi realizată de două ori pe zi, dimineața și seara.

Automasajul liniar

Poziția inițială pentru îndeplinirea acestui masaj este stînd în picioare. La început trebuie să vă pregătiți palmele pentru lucru, frecîndu-le una de alta, și apoi făcînd o serie de mișcări în următoarea succesiune:

1. Mîngîierea feței de la frunte spre obraji cu o ușoară apăsare – de 9 ori. Mîinile se întorc în poziția inițială fără să atingă fața.
2. Frecarea aripilor nasului cu dosul degetelor mari de la mînă – 27 ori. Mișcarea este alternativă.
3. Frecarea mijlocului frunții cu baza palmei cu mișcări circulare într-un sens și altul în decurs de un minut.
4. Mîngîierea tîmplelor cu suprafața dorsală a degetelor mari de la mîini de la unghiul interior spre cel exterior, de 9 ori.

5. Ciupirea sprîncenelor cu degetele mâinii, primul și al doilea – al treilea de la unghiul intren la cel extern, de 9 ori.

6. Ciupirea rădăcinii nasului – de 27 ori.

7. Cu arătătorul să apăsați ușor vîrful nasului și să-l frecați prin mișcări circulare de 9 ori în ambele sensuri.

8. Să frecați pavilionul urechii cu degetele mîinii. Mișcările la început line, delicate, devin apoi mai adînci, intensive.

9. Îndoiți urechile de sus în jos – lipiți-le de cap și țineți-le cîteva secunde, din spate spre față – apăsați, din jos în sus – apăsați, țineți.

10. Frecați scalpul cu buricele degetelor în mișcări circulare, pe cărări, de la frunte spre ceafă – 5 minute.

11. Mîngîierea suprafeței dorsale a gîtului de la ceafă spre regiunea umărului – de 9 ori cu fiecare mînă.

12. Mîngîierea suprafeței anterioare a gîtului de la bărbie spre stern – de 9 ori cu fiecare mînă.

13. Mîngîierea mîiniii (bărbații încep cu mîna stîngă, femeile cu dreapta). Cu palma celeilalte mîini să treceți de la articulația umărului spre axilă de 9 ori. Degetele mîinii care mîngîie sînt îndreptate în lungul liniilor canalelor. Același lucru cu cealaltă mînă.

14. Mîngîiați toraco- abdomenul de la clavicula stîngă pentru bărbați și de la cea dreaptă pentru

femei spre creasta iliacă. Femeile ocolesc glanda mamară dinspre latura externă. A se repeta de 9 ori de ambele părți.

15. Frecarea abdomenului cu mișcări circulare de 36 ori cu fiecare mînă.

16. Așezați mîinile pe creasta iliacă, apăsînd cu patru degete de la fiecare mînă pe suprafața anterioară a abdomenului. Aplecați-vă înainte și la expirare apăsați cu degetele pe abdomen, presînd puternic peretele anterior pînă la perceperea pulsațiilor aortei, sub degete. Pe apneea expirului mențineți această stare cîteva secunde. Eliberați brusc degetele și executați un inspir. Repetați mișcarea de 27 ori.

17. Relaxarea feselor. Apucați cu mîinile ambele fese și strîngeți-le alternativ sus – jos de 27 ori.

18. Mîngîierea picioarelor. Bărbații încep cu stîngul, femeile cu dreptul. Mișcările se încep de la articulația coxo – femurală pe suprafața antero – externă a coapsei spre talpă și înapoi, pe suprafața posterointerioară, spre regiunea inghinală – de 9 ori.

19. Frecarea degetelor picioarelor cu mișcări alternative, ale palmelor - 1 minut. Îndoiți piciorul la genunchi și puneți talpa pe coapsa piciorului de sprijin. Cei cărora le este greu să stea într-o astfel de poziție pot face mișcarea din poziția șezînd.

Executarea acestui masaj se poate face dimineața și seara pentru reglarea fluxurilor energetice în

organism. Nu cere mult timp, iar beneficiul este mare. Aceste sînt formele de început ale lucrului cu energia.

Introducerea expusă mai sus este mult mai complet prelucrată în Țigun. Țigun nu este doar cunoașterea despre natura energetică a omului, a canalelor și energeticii organelor, interrelația lor și influența reciprocă; nu este doar o gimnastică, care dă sănătate și forță; nu e doar o terapie originală și o filozofie interesantă. Țigun este un mod de a trăi, este o percepție specifică a lumii, un mijloc de a ne smulge din rutină și de a înțelege o altfel de realitate.

CANALELE ENERGETICE DIN PUNCTUL DE VEDERE AL PRACTICII YOGA

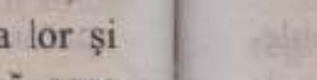

Energia este unitară și multiformă. Cîți oameni – atîtea forme de energie, cîte emoții – atîtea forme de energie, cîte gînduri – atîtea forme de energie, cîte state – atîtea forme de energie, cîte curente filozofice – atîtea forme...Acest lanț de enumerări poate fi pelungit la infinit întrucît nu există o limită a manifestărilor vieții în Univers și în forma lui particulară, a vieții pe Pămînt. Fiecare formă de viață îi conferă energiei nuanța ei, vibrațiile ei și, la fel, vede în mod specific energia și-și găsește modalitățile proprii de lucru cu ea. Țigun a pus accentul pe canalele energetice și punctele canelare, a evidențiat trei niveluri energetice: superior, mediu, inferior, străjuite de canalul celor trei încălzitori.

Alți oameni cu altă percepție asupra energiei au luat în considerare alte canale, alt caracter al distribuției energiei. Ei au denumit energia prin cuvîntul Prana, canalele – nadi, iar calea realizării unității sufletului, trimis în cîmpul material al pămîntului de voința Creatorului, cu începutul său divin - calea Yoga. Lucrul cu energia este pentru yoga o problemă tehnică, dar foarte importantă. Astăzi problemele de contact cu energia au devenit importante și pentru oamenii obișnuiți iar yoga însăși a ieșit din temnița hotarelor naționale și capătă tot mai mult statutul Cunoașterii unitare despre natura vieții, în general, și formele ei concrete, în particular. Faptul că Yoga este universală în postulatele și tehnicile ei de dezvoltare spirituală și corporală se vede pînă și la o analiză superficială a tuturor teoriilor și curentelor dezvoltării umane. Toate, inclusiv Țigun, la care neam oprit cu cîteva file mai în urmă, este un caz particular – Yoga. Cîmpul informațional al Pămîntului a pecetluit această Cunoaștere pentru toți pămîntenii fără a ține cont de naționalitatea lor. În fiecare capăt al Pămîntului, în diferite vremuri, au aderat la ea fie popoare întregi, fie anumite individualități, într-o formă accesibilă înțelegerii și cu șanse reale de dezvoltare într-o țară anume sau o grupă delimitată de oameni. Oamenii care au făcut astfel de „descoperiri" în cîmpul informațional, în virtutea particularităților personale sau naționale, au denumit

cunoștințele dobîndite în mod diferit dar pentru păstrătorii tradiției Yoga toate acestea au fost lipsite de importanță în fața nevoii ca omenirea să aibă întotdeauna și oriunde o șansă de dezvoltare spirituală.

Astăzi, în condițiile unui schimb drastic al regimului energetic sub care au trăit pămîntenii, importanța practicii Yoga a crescut și mai mult. Dispar barierele naționale, terminologice, care au ținut ascunsă pînă acum Cunoașterea de „utilizarea de masă". Adepții diferitelor școli și confesiuni se apropie tot mai mult de principiile energetice unice ale vieții. Dacă undeva apar neînțelegeri și conflicte între oamenii care merg sub diferite stindarde spirituale ele se datorează slăbiciunilor și ambițiilor omenești încă nelichidate pe care Yoga ne învață să le depășim. Iar să le depășim va trebui printr-un curs accelerat de știință spirituală, deoarece timpul necesar omenirii pentru a ieși din fundătura necredinței, urii, nu mai este mult, cîteva sute de ani. Se și vede asta după felul în care s-au luat de noi, noile energii ce stăpînesc astăzi Pămîntul. Se năruie formele vechi de viață, chiar și însușirile lucrurilor se schimbă și ele. Dacă oamenii vor continua să se împotrivească schimbărilor, să refuze oportunitățile de dezvoltare spirituală proprie, atunci soluția este una singură – extincția. Așa a fost întotdeauna, cînd noul intra în viața oamenilor, careva crezînd în el

începea să trăiască după noua știință iar adversarii care nu asimilau noul, prin forța declinului firesc, deveneau tot mai puțini. Energiile care stau acum în fața omului sînt aspre, este de-ajuns să „privești pe fereastră" ca să te convingi de asta.

Iar noi, în urma străvechilor yoghini, pentru care sanscrita era mai familiară decît nouă astăzi, vom încerca să înțelegem abordările temei energiei în maniera yoga. Nadi – canale, de la sanscritul „nad" – mișcare, este locul prin care se mișcă prana – energia. Yoghinii au numărat 350 de mii în corpul omenesc ! Ei au inclus în acestă listă de canale toate cursurile mari și mici prin care se deplasează cele mai diferite forme de energie, independente sau antrenate de purtătorii materiali. Sînt vase, de la capilare, vase limfatice, fibre nervoase, canale energetice propriu-zise, pînă la circuitele largi ale corpului fizic care transmit masele nutritive și substanțele asimilabile de la locul de intrare a energiei concrete în corp pînă la cele mai mici celule ale lui. Să ne concentrăm asupra celor mai importante din ele, purtătoare de energie subtilă. Ele, desigur, nu se văd cu ochiul liber, dar cel care merge pe calea lucrării spirituale asupra sinelui are șansa de a învăța să vadă energia și canalele care o însoțesc, cumva altfel.

Yoghinii au delimitat paisprezece canale energetice principale iar între ele mai importante sînt

trei: Ida, Pindala, Sushumna (fig.20). Ultimul este și cel mai important.

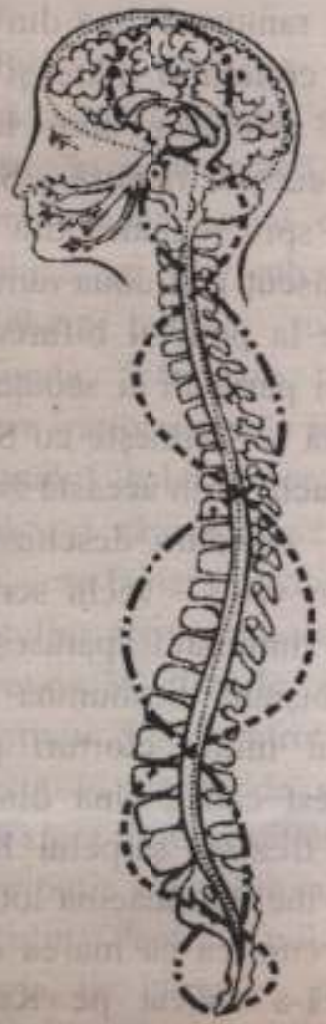

Fig.20 - Canalele energetice principale: Sushumna, Ida, Pingala

Sushumna. Acest canal - putătorul forței naturale-focul se situează în canalul spinocerebral, pornește de la rădăcina lotoului care se află în perineu și

se termină în lotusul cu o mie de petale pe creștetul corpului. În regiunea trunchiului encefalic canalul se desparte în două ramuri. Prima din ele merge spre lobul frontal al creierului mare și mai departe în regiunea dintre sprîncene spre lotusul cu două petale. De aici, această ramură - Sushumna anterioară – se ridică spre regiunea din creștet (moalele capului la nou-născuți). A doua ramură – Sushumna posterioară – de la punctul bifurcației merge spre lobii occipitali și parietali ai scoarței cerebrale și în regiunea parietală se întîlnește cu Sushumna anterioară închizînd bucla. Prin această zonă de pe creștet numită Brahma – Randhra, deschizătura lui Brahma (așa est numit în vede – vechi scrieri – chiar creatorul), yoghinul iluminat își părăsește corpul.

La omul obișnuit Sushumna este închisă și trebuie să depui multe eforturi pentru a difuza energia prin acest canal. Una din tehnicile Yoga chiar constă în trezirea șarpelui Kundalini ce s-a încolăcit într-un inel la rădăcina lotusului, în ridicarea lui pînă la reunirea cu marea energie cosmică. Yoghinul care l-a ridicat pe Kundalini pînă la deschizătura lui Brahma devine stăpînul timpului. El se află simultan în trecut, prezent și viitor, trupul lui este nemuritor.

Sushumna, complexă în constituția ei, este compusă din trei învelișuri: roșu ca focul – sushumna-nadi propriu-zisă, strălucind ca lumina soarelui, -

vadjra-nadi sclipind ca lumina lunii – citrini-nadi. Chiar prin ultimul trece calea lui Kundalini spre Spiritul Suprem.

Ida. Canalul lunii începe împreună cu al sushumnei în rădăcina lotusului și răsucindu-se în jurul ei se ridică în nara stîngă. Chiar principiul primar Ynn umple acest canal cu energie. Sfera emoțională, psihică se află sub controlul acestor energii. Este cheia tainelor subconștientului, a motivelor profunde, interioare, determinante ale exteriorului. Sfera iraționalului, a forțelor magnetice.

Pingala. Canalul solar, începe la fel de la rădăcina lotusului și răsucindu-se de asemenea în jurul sushumnei, iese la nara dreaptă. Canalul poartă principiul masculin activ creator, Yang, energia voinței care provoacă acțiunile, oferă forța fizică pentru aceste acțiuni. Sub controlul acestei energii care se manifestă în starea de sănătate, în forța corporală se află sfera forțelor raționale, electrice.

Tipul de distribuție Ida și Pingala descris mai sus este unul masculin. Pentru tipul feminin, Ida se întinde pe dreapta, iar Pingala - pe stînga. Dar nu pentru toate femeile și bărbații aceste canale se formează în mod „clasic". Deoarece în fiecare ins acționează și energii masculine și feminine, iar care și în ce moment domină se poate stabili numai prin analize complementare. Lucrarea aceasta poate fi executată închizînd pentru o vreme (nu mai puțin de

24 h) una din nări. Respirația printr-o singură nară activează fie energiile masculine fie pe cele feminine, devine activă pe această perioadă fie Pingala, fie Ida. Făcînd asemenea analize, omul poate să învețe să înțeleagă foarte multe despre sine, despre corpul său, psihicul său poate determina ce tip de distribuție a canalelor îi este propriu, Ida sau Pingala. Dar pentru o astfel de lucrare trebuie să aveți răbdare, perseverență și un îndrumător experimentat.

Yoghinii au multe practici respiratorii (pe care ei le numesc pranayama) ce permit fie activarea forței vitale corporale, acționînd asupra Pingalei cu ajutorul respirației solare, fie conectarea la o serioasă activitate la nivelul conștiinței.

Ambele nări nu pot fi simultan în fază activă, la om. Într-o vreme se respiră mai bine prin nara stîngă în alta prin cea dreaptă. Pe timpul zilei este mai activă Pingala, al nopții – Ida. Dar după cum soarele și luna se află în faze apuse numai o dată pe lună, la lună plină, cînd la apusul soarelui urcă deasupra orizontului luna, atunci, în realitate, perioada activă a unui canal sau altuia se schimbă mereu. Cînd luna se află în descreștere Pingala este mai activă, cînd este în creștere - Ida. Cunoașterea acestor cicluri naturale și caracterul relației reciproce cu propria individualitate îi va permite omului să fie mai perseverent în timpul schimbării ciclurilor, să-și

înțeleagă mai bine stările și să nu pretindă de la sine imposibilul cînd Pingala nu poate oferi corpului fizic susținerea enegetică corespunzătoare sau cînd Ida nu permite psihicului să funcționeze la valoarea reală.

Dar asta nu înseamnă că totul este determinat atît de fatal și rigid. Omul se poate totuși amesteca în aceste procese, ceea ce și fac yoghinii lucrînd asupra lor, curățîndu-și canalele pentru ca pînă și o cantitate foarte mică de energie în cea mai neprielnică pentru ea perioadă să poată trece și alimenta lucrul organismului omenesc la capacitate maximă. Căci dacă murdăria energetică înfundă canalul, așa cum se observă la majoritatea oamenilor obișnuiți, modificările nesemnificative ale condițiilor de lucru duc la o înrăutățire considerabilă a circulației energiei și omul resimte disconfortul sau pur și simplu starea de boală. Tot ce-i rămîne unui astfel de om este să urmărească insistent schimbările calendaristice pentru a nu-și suprasolicita corpul cînd Pingala nu primește destulă energie și să nu se aștepte la o stabilitate emoțională în perioada nepotrivită a Idei. Lucrînd cu corpul, cu conștiința, Yoga ne învață să obținem energia fără să distrugem lumea din jur.

Acum despre celelalte unsprezece canale principale.

Gandhari. Este plasat la dreapta Idei și merge de la unghiul extern al ochiului stîng către degetul mare al piciorului stîng.

Hastajihva. Se află anterior de Ida și de unghiul exterior al ochiului drept și merge către degetul mare al piciorului drept.

Ambele canale contribuie la activitatea ochilor, energia care trece prin ei alimentează vederea omului.

Iashasvini. Este plasat în fața Pingalei și merge de la degetul mare al tălpii drepte spre urechea stîngă.

Pusha. Este amplsat posterior față de Pingala și merge de la degetul mare al tălpii stîngi spre urechea dreaptă. Ambele canale alimentează activitatea organelor auzului.

Alambusha. Începe la anus și se termină în gură.

Cuhu. Se întinde anterior față de Sushumna. Începe în gît și se încheie în organele genitale. Prin acest canal yoghinii pot ridica energia indusă în părțile seminale pînă la lotușii superiori ceea ce le permite să se deschidă și omul atinge stările de conștiință cele mai înalte și dobîndește capacitatea de a dispune de dorințele sale sexuale.

Sarasvati. Se găsește în spatele Sushumnei încheindu-se pe limbă. Energiile acestui canal controlează vorbirea. Cînd omul prețuiește pauza dintre cuvinte nu mai puțin decît însuși cuvîntul atunci cuvîntul lui devine autentic.

Varuni. Este amplasat între Iashasvini și Cuhu încheindu-se în anus. Eliberează urina. Acest canal poate fi activat prin spălare cu apă (curățare apoasă).

Vishvodara. Se află între Cuhu și Mastadjihva, ajută la similarea hranei.

Paiashvini. Amplasat între Pushu și Sarasvati merge de la degetul mare al tălpii drepte pînă la urechea dreaptă.

Shanchini. Amplasat între Gaudhara și Sarasvati, merge pe partea stîngă a Sushumnei și se încheie în anus. Transferă energia hranei.

Acestea au fost cele paisprezece canale energetice de bază de pe poziția yoghinilor. În afară de exercițiile de respirație – pranayamele care curăță canalele și contribuie la activarea lor, yoghinii au inventat multe exerciții pentru corp – asanele. Sînt poziții statice speciale în care corpul uman ia diverse poziții în care în afară de acțiunea asupra unor organe și sisteme concrete ale corpului însuși se produce și o curățare intensivă și alimentare cu energia canalelor corespunzătoare în posturi. Canalele se pot întinde, scurtcircuita, comuta. Este un mod foarte eficient de lucru cu canalele.

CENTRELE ENERGETICE ALE OMULUI (ceakrele)

Sistemul canalelor energetice şi-a întins reţeaua deasă prin corpul omului, legînd într-un tot unitar organe vecine şi sisteme îndepărtate unele de altele. Canalele se pot intersecta, împleti, reuni în fascicule paralele şi forma noduri. Trei canale excepţionale, dintre cele mai importante energetic: Sushumna, Ida, Pingala – şi-au găsit sursa comună în perineu în rădăcina lotusului. Mai departe, ascensionînd spre punctele lor terminale canalele Ida şi Pingala se răsucesc în jurul Sushumnei şi mai trec prin şase noduri. La aceste noduri se conectează şi alte canale ce fug spre periferia corpului omului. Astfel de noduri sînt amplasate în lungul Sushumnei, reprezentînd centre energetice ce absorb energia cosmică şi o distribuie cu ajutorul canalelor prin tot corpul.

Acest centre se numesc **ceakre**. Ceakra – inel, vîrtej, aflux de energie. Ceakra, ca este reglată ca o antenă pentru anumite vibraţii înalte. De aceea ceakrele se deosebesc într-un mod atît de vizibil una de alta prin nucleul lor energetic.

Yoghinii imaginează ceakrele ca pe nişte lotuşi înfloriţi. Fiecare lotus are dimensiunea lui, un număr determinat de petale, cu o culoare dominantă şi aceasta nu mai este o floare ci un întreg oraş populat de felurite animale, divinităţi ale pămînteanului vedic, zei drapaţi în haine de o anume culoare şi formă, decorate cu atribute în chip de sceptru, spadă, floare, mătănii etc. Cînd energia Kundalini se ridică din somnul ei din rădăcina lotusului, centrii ener-getici corespunzători ceakrelor se deschid pe măsura trecerii ei şi tot spectrul energiei lor începe să lucreze. În timpul acesta omul trăieşte stări diverse guvernate de ceake concrete, primeşte însuşiri şi energii noi, de neatins pînă acum, patimile, dorinţele, viciile devin controlabile şi dirijabile, omul pur şi simplu se eliberează de ele. Eliberarea supremă, reunirea spiritului omului cu Spiritul Absolut se petrece cînd energia se ridică pînă la lotusul cu o mie de petale de pe creştet. Samadhi, aşa se numeşte această stare, cînd omul devine nimic şi în acelaşi timp tot. El îşi pierde individualitatea terestră manifestată în particularităţile caracterului său şi se trezeşte în afara timpului şi spaţiului, unindu-se cu tot Universul.

La omul obișnuit centrele energetice nu sînt deschise în totalitate, de aceea are el atît de puțină energie pentru traiul de o mie de ani de înțelegere și armonie cu lumea înconjurătoare. În schimb are energiile de nestăpînit ale dorințelor de a avea și asta și aia, și nu are energie pentru a trudi, a dobîndi, a se lupta pentru una sau alta. Nu are energie pentru a-și înfrîna zgîrcenia, iritarea, irascibilitatea, mînia, nu-i ajunge energia nici măcar pentru onestitatea interioară, pentru a-și recunoaște existența tuturor acestor însușiri. Nu-i ajunge energie pentru bunătate și blîndețe (duioșie), pentru solicitudine și o atitudine plină de atenție față de sine și cei din jur. „Față de sine" nu este pus aici întîmplător, căci omul, în primul rînd, față de sine este indiferent și neatent, nu știe și nu vrea să învețe să-și mențină corpul în curățenie energetică și o bună tonicitate. Cum se poate aștepta de la un astfel de om să fie atent față de cei din jur ? Pe cei din jur îi receptează ca pe o sursă de energie, doar că-și maschează destul de dibaci pretențiile energetice prin atenție și preocupare.

Să ne întoarcem totuși la studiul ceakrelor din corpul uman.

Ceakrele, ca și canalele, au o adresă anatomică exactă, pe corpul fizic al omului. Dar ele nu sînt accesorii ale corpului fizic. Și canalele energetice, și centrele energetice, sînt generate de vibrațiile corpurilor subtile despre care vom vorbi mai departe. Dar aceste substanțe își răspîndesc acțiunea asupra omului în întregul său fără excepție, inclusiv asupra învelișului fizic grosier, ceea ce am și văzut, urmărind canalele energetice în sistemul Țigun.

Pentru a putea opera mai ușor cu centrele energetice, yoghinii le-au vizualizat cu ajutorul unor cadre simbolice, speciale, ce se numesc yantre. Nivelul de concentrare asupra ceakrelor crește, ceea ce duce la o acumulare de energie intensivă în centrul corespunzător, la o mai deplină curățare a lui și la o stimulare a deschiderii ceakrei. Așa este pe Pămînt pentru majoritatea oamenilor care s-au încarnat încă o dată: memoria experienței trecute nu apare în mod clar. De aceea a nouă viață trebuie începută ca de la zero, acumulînd o nouă experiență și repetînd lecțiile anterioare. Iată că și știința acumulată în alte epoci, de alte popoare, este mai ușor primită din surse „sigure", scrise, sau în tradiția pură de la învățător la ucenic. De aceea este atît de mare atracția și încrederea în izvoarele scrise și orale pe care le păstrează oamenii investiți cu o înaltă încredere.

Întotdeauna este mai ușor să copiezi, să repeți, decît să încerci să vezi ceea ce se află astăzi în om și în spațiul din proximitatea lui. Dar simplitatea aceasta este cu totul înșelătoare întrucît acele originale nu sînt deloc simple. Aceste imaginări ale

yantrelor – simboluri ale ceakrelor, luate din sursele vedice canonice, sînt greu de înțeles în simbolistica lor pentru omul contemporan care mai și trăiește la alt capăt al pămîntului, acolo unde au fost întotdeauna *mai mulți urși decît elefanți. Simbolul* trebuie să genereze un anume tip de imagine. Dar dacă nu există o tradiție, nu există o cultură corespunzătoare a lucrului cu această imagine, nu există o credință sinceră în acest panteon de divinități, ci o atitudine față de el ca față de niște ființe mitologice și în loc de credință – obișnuita curiozitate a celui de pe margine, atunci nu este cazul să aștepți vreun efect de la lucrul cu o astfel de simbolistică. În plus, pînă și cele mai vechi tratate s-au scris totuși de către oameni și cei mai sinceri învățători au trebuit să navigheze printre condițiile reale ale unei epoci concrete, de aceea deformările produse de nedesăvîrșirea anumitor personalități – păstrătorii acelor tradiții – sînt de neocolit. În epoca noastră atît de îndepărtată de începuturi nu este cazul să așteptăm limpezimea și puritatea surselor. De aceea, ocupîndu-ne de o parte din Yoga deloc simplă, cum este știința despre ceakre, vom lua doar materialul factic despre caracterele ceakrelor și distribuția lor. Iar pe simboluri și sistemul de imagini generat de ele, util yoghinilor indieni nu vom pune accentul. Yoga există în Univers pentru toate lumile. Niciuna dintre lumi, nici un popor, nu poate emite pretenții de

exclusivitate (mică posesiune) asupra acestei Cunoașteri. Absolutul nu are misiunea de a-i face pe toți pămîntenii hinduși, ci are misiunea ca, oferind oamenilor spre utilizarea de masă un instrument atît *de puternic cum este yoga, să impulsioneze* omenirea pe calea spre evoluția spirituală.

1.Muladhara Ceakra (fig.21)

Ceakră a rădăcinii, ceakră bazală. Se găsește în regiunea perineului între organele genitale și anus. În acest nod se îmbină patru canale energetice și înainte de toate Sushumna. De aici își începe ascensiunea energia încolăcită ca un arc, Kundalini. Această cakră este în legătură cu dezvoltarea corpului fizic al omului, cu hrănirea și eliminarea resturilor. Concentrarea asupra cakrei duce la intensificarea energiei vitale, a tonusului, a rezistenței.

Emoțiile acestei ceakre: zgîrcenia, spiritul de prevedere, mînia, senzualitatea, falsele orientări, tendința de consolidare a averii.

Yantra ceakrei apare în chip de lotus cu patru petale (borda) de culoarea roșu-închis, după numărul canalelor ce se întîlnesc în ceakră. Pătratul galben înscris în cerc simbolizează cele patru părți ale lumii ca și trăinicia, temeinicia. Triunghiul cu vîrful în jos simbolizează principiul feminin iar în el lingamul –

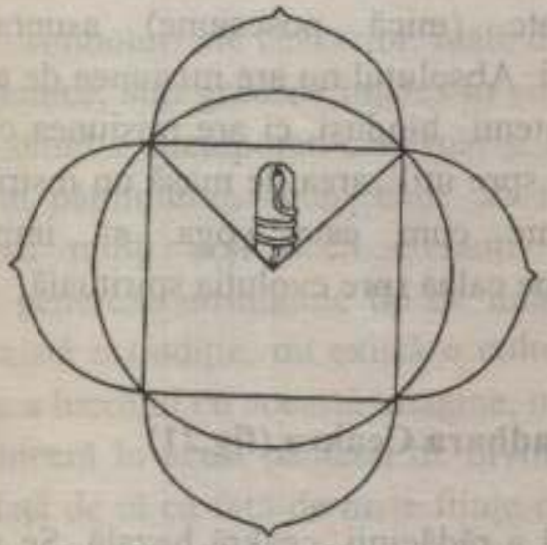

Fig.21 - Ceakra Muadhara

organul de reproducere masculin, în jurul căruia este încolăcit în trei spire şi jumătate şarpele Kundalini cu capul lăsat în jos. El somnolează la izvorul Sushumnei.

2.Svadhistana Ceakra (fig.22)

În această ceakră se află forţa vitală. Este repartizată la nivelul osului pubian. Şase canale se desprind din acest centru. Centru al energiei sexuale, al fecundării, al fertilităţii şi înfloririi. Apa şi luna fac mobilitatea şi inconsecvenţa manifestărilor acestei ceakre. Ea are o mare influenţă asupra sferei emoţionale, a senzualităţii.

Concentrarea asupra ceakrei duce la eliberarea de egoism, gelozie, invidie, dirijarea emoţiilor

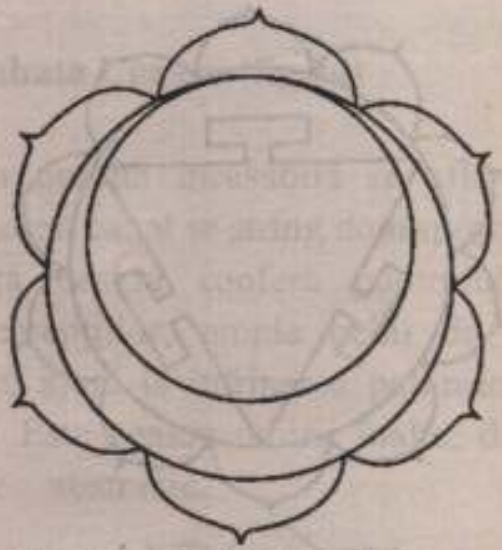

Fig.22 - Ceakra Svadhistana

sexuale. Cel care stăpîneşte energiile acestei ceakre – contemplatorul liniştit care îşi răspîndeşte blînd lumina în jur. Această ceakră conferă adîncirea în lumea interioară, lumea emoţiilor, a sentimentelor şi fanteziei.

Yantra ceakrei se reprezintă sub forma unui lotus cu şase petale stacojii în jurul unui cerc alb, în josul căruia se află o semilună.

3.Manipura Ceakra (fig.23)

În această ceakră arde focul şi se mai numeşte „oraşul pietrelor preţioase", şi-l cheamă pe om să-şi descopere propriul corp, ca fiind o piatră preţioasă. Se găseşte în regiunea buricului sau a plexului solar.

Fig.23 - Ceakra Manipura

Aici vin zece canale cu zece forme de energie. Această ceakră contribuie la digerarea hranei, măreşte puterea de apărare a organismului. Energiile ei acţionează asupra omului într-o manieră impul-sivă, dură. Este ceakra principiului volitiv, a acţiunii, a forţei.

Concentrarea asupra ceakrei conferă sănătate fizică prin înţelegerea proceselor din corpul fizic şi din planurile subtile, dezvoltă concreteţea şi realismul. Omul îşi stăpîneşte dorinţele şi dobîndeşte putera de a crea şi distruge.

Yantra ceakrei se alcătuieşte în forma lotusului cu zece petale de culoarea norilor de ploaie, înăuntru e triunghiul de foc, trei semne ale svasticii în afara triunghiului simbolizează cele trei porţi.

4. Anahata Ceakra (fig.24)

Ceakra numită incasabilă se află în regiunea inimii, în acest canal se strîng douăsprezece canale.

Această ceakră conferă controlul respiraţiei, fineţea percepţiilor, umple ochii de curăţenie şi magnetism, ajută la înfrînarea patimilor şi trezeşte conştiinţa. Este ceakra iubirii înalte, divine, iubirii neconcrete – abstracte.

Fig.24 Ceakra Anahata

Concentrîndu-se asupra ceakrei omul îşi atinge propriul Eu, devine înţelept şi cinstit. Se echilibrează energiile masculină şi feminină şi dobîndeşte controlul asupra simţurilor. Compasiunea şi iubirea universală se aşează în inima celui ce capătă energia acestei ceakre. Omul îşi atinge menirea.

Yantra ceakrei reprezintă un lotus cu douăsprezece petale de culoare zmeurie şi cu o stea în şase colţuri, formată din două triunghiuri de culoare griverzui. Triunghiul orientat în sus simbolizează principiul masculin, cel orientat în jos – pe cel feminin feminin.

5. Vishudha Ceakra (fig.25)

Ceakra purităţii şi a formei perfecte se află în regiunea gîtului, şaisprezece canale se adună în acest lotus.

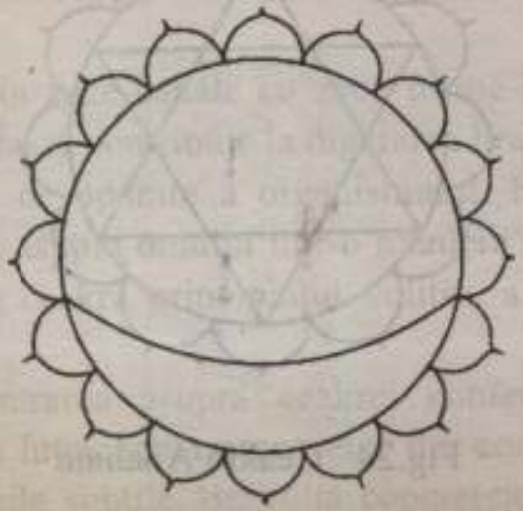

Fig.25 Ceakra Vishudha

Ceakra ajută în lucrul cu sunetul, vorbirea. Îl face pe om să vadă eterul în care se topesc toate forţele naturale mai dense (pămîntul, apa, aerul, focul). Asimilarea energiei acestei ceakre conferă

cunoaşterea naturii lumii materiale. Omul dobîndeşte însuşiri ca: încrederea, raţiunea, intuiţia şi somnul – toate acestea ţin de lotusul gîtului.

Concentrarea asupra ceakrei îi dă omului linişte, puritatea intenţiilor, claritatea acţiunii şi o voce frumoasă, desăvîrşirea manifestărilor şi formelor.

Yantra reprezintă un lotus cu şaisprezece petale de culoare fumuriu-vineţie iar înăuntrul cercului alb se află o semilună argintie.

6. Ajna Ceakra (fig.26)

Ceakra înţelepciunii – locul minţii subtile, pătrunzătoare, al autorităţii şi puterii este amplasată între sprîncene.

Fig.26 - Ceakra Ajna

Această ceakră – al treilea ochi al lui Shiva, deschide vederea planurilor subtile.

Concentrarea asupra acestui lotus duce la eliberarea de orice dorinţă, omul învinge barierele timpului şi vede prezentul, trecutul, viitorul. Orice cunoaştere îi devine accesibilă. Prin Ajna omul îşi atinge natura divină şi se eliberează de spaime, de Karma, de păcate.

Yantra ei reprezintă un lotus cu două petale ce luminează, cu un cerc alb. Înăuntrul cercului se află un triunghi în vărful căruia se găseşte un lingam. Ida şi Pingala se unesc în acest lotus.

7. Sahasrara Ceakre (fig.27)

Lotusul cu o mie de petale se află în partea superioară a craniului. Prin deschiderea acestei ceakre se atinge natura spirituală a omului, cunoaşterea adevăratului Eu. Această stare se numeşte samadhi. Cel ce ajunge în ea se contopeşte cu Absolutul, dar nu dispare pentru viaţa pămîntească. Omul pur şi simplu vede altfel lumea, toate obiectele şi fenomenele îşi relevă pentru el natura divină. Omul este în afara timpului, a existenţei, a spaţiului şi-n acelaşi timp este peste tot şi oriunde. Din el emană chiar iubirea divină, el fiind umplut de ea.

Fig.27 - Ceakra Sahasrara

Yantra ceakrei reprezintă lotusul cu o mie de petale, în centrul căruia se află un cerc curat înfăţişînd luna plină.

Acestea sînt cele şapte centre de energie de bază ale omuļui, şapte ceakre. Există mult mai multe centre mărunte de importanţă secundară dar nu ne vom opri asupra lor. În fond, fiecare punct de acu-punctură este o miniceakră prin care organismul omului, ca şi prin orice ceakră, face schimb de ener-gie cu spaţiul înconjurător investit cu multe energii şi, la fel ca şi omul, cu entităţi energetice.

Omul obişnuit realizează în viaţa lui multe energo-schimburi cu lumea din jurul său dar aceste procese se petrec spontan, în mod incontrolabil pentru el. Din lumea exterioară ne vine adesea un

impuls director care cere cu insistență redistribuirea energiei. Cîteodată prin ceakre ne vine un flux suplimentar, cîteodată omul este solicitat să ofere energie. Și toate acestea arată normal, obișnuit pînă la rutină. Așa trăiesc oamenii astăzi, smulgînd energie unul de la altul și revărsînd unul asupra altuia ceea ce nu le mai trebuie și fără ca cineva să ceară permisiunea de a comite un astfel de atac energetic împotriva celuilalt. Spre o anumită vîrstă critică la om apare convingerea fermă că lumea este nedesăvîrșită fiindcă nu se știe de ce, ia mai mult decît dă. Iar în viață sînt tot mai puține bucurii și tot mai multe probleme. Dar trebuie să tragem la căruța asta, căci să mori este totuși înfricoșător. Însă lumea este construită foarte rezonabil. Energia nu va curge nicăieri dacă pentru aceasta nu sînt create condițiile corespunzătore. Condițiile pentru pierderea propriei energii sau pentru aportul inutil de energie sînt date de omul însuși. Pur și simplu ține deschisă ceakra potrivită situației și pierde energie, sau se deschide și pri-mește fluxuri nocive pentru el, fiindcă nu știe deloc să dirijeze centrele energetice pentru a recepta energia curată, cosmică.

Yoghinii au elaborat tehnici speciale care-i permit omului să-și administreze propria energie. Ei dobîndesc o curgere liberă prin ceakre a energiilor necesare în direcția utilă. Yoga este un mod de viață eliberat de cheltuielile energetice nerezonabile.

Pentru viața fizică reală omul nu are nevoie de multă energie. Dar el și-a construit pe Pămînt o lume în care nu se poate trăi fără o rezervă mare de energie. Iar omul modern a pus accentul pe formele dense de energie orientate spre învelișul lui grosier, corporal. Și așa transpiră omul muncind pentru a-și cîștiga pîinea, pentru a o topi transirînd în cuptoarele corpului fizic și pentru a cheltui o mare parte din energia obținută în întreținerea aceluiași sistem metabolic. Cealaltă parte se consumă în menținerea tonusului vital, funcționarea fiziologică a organismului. Încă o porție de energie trebuie asigurată pentru susținerea obișnuitului fond emoțional. Dacă lumea exterioară îi provoacă omului emoții negative atunci consumul este aici mare. Apoi, interminabilul flux al gîndirii. Gîndurile mici, cotidiene, nu cer multă energie pentru a exista dar formele majore cum ar fi pregătirea unei discuții neplăcute cu șeful necesită deja mai mult. Năzuințele, visele, credința noastră – toate au nevoie de o alimentare energetică. Înseamă că trebuie cîștigată multă pîine pentru întreținerea unui astfel de personal.

Yoghinii își studiază corpul fizic pentru a-l face să-și îndeplinească funcțiile ușor, fără încordare, pentru a-i menține întotdeauna tonusul. Ei își analizează lumea emoțională pentru ca necazul să nu-i sufoce iar bucuria să nu devină distructivă prin excesul ei. Yoghinii învață să dirijeze fluxul gîndurilor.

Ei tind ca omul să aibă o atitudine meditativă (rezervată) față de un lucru imperios necesar decît să-l roadă o idee fixă cu insistența ei monotonă. Atunci, într-adevăr viața nu va cere un consum mare de energie și există posibilitatea de a folosi energia „economisită" pentru ascensiunea prin canalul Sushumna, pentru deschiderea tuturor centrilor energetici, pentru dobîndirea eliberării și fericirii contopirii cu Dumnezeu.

„Nu este cam bombastic?" va spune omul obișnuit. Lui nu-i trebuie nici un fel de libertate abstractă și de ce i-ar trebui lui, educat în spiritul materialismului, să se contopească cu Dumnezeu, tot nu se-nțelege. Sănătatea lui s-a cam destrămat și în suflet are niște nelinști, cum să rezolve aceste probleme, tabletele nu-l prea ajută. Ce mai, se poate vorbi și despre prozaismul vieții. Energetica omului într-adevăr poate fi dirijată dar pentru a atinge acest stadiu trebuie depuse eforturi sub forma unor purificări regulate ale organismului, a lucrului zilnic cu organismul. Și atunci totul se va așeza la locul lui, omul va învăța să-și rezolve problemele corporale și existențiale. Doar că pentru aceasta trebuie timp și perseverență în atingerea țelurilor propuse și o mare încredere în sine, în posibilitățile proprii și în posibilitățile metodei.

Obiectul discuției noastre din aceste pagini are o legătură directă și cu sănătatea omului. Numai cei care se așteaptă să găsească în metodele energetice de autoreglare o „tabletă" nouă, eficientă, cu acțiune rapidă, vor fi dezamăgiți.

Da, viața are proza ei. Se pare că toate vindecările miraculoase trebuie pregătite cu minuțiozitate.

CORPURILE OMULUI

Ceea ce numim corp în paginile acestea are în realitate o structură complexă şi reprezintă un sistem de corpuri (fig.28). Cea mai simplă variantă de structurare a corpului omenesc se relevă cînd se spune că omul are un înveliş corporal material şi o oarecare formă subtilă – sufletul, care este prezent în mod invizibil în viaţa lui pămîntească dar se manifestă în mod independent doar în clipa morţii. La acest moment sufletul trebuie să părăsească trupul şi să-şi continuie viaţa necorporală. În suflet, se pare, se ascund foarte multe: emoţii, sentimente, gînduri, tot felul de cunoştinţe şi experienţe de viaţă, chiar şi ştiinţa de a folosi corpul deja inutil.

Yoghinii au văzut ceva mai mult – trei tipuri de formaţiuni stucturale. Prima structură formează **corpul fizic**, învelişul anatomic care este vizibil şi

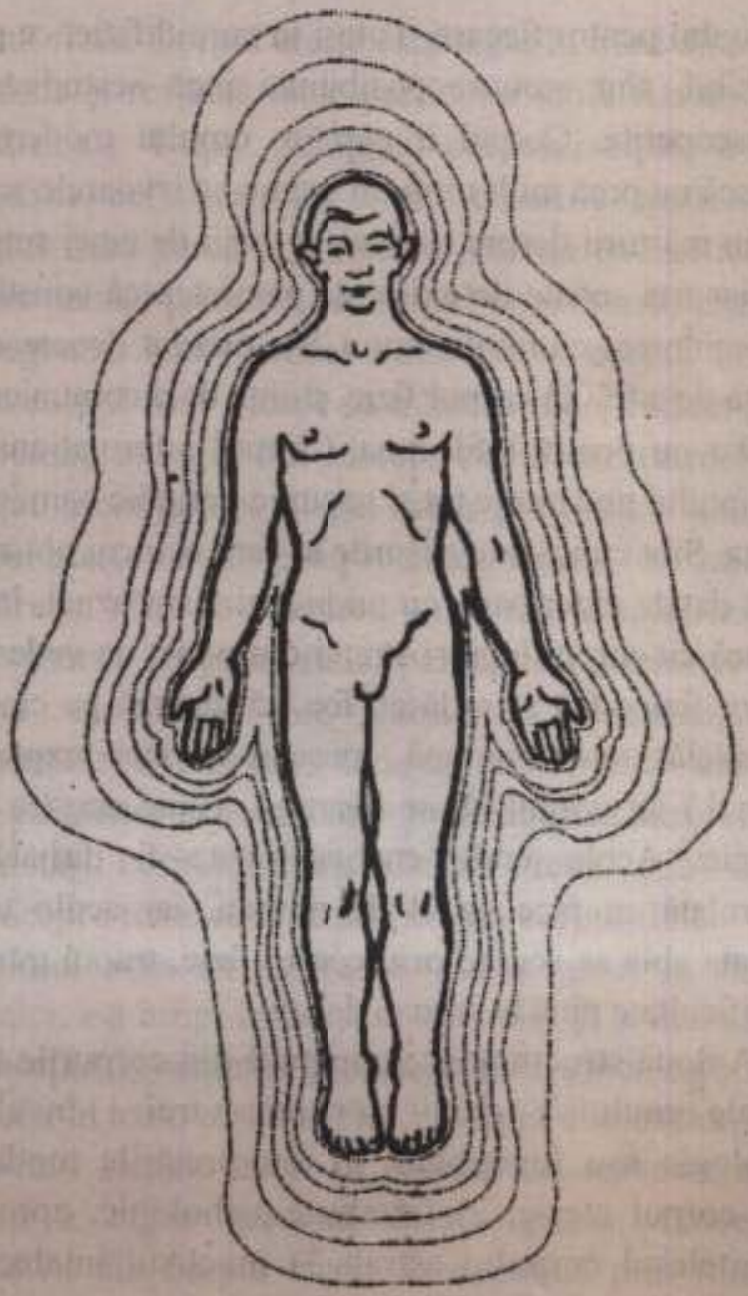

Fig.28 - Schema structurală a corpurilor subtile ale omului

inteligibil pentru fiecare. Totuși în corpul fizic, ce pare accesibil, sînt ascunse posibilități încă nestudiate și nedescoperite. Corpul îi permite omului modern să trăiască nu prea mult timp, în vreme ce izvoarele scrise conțin mărturii despre o durată a vieții de cinci sute de ani, iar trei secole de existență pămîntească constituie un eveniment cu totul comun. S-a pierdut deocamdată știința de a trăi în corpul fizic, știința de a comunica cu el. Dar nu pentru totdeauna, Cîmpul informațional al Pămîntului ține minte tot și restituie periodic oamenilor știința. Sînt cunoscute cazurile în care oameni obișnuiți după datele exterioare, cu un biochimism uzual, încep să facă cu corpul lucruri stranii din punct de vedere al legilor fizice (să se ardă cu foc, să meargă pe cioburi de sticlă, să-și supună mușchii probei exploziei ș.a.m.d.) iar corpul nu se distruge. Toate acestea sînt energie. Acolo unde energia poate fi dirijată și controlată ea face astfel de minuni, iar acolo unde energia abia se scurge prin corpul fizic, trupul trăiește cu dificultate pînă la șaizeci de ani.

A doua structură este compusă din corpurile subtile ale omului. Yoghinii au numărat trei: 1) învelișul fiziologic sau funcțional, în interpretările moderne este corpul eteric; 2) învelișul psihologic, apropiat de înțelesul corpului astral; 3) învelișul intelectual sau corpul mental.

Corpul eteric – este o structură prin excelență energetică pe care nu este posibil s-o pipăim, ca pe

corpul fizic. Corpul eteric este legat în mod direct de cel fizic și reflectă toate particularitățile fiziologice, funcționale. După „schițele" corpului eteric a fost construit cel fizic cu toate detaliile anatomice. Corpul fizic parcă ar umple o matriță energetică cu forme dense, primind, în timpul constituirii, energia ce reglează acest proces chiar de la corpul eteric. Cînd corpul fizic începe să trăiască independent și să primească energia din sursele exterioare (direct din spațiul înconjurător și pe calea prelucrării hranei), corpul eteric ia sub control funcționarea lui, adică îl urmărește pînă se descurcă cu funcțiile sale fiziologice. Stările corpului fizic, perceptibil subiectiv sub forma vioiciunii sau slăbiciunii, rezistența la influențele exterioare, tonusul sistemului nervos, starea sistemului imunitar – toate acestea sînt reflectarea stării corpului eteric. Corpul eteric „știe" dinainte despre toate restructurările din corpul fizic.

Omul vrea să slăbească. Acest gînd, în forma intenției, s-a înfipt în conștiința omului și la momentul de început al acțiunii hotărîte planul viitor este deja modelat în toate amănuntele, în corpul eteric. Corpului fizic nu-i rămîne decît să depună un oarecare efort pentru a copia modelul deja elaborat. Procesele maladive din corpul eteric se continuă prin materializarea în modificări structurale din corpul fizic.

În afară de sursele de energie „personală", corpul eteric își ia felia de energii, procurate de corpul fizic,

din hrană și printr-o bună senzație de foame îi amintește fizicului despre necesitățile energetice de acest tip ale corpurilor superioare.

În momentul plecării omului din viața fizică, corpul eteric păstrează încă o vreme memoria acelei forme care nu demult a fost încarnată și funcționa pe Pământ. Treptat însă nevoia de a menține memoria ultimului corp fizic dispare iar aceasta semnifică o reducere considerabilă a fluxului de energie din corpuri mult mai subtile. Tăiat de la rația (solda) energetică corpul eteric îl părăsește și el pe om, devenind energie pură.

Prin construirea corpului fizic pe Pământ se întrupează omul „fizic". Trupul lui are o anumită dimensiune și greutate, particularități constituționale și un aspect exterior propriu irepetabil, are abilitatea de a se mișca pe două picioare și de a gesticula. Dar acesta nu este încă omul căci omul are un corp eteric care investește corpul fizic cu funcții. Un astfel de corp învață instantaneu o mulțime de lucruri: să respire, să mănînce și să digere hrana, să asimileze apa, să se apere de substanțe toxice și microbi, să-și regleze temperatura. În ambele corpuri s-au trezit deodată multe instincte. Energia se termină și apare senzația de foame, care-l trimite pe stăpînul celor două corpuri la vînătoare. La vremea potrivită Svadhistana va aminti că pe lume există ființe de sex opus. Ceakre superioare vor aduce niște nuanțe co-

rectînd cu energiile lor corpurile încarnate. Manipura va intensifica sau diminua principiul volitiv ceea ce se va reflecta asupra tonusului vital și al insului, iar Anahata își va îndrepta atenția asupra purității și grației naturale a corpurilor, eficienței funcționării lor. Ceakrele superioare îi vor aminti de natura divină a corpurilor sale, de frumusețea naturală și înțelepciunea organizării lor.

Cineva va spune : „Ei, iată omul întreg, viu și activ. Și tot restul este scorneala unor nevolnici al căror sistem nervos nu funcționează prea bine". Da, numai că abstracție făcînd de convingerile celor cu pielea groasă, omul are și sensibilitate. Și vom vorbi despre încă un corp – astralul.

Corpul astral – este o formă mai subtilă care reflectă natura emoțională a omului care trăiește și prin urmare simte. Acest corp determină caracterul reactivității individuale a omului la situații interne și externe. Instinctele de supraviețuire nerealizate sufocă adesea senzațiile subtile. Dacă omul este sătul el începe să audă și vocea corpului astral. Înainte era mulțumit cu o bucată de carne afumată, mirosind a foc de tabără, acum preferă să mănînce aceeași bucată de carne pe o farfurie de argint, acompaniind-o cu un vin roșu sec. Este corpul astral care vrea să coloreze emoțional procesul de hrănire, nefiindu-i de ajuns ca pur și simplu corpul fizic să se sature. El vrea să lărgească spectrul senzațiilor,

pentru ca emoțiile să fie diverse, ceea ce înseamnă creșterea rației energetice a corpului respectiv. Iată ce se servește și desertul. Două corpuri, fizic și eteric, îl privesc cu groază închipuindu-și cu înfiorare cum ar putea să-l mai îndese în stomacul complet umplut și cum să acționeze asupra lui pentru ca produsul artei culinare să nu le otrăvească. În schimb, corpul astral este fericit. El îl convinge pe corpul fizic să nu se grăbească, să deguste încet, să prelungească momentul deliciului. Iar Svadhistana, Manipura și celelalte ceakre?

Cînd vibrațiile cele mai joase ale tuturor centrelor energetice sînt solicitate și realizate în instincte umane normale, omul ar vrea să guste energii mai subtile. El jinduiește după aventuri romantice, frumoase și strălucitoare să se îmbete de vitalitate și putere, să se tulbure de o iubire înaltă, să aibă satifacții estetice în fața operelor de artă, să se afunde în materia subtilă a filozofiei și înțelepciunii.

Emoțiile omului sînt orașe întregi populate de oamenii lor fie veseli, fie triști. Cum apar și cum se sting emoțiile? Corpul astral, ca și cele anterioare, este deschis pentru schimburi energetice în toate părțile. De jos, corpurile fizic și eteric alimentează cu fluxurile lor emoțiile noastre, de la asta am pornit analiza structurii, corpului astral. De sus, din corpuri mai subtile (iar corpul emoțiilor este corpul gîndurilor), coboară gîndurile care trezesc prin energia lor

emoțiile – orașele somnolente și în ele începe să clocotească viața iar în om să clocotească emoțiile, și deja nu mai poate fi reținută, nu mai poate fi înfrîntă cu nimic. Rămîne doar să trecem prin această experiență și apoi să n-o ignorăm, să n-o împingem adînc în subconștient, luînd aerul că n-a fost nimic, ci să recunoaștem faptul prezenței în corpul nostru astral și a unei astfel de energii, și a unei asemenea particularități. Omul iscoditor, căutător de cunoaștere, treptat, pas cu pas, va afla despre sine, despre corpul emoțiilor sale multe lucruri interesante și-ntr-un oarecare moment îi va vedea forma, constituția, părțile tari și slabe. Un astfel de om are șansa de a se împrieteni cu corpul său astral și să învețe să se înțeleagă cu cele mai îndărătnice emoții din cele care îl alcătuiesc. Dar mai există și fluxuri energetice puternice din spațiul încojurător, din Cîmpul Informațional al Pămîntului, de exemplu. Totul în jur este viu, schimbător. Și în acest cîmp se pot naște propriile furtuni, propriile cicloane, sub înrîurirea cărora oamenii, ale căror corpuri astrale s-au aflat în limitele accesibilității lor, pot fi implicați în fluxul comun de emoții și patimi colective. Dintr-o dată, în cele mai orînduite și pline de bunăstare țări, suporterii unui club sportiv încep să se aprindă de o ură neînfrînată față de simpatizanții altuia sau bătrînele cumsecade nimerite în vîrtejurile emoționale ale unui autobuz arhiplin se lasă tîrîte în

gîlcevi absurde şi durabile (pe tot parcursul deplasării maşinii).

E timpul! Este timpul ca omenirea să-şi abată atenţia asupra cîmpurilor emoţiilor şi gîndurilor ce plutesc deasupra capului ei, să-şi pună o strajă care să-i dea alarma pentru a o preveni de zonele periculoase: „Atenţie vine un ciclon emoţional!"

Corpul mental. Este cel de al patrulea corp în clasificarea Yoga şi al treilea dintre corpurile subtile. Este un corp foarte important ce transmite caracterul omului concret. Dar cum gîndeşte omul? Unde se nasc gîndurile lui şi unde pleacă? Ale cui gînduri roiesc în om? Întrebările acestea nu sînt fără rost întrucît răspunsurile nu sînt chiar atît de evidente pe cît se pare.

Pentru rezolvarea problemelor logice şi şaradelor pe care viaţa le pune în faţa omului, el începe să-şi stoarcă mintea, encefalul – instrumentul fizic care asaltează cetăţile mari sau mici ale logicii formale. Omului i se spune din fragedă copilărie : „Gîndeşte; foloseşte-ţi creierul, rezolvă problema; memorează". Apoi la o vîrstă mai înaintată îi vor arăta pe o planşă circumvoluţiunile creierului. Cercul s-a închis şi omului îi apare convingerea fermă că în aceste circumvoluţiuni este concentrat tot aparatul gîndirii lui. Şi întrucît omul se dovedeşte a fi îndeaproape identificat cu procesul gîndirii (doar se spune: „Gîndesc – deci exist"), atunci această bucată de

ţesătură cerebrală împestriţată de şerpuiri îl înlocuieşte unele ori pe om însuşi. În concepţiile materialiste aparatul gîndirii moare – moare chiar şi omul, în cele religioase de asemenea întregul proces al gîndirii rămîne pe pămînt pentru că sufletul nu mai are nevoie să gîndească, acolo toate problemele lui vor fi rezolvate de alţii, iar lui nu-i mai rămîne decît să sufere sau să fie fericit.

În acest chip, un instrument uzual, menit să rezolve probleme de viaţă umană concrete, „tehnice", în corpul dens, fizic, se identifică în conştiinţa multor oameni dacă nu chiar cu omul însuşi. În limitele acestei logici rezultă că un copil mic nu gîndeşte deloc ci se conduce ca un animal după instinctele sale, scuzaţi, reflexe, şi doar asimilînd una din limbile pămînteşti începe să înţeleagă ceva. De aceea întregul proces de gîndire constă din spunerea cuvintelor din punerea problemelor, după care urmează cîteva premise de legătură şi, în sfîrşit, formula tip de rezolvare a problemei, exprimată iar prin cuvinte. Sigur, rămîne neînţeles ce se petrece acolo între cuvinte cînd problema este formulată dar nu are încă un răspuns. Cîte variante trebuie să treacă în revistă creierul şi-n ce sistem de semne să se petreacă toate aceste operaţii „numerice" pentru ca omul să se lumineze? Dar unde găseşte omul cuvintele necesare pentru rimă şi de ce tabelul lui Mendeleev a trebuit să-i apară în vis autorului său?

La acestea fiziologii activității nervoase superioare afirmă deodată în afara logicii liniare: emisfera dreaptă a creierului gîndește nu în cuvinte ci în imagini. De ce cea dreaptă? Celulele sînt aceleași, căile de transmitere aceleași iar gîndirea – alta.

Să gîndești poți într-adevăr în mod diferit: și prin cuvinte, și prin imgini, și prin mijloacele cu totul de neînțeles cînd gîndurile se ivesc parcă de niciunde și dispar nicăieri. În primul caz, omul spune ceea ce vrea să fixeze în conștiința lui. Este un proces destul de lent de gîndire, preferat de mințile obtuze. În al doilea mod se relevă clar materialitatea gîndului. Omul abia și-a schițat în minte imaginea a ceea ce intenționează să înțeleagă – dar gîndul a și luat-o la fugă, formînd un întreg lanț de imagini – gînduri care au declanșat sentimentele sau emoțiile corespunzătoare și iată că apar deja manifestările corporale ale acestor sentimente: poate lacrimi sau poate rîs, sau dorința nestăvilită de a face ceva.

Gîndirea prin imagini are o largă aplicație în artă cînd un anume semn sau simbol, gest, schiță sau sunet, provoacă în privitor sau ascultător cele mai felurite sentimente în relație directă cu acordajul individual către anumite forme de energie. În mod special acest simbolism își are locul în arta contemporană, care spre deosebire de cea realistă, sentențioasă, acționează prin sugestie încetul cu

încetul și poate să declanșeze adevărate cascade emoționale ascunse adînc în subconștient.

Gîndul născut din logica vieții obișnuite a omului cu probleme existențiale sau de producție (uzină), cînd trebuie să te așezi și să te gîndești intens, își trimite energia în corpurile fizic și eteric, iar creierul ca un „computer de bord" o prelucrează cu substanța cenușie pînă la obținerea rezolvării. Ca rezultat al acestor procese la om se poate naște și ceva doar al său. Dar să inventeze un gînd negîndit încă de nimeni este foarte dificil. De milioane de ani de cînd există omul pe pămînt astfel de gînduri, pe care să nu le fi gîndit cineva vreodată, nu mai sînt. Gîndul o dată născut se mută în cîmpul terestru al gîndurilor și trăiește acolo un timp îndelungat. În același timp, noi, deși sîntem diferiți, ne preocupăm de aceleași cerc de probleme, în fond, astfel că oamenii se gîndesc la unul și același lucru. Așa și alimentăm, consolidăm cu energie forme de gînduri deja născute. Apoi, în dependență față de constituția sa energetică, omul selectează din cîmpul gîndurilor formele de gînd apropiate lui și mai departe energia lor declanșează în om un proces sau altul.

Corpul gîndurilor, corpul mental, este tot un fel de carcasă construită, iarăși, de gîndul omului despre sine însuși, despre modalitatea gîndirii lui și reflectînd caracterul proceselor de gîndire ale individului. Adică, este felul în care omul concret reacționează la

felurite gînduri. Corpul acesta filtrează gîndurile în: apropiate, accesibile pentru om şi (inacceptabil). Iar gîndurile care au nimerit în centrele energetice ale corpului mental vor fi distribuite de către acestea în alte corpuri ale omului. Gîndurile înalte, divine, care generează sentimente înalte vor pleca în sus spre stimularea corpurilor aşezate mai sus, care vor transfera ulterior energiile în jos, pentru declanşarea unor reacţii coordonate în corpuri mult mai dense: fizic, eteric, corpul emoţiilor şi-n chiar corpul mental, dacă aceste reacţii din punctul de vedere al corpurilor înalte sînt absolut necesare. Gîndurile concret – utilitare, de felul obişnuitului „trebuie să mănînc", vor fi orientate imediat spre eteric pentru ca el să organizeze în corpul fizic, dacă nu foamea, cel puţin pofta de mîncare.

Există şi forme-gînduri „de servici", specifice. De exemplu, o supărare proaspătă, necicatrizată stă în corpul gîndurilor într-un clişeu „de-a gata" şi-n cel mai neaşteptat moment se aruncă în conştiinţa omului dînd o mulţime de ecouri emoţionale. Iar după aceea omul mult timp nu se poate linişti, o prelucrează cu marele şi puternicul său instrument – creierul, irosind energie preţioasă pe o activitate inutilă. Există un mijloc sigur, eficient de a te feri de astfel de gînduri – să nu le acorzi nici o atenţie. Ca orice lucru viu din jur, gîndul viu va reaţiona şablon: prin supărare. Şi lăsaţi-o să reacţioneze, noi nu o

băgăm în seamă şi ea va pleca în mod sigur de la noi. Prin acest procedeu putem scăpa de toate gîndurile nedorite. Şi atunci omul atinge o asemenea stare în care el alege gîndurile, nu gîndurile pe el. Astfel ne chinuim cu o gumă de mestecat mentală şi presupunem că sînt gîndurile noastre personale, în timp ce respectiva energie a venit la noi din cîmpul unic al gîndurilor şi s-a transformat în noi în conformitate cu constituţia individuală a corpurilor noastre provocînd reacţii fiziologice cunoscute nouă, emoţii, gînduri paralele. De aici se şi naşte iluzia că aceste gînduri sînt generate de noi. Iar ceea ce este născut de noi se dovedeşte a fi Eul nostru autentic. Pînă la Eul autentic omul mai are de parcurs un drum (dacă-l interesează, desigur) cercetînd caracterul transformării şi remodelării formelor-gînd standard din individualitatea umană a corpurilor dense şi subtile.

Următoarea structură se adresează formaţiunilor supra subtile. Yoghinii au intitulat-o structură cauzală şi au delimitat pentru ea un corp: cauzal. Cercetările contemporane asupra învelişurilor corporale împart această structură supra subtilă în trei corpuri: cauzal propriu-zis, buddhi şi atman. Rezultă că omul are şapte ceakre principale şi şapte corpuri fundamentale. Să urmărim şi noi această schemă oprindu-ne scurt la fiecare din corpurile supra subtile.

Corpul cauzal. Este corpul cauzelor, are o natură karmică. În viaţa omenească se petrec multe

și diverse evenimente. Unele din ele par firești, justificate logic, altele stranii pînă la absurd. Există evenimente pe care omul le așteaptă și pentru care se pregătește minuțios, după cum există și acelea în care eroul întîmplărilor repetă într-una numai două cuvinte „Pentru ce?" Oricum ar fi evenimente întîmplătoare nu există în viața omului. Fiecare are o structură corporală care dirijează șirul evenimentelor, ea este reflectarea, mulajul tuturor corpurilor mai dense. Mai degrabă, este copia inversă. Sufletul omenesc, pregătindu-se de o nouă încarnare în lumea pămîntească, își alege un loc și un timp pentru acest eveniment. Omul nu se pregătește pentru o plimbare sau odihnă, ci pentru o muncă serioasă și dificilă de autodesăvîrșire. Sînt studiate pînă la detaliu toate încarnările anterioare, analizate și cîntărite cu cele mai fine cîntare ale onestității interioare toate gesturile și evenimentele trecute. Se stabilește care însușiri au fost prelucrate îndeajuns și mai mult de atît (de ele este bine să te eliberezi într-o oarecare măsură) și care sînt în mare lipsă. Mai bine ne-a desăvîrși acolo între suflete atît de înțelegătoare și delicate, ce să ne mai agităm încolo și-ncoace pe Pămînt? – va spune scepticul. Se poate desigur și acolo, în lumea subtilă, să evoluezi cumva dar asemenea pietre de moară ca pe Pămînt nu se pot găsi multe în Univers, de aceea se și dorește o nouă încarnare în pămîntean. Și iată că-și alege omul un

nou drum pămîntean pentru ca toate aceste eforturi să nu fie zadarnice. Se poate alege o familie bogată, trăind în bunăstare, și să fii unicul, multașteptatul copil, dar nu va fi asta o pierdere de timp? Știința de a trăi și de a supraviețui în șuvoiul iubirii generale este deja dobîndită. Dar cum ar fi să încerci un tip de familie nereușită? Și încă într-o țară dificilă cu climat sever? Aici în mod sigur există șansa de a învăța ceva nou. Așa se țese pînza noului trup cauzal, care pregătește șirul evenimentelor pentru noua viață de pe Pămînt.

Prin urmare condițiile vieții de pe Pămînt au fost alese: climat sever, asta înseamnă că vor fi evenimente legate de depășirea dificultăților climatice și corpul fizic va trebui să fie pregătit corespunzător; va fi cazul să te hrănești cu produse nedietetice, ba și mediul este deja cam stricat – corpul eteric va trebui să se descurce, să se adapteze unor astfel de condiții; apoi o familie deloc simplă, toți cu caractere dure, înseamnă o viață emoțională saturată – iată că pentru corpul astral se adună un șir de evenimente bune pentru șlefuire; iar în ce privește corpul mental, sigur nu-i vor îngădui să somnoleze și încă, uite, pe Pămînt a apărut o nouă temă – legea materialității gîndului, înseamnă că există o șansă de a învăța să lucreze cu gîndul. Să înveți, de exemplu, să nu te amesteci în viața nimănui deja de la nivelul gîndurilor, să nu înșeli, să nu judeci pe nimeni, să nu fii

zgîrcit şi mai sînt multe altele de învățat cînd conştientizezi, în sfîrşit, materialitatea gîndului.

Corpul cauzal pregăteşte şirul evenimentelor din noua reîncarnare, pregăteşte corpurile pentru viața în mijlocul acestor evenimente. Rezultă că viața terestră a omului este predeterminată în toate întîmplările ei, de la început pînă la sfîrşit? Da, aşa este, dar cu exactitate pînă la libera voință a omului. Desigur, omul n-are în viața lui chiar atît de mult din această libertate. Deja faptul că forța gravitațională îl ține corpul destul de strîns pe suprafața Pămîntului îi limitează mult libertatea deplasării, de exemplu. Dar există o mulțime de alte obstacole, să ne amintim doar de acel om care se grăbea la întîlnire într-o oră de vîrf şi a fost nevoit pentru o vreme să meargă împotriva sensului de mişcare al majorității oamenilor. Cîte legături limitative au apărut atunci în viața lui. Libera voință îi propune două linii extreme de comportament. S-o ia pieptiş înainte făcîndu-şi loc cu coatele şi să ajungă la evenimentul determinat de corpul cauzal – întîlnirea cu iubita, exact la timpul stabilit şi să aducă cu sine o trenă de emoții şi gînduri rele, ale oamenilor supărați de o asemenea impolitețe, plus găuri în corpurile mental, astral, eteric făcute de propriile gînduri rele şi posibil chiar pe corpul fizic. Altă variantă de rezolvare a situației cauzale îl poate duce la aceea că omul s-a străduit foarte tare să treacă prin masa de oameni fără să fie

remarcat, nu a provocat nici o emoție, nici un gînd morbid, nu a călcat pe nici un picior ci pur şi simplu a întîrziat la întîlnire. Acum va trebui să dea explicații iubitei dacă ea a rămas să-l aştepte. Iar între situațiile extreme sînt nenumărate variante intermediare – alegeți.

Este posibil amestecul în şirul karmic de evenimente? În cazul în care karma i-a prefigurat omului viața într-un corp fizic slab, nedezvoltat şi într-un corp eteric incapabil să asigure procesele fiziologice de bază, cu astralul supraîncărcat de emoții morbide (supărare, iritare, irascibilitate), cu o gîndire labilă, superficială nu se va schimba nimic. Altceva, după cumulul de datorii față de sine însuşi, acest om nu a putut primi. Dar libertatea voinței îi va permite să-şi cheltuiască repede restul de forțe şi să plece în altă lume fără să înțeleagă ce-a mai fost şi asta. Sau poate, lucrînd cu corpurile sale, antrenîndu-le, ajunge să înțeleagă în cele din urmă ce a fost totuşi viața. Corpurile mai dense, o dată modificate atrag după sine şi modificări în cele subtile. Totul este legat de tot, indiferent de cadrul filozofic în care ne-am găsi, de termenii cu care am opera această teză îşi găseşte inevitabil confirmarea. De aceea şi corpul cauzal va forma acele cursuri de evenimente pentru omul care, lucrînd stăruitor asupra sa, şi-a lărgit posibilitățile.

Corpul buddhi. Fixează cunoaşterea subtilă a sorții omului, menirea, misiunea lui. În sanscrită

buddhi înseamnă „rațiunea superioară". Omul obișnuit încearcă să nu reflecteze asupra menirii lui și mai ales să vorbească emfatic (bombastic) despre vreo misie, nu-i vine la-ndemînă și chiar se teme. Mai marii și puternicii lumii acesteia au o misie, noi însă, trăim cu modestie. Creștem copii, ne vom dădăci nepoții, avem n-avem locuință dar o casă de vacanță ne-am construit, am pus acolo și niște pomi și gata toată misia. Și totuși, o prefigurare a destinului are fiecare om și este de dorit să se împlinească. Dar cunoașterea propriei sorți este ascunsă de privirea superficială a omului, adînc în subconștient. Pînă la această cunoaștere omul mai are de crescut. Prin corpul buddhi al cunoașterii cerești omul deja se apropie pînă la atingere de procesele universale. Din punctul de vedere al energiilor celui de al șaselea corp, dacă omul se ocupă sau nu de perfecționarea și purificarea corpului său fizic, dens, nu mai este problema personală a ultimului deținător ci o problemă care îi implică pe foarte mulți din Univers.

Iar din moment ce există un anume interes superior în acțiunile individului atunci există și forța care în mod neabătut îl va împinge pe om să facă acea acțiune. Și omul, în cele din urmă, va simți forța stimulatoare și va împlini pașii prescriși de soartă sau propriile slăbiciuni îl vor învinge totuși, iar el se va abate de la făgașul ales cîndva (odată) de el însuși. Doar și-a formulat soarta în acord cu nevoile

Universului încă de acolo, în pragul încarnării pămîntești. Omului nu i se va permite mult timp să evite împlinirea misiunii sale. Prins de cursul evenimentelor, pornite de energiile corpului cauzal, căzut în capcana și rețeaua gîndurilor comune, ce umplu corpul mental, încarnat în izbucnirile emoționale ale astralului, în problemele corpurilor eteric și fizic, omul se poate rătăci departe de făgașul dat lui de soartă; cu atît mai greu va fi să se facă o corectare, cu atît mai dureroasă va fi procedura.

Însă numărul încercărilor de a împlini predestinarea pe durata unei vieți concrete, este limitat pentru fiecare din noi. Dacă omul se abate sistematic de la țelul lui principal demonstrînd o completă neînțelegere a semnelor sorții, atunci mai devreme sau mai tîrziu el își va irosi toate șansele și va fi scos de pe traseu ca unul ce nu face față. Aflîndu-se deja în afara corpului fizic și nemaiavînd posibilitatea de a îndrepta ceva la repezeală, omul va privi cu regret cadrele filmului unei existențe ce nu a evoluat cu nimic și se va mira cum de a putut fi atît de orb încît să nu perceapă semnalele clare ce-l îndreptau către țelul vieții.

Ce fel de misiune trebuie să aibă omul obișnuit? Și de ce nu se poate pur și simplu trăi, spre bucuria vieții, așa cum fac toți oamenii normali? Desigur că se poate, doar că trebuie în scurtul interval al vieții terestre de astăzi să reușești să înțelegi ceva despre

tine și despre lumea în care ești nevoit să trăiești. Ne este necesar, de aceea am și venit în această viață. Nu pentru odihnă și plăcere ci pentru cunoaștere. Agitîndu-se în vîrtejul evenimentelor vieții omul uită de ce i-a călcat pragul.

Dar de ce se preocupă atîta Universul pe tema alegerii noastre personale? Facem sau nu față sarcinilor alese pentru viață, ne abatem de la țel sau ne vom apropia de el pe drumul cel mai scurt – este doar problema noastră personală! Da, într-adevăr ar fi doar problema noastră dacă n-ar exista legea fundamentală a vieții: gîndul este material. Omul nu reușește și experiența negativă sub forma gîndurilor, emoțiilor, sentimentelor se fixează temeinic în cîmpul informațional și se împrăștie prin tot Universul. Nu există bariere pentru gînduri, nu există apărare împotriva influenței lor. Experiența planurilor nereușite devine accesibilă.

Iată cum decurg lucrurile cu misia. Înseamnă că este important corpul acesta, buddhi. Sau poate ne suflă cineva totuși – care și a cui este misia? Ghicitoarele, astrologii sau oamenii de știință – psihologi își vor etala cărțile, horoscoapele, chestionarele, va avea loc o discuție de suflet și vor spune: „Ar fi trebuit să te faci pictor; ai o mînă ușoară, ai simțul culorii, o imaginație bogată iar tu te-ai lăsat pradă comerțului, mergi pe lîngă menirea vieții tale. Da, numai că nu există pe Pămînt un astfel de om,

care ar putea să hotărască pentru altul, ce este mai important: să are pămîntul sau să bată fierul. Și o astfel de alegere nu are de-a face cu misia. Toate sînt fluxuri cauzale, mijloace de realizare a predestinării printr-o activitate concretă. Și într-adevăr, un gen de activitate îi poate fi omului mai la-ndemînă decît altul iar pentru unele trasee de viață ce nu are nici energie nici forța în momentul respectiv și dacă din greșeală pleacă pe ele, tolerîndu-și ambițiile, nu va mai avea timp să-și dea obolul și nu va mai ajunge la scopul vieții lui. Dar poate că sarcina principală a acestui om a fost să se înfunde în cele mai lipsite de speranță treburi și să dobîndească experiența de a face pasul dintîi, cel mai greu? Toate acestea le poate înțelege despre sine numai omul însuși. Pentru aceasta trebuie să învețe să se asculte, să aibă încredere în sine, să se iubească. Atunci, experiența pozitivă a misiunii îndeplinite îi va ajuta pe oamenii de mai tîrziu să înceapă lucruri noi întrucît această experiență se va fixa în cîmpul gîndurilor sub forma unei cunoașteri finite. Misiunea omului nu constă în aceea că știa să alcătuiască rime și a făcut o mulțime de strofe ce sună plăcut, alinînd cu energia lor generațiile următoare de oameni, ci în aceea că nu și-a lăsat talentul să se piardă, l-a dezvoltat, învingîndu-și, poate, lenea, rutina, zăpăceala și tot ce avea în arsenalul datoriilor karmice, reușind să ajungă în creație la stările limită.

Acum omului îi este ușor să ajungă pe culmile extazului creației, independent de sfera de aplicație a forțelor creatoare. Deja are experiența atingerii acestei stări.

Corpul atman – ultimul dintre corpurile supra-subtile. În sanscrită Atman înseamnă „sufletul superior", „spiritul divin al Universului". Acest corp este deschis contactului liber cu lumea. El parcă s-ar deschide în profunzimea spațiului din jurul omului. Energiile Cosmosului intră în om prin cel de al șaptelea lui corp și se translatează în planurile inferioare, ducînd la o corectare a corpurilor corespunzătoare și prin ele – adaptarea omului la noile energii cosmice. Aflîndu-se în corpul dens, omul se percepe de la început ca o substanță fizică. Pe măsură ce se acumulează experiența sub influența fluxurilor transmise de cîmpul informațional, el se va înrădăcina în convingerea că nimic altceva decît ceea ce se numește trup nu există. Dar poate că, adunînd fărîme de senzații neobișnuite și confruntîndu-le, ajunge la a se conștientiza ca esență divină, la acceptarea faptului că există un oarecare spirit superior care este oriunde și oricînd, ceea ce înseamnă că și în el însuși. Aceasta este deja altă concepție asupra lumii altă credință, credința în natura dumnezeiască a omului. Aceeași experiență de viață dar altfel asimilată l-a dus pe om la o altă concepție asupra lumii. În plus educația, absoluta influență a

mediului, îl fac un adept convins al sistemului de credință dominant în societate.

Nevoia de credință este mare la om. Fără ea el pierde direcțiile de orientare în lumea în care trăiește, se simte lipsit de apărare în fața furtunilor sorții, aruncat nu se știe de ce într-o lume aspră, crudă. Această nevoie este manifestarea forței vitale a corpului superior atman. Foamea fizică obișnuită este știută de toți. Foamea emoțională îl determină pe om să se lanseze în căutarea unor senzații și sentimente noi. Există o foame de idei și gînduri noi, de evenimente de viață concrete și setea unei linii călăuzitoare a sorții. Dar există și o foame spirituală cînd omului îi lipsesc vibrațiile înalte, stările extatice. Lucru straniu, omul obișnuit în viața lui comună nu este onorat cu astfel de stări, el pur și simplu nu este gata să le trăiască în mod adecvat dar percepția că aceste stări sînt reale, pulsează undeva adînc înăuntru și îndeamnă la căutări spirituale. Insatisfacția spirituală apare cel mai des la oamenii care au experimentat destule senzații corporale, senzuale, care au fost în multe prelucrări existențiale și au „ros" granitul concepțiilor mentale, filozofice. Atunci și apare nevoia de a-și înțelege misiunea pe Pămînt și de a simți freamătul corpului atman care permite atingerea stărilor divine.

Calea spre obținerea eliberării supreme (supremei libertăți) nu este simplă și începe de jos,

de la formele corporale grosiere, de la cele mai joase vibraţii energetice. Sînt posibile cîteodată străpungeri în spaţiile superioare şi cu corpurile mai înalte. Există oameni cărora constituţia individuală a corpurilor subtile le permite să facă asemenea salturi. Există şi ajutor de sus transmis prin energia corpului atman însuşi. Dar lucrul individual, cu corpurile inferioare, pentru omul ce a păşit pe calea căutărilor spirituale nu i-l poate totuşi anula nimeni. La nivelul înalt, astral- mental, mişcarea începută aici va fi dublă: în sus, spre spiritul suprem, şi în jos, pentru eliberarea de mormanele din ariergardă. Să laşi asemenea mormane în spatele tău nu este chiar inofensiv doar cînd munca spirituală este bine organizată, înaintarea în sus şi curăţarea de datoriile din corpurile mai grosiere se fac paralel.

Totul este în legătură cu toate. Dificultatea lucrării spirituale chiar în asta constă, în aceea că ea presupune o muncă destul de complexă în toate corpurile omului. Dacă încă din copilărie nu i s-a format deprinderea de a se raporta cu respect la corpul său fizic, va trebui să i se formeze acum, cînd a apărut cerinţa parcurgerii căii spirituale. Iar asta înseamnă obligaţia de a regla problemele de nutriţie, de a deprinde cele mai simple procedee de purificare, de a-i da corpului, în acord cu constituţia lui, sarcini şi de a-l învăţa cum să se relaxeze profund. Dacă este asimilată lucrarea corporală la nivelurile

fizic şi eteric dar nu există eforturi pentru purificarea la nivelul corpului astral, nu se va înainta. Şi omul va rămîne blocat în ascunsele lui emoţii şi spaime strivite şi înghesuite în subconştient. Dacă omul nu este învăţat să-şi treacă, cu măsura onestităţii interioare, peste acest corp, atunci nu va putea trece peste barierele propriilor emoţii.

Mai departe – corpul mental saturat de concepţii străine, teorii şi gînduri străine pe care omul le consideră în mod sincer ca fiind ale sale. Şi pînă nu se face o lucrare de curăţare la acest nivel, pînă cînd gîndurile nu vor fi puse sub control, nu va apărea liniştea interioară atît de necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu şi nu corul propriilor emoţii, dorinţe, gînduri şi restul zgomotoasei populaţii a corpurilor subtile. Este o muncă grea să atingi percepţia, simţirea propriului corp atmanic. Pe drumul acesta sînt mulţi falşi îndrumători care manipulează abil conştiinţa încă necurăţată a omului neeliberat de ambiţii, de dorinţa pătimaşă de a atinge mai repede divina cunoaştere sau de curiozitatea banală.

Şi se îmbulzesc spre om vedeniile: iată-l că vorbeşte cu îngerii de la egal la egal şi primeşte informaţia din prima sursă. Iar la o verificare este ambiţia noastră care şi-a lipit aripioarele, s-a acoperit de văluri albe şi se distrează pe seama noastră. Dar totul în jur este viu şi emoţiile sînt entităţi vii. De, vrea omul să vorbească cu îngerii, de ce să nu ne

amuzăm – lasă-l să se bucure, poate va rămîne mai mult timp în ignoranță și nu va observa cine sînt glumeții. Iar cu cît va rătăci mai mult omul, cu atît va fi mai lungă viața nestingherită a emoțiilor înseși pe care ar merita să le înfrîneze. Ele înțeleg asta, oamenii - nu întotdeauna. Grea este calea spirituală, dar există șansa de a se realiza, de a atinge eliberarea, măcar în parte, de a te elibera de lanțurile trupului prost folosit, veșnic înfometat, veșnic nedormit îndejuns și veșnic bolnav, fără a-l părăsi. Să înfrînezi năravul îndărătnic al emoțiilor clocotitoare. Să înveți să nu-ți arunci propriile gînduri ca pe pietre și să nu cazi în plasa celor străine. În sfîrșit, să înveți să trăiești în fluxul evenimentelor corpului cauzal fără să te lovești prea rău la cotituri și la schimbarea cadrelor (de film). Să-ți înțelegi propria soartă și să atingi izvorul divin. Doar se spune: „Drumul îl întărește pe cel ce merge". Să pornești oare pe acest drum? Fiecare alege singur.

Toate cele șapte corpuri ale omului, conform „anatomiei subtile", par a fi incluse unele în altele. Și fiecare din corpuri are o structură subtilă și umplînd tot volumul corpului anterior iese prin conturul său exterior dincolo de limitele lui. Este un contur tot mai estompat și îndepărtat de suprafața corpului fizic și este perceput de oamenii sensibili ca aură și se numește biocîmpul lui. Adică, atingîndu-se de orice în lumea fizică, omul intră în contact cu

corpurile altor entități vii, atingîndu-se întîi de limitele exterioare ale corpurilor subtile. Omul sensibil simte deja această ușoară atingere.

La omul sănătos suprafața corpurilor subtile este netedă, fără rupturi, ridicături și căderi (denivelări). Organele interne, canalele energetice și centrele energetice – ceakrele pe care le-au descoperit înăuntrul și la suprafața corpului fizic au proiecțiile lor în fiecare dintre corpuri. În felul acesta, omul întreg cu tot „dispozitivul" lui reprezintă o construcție din corpuri întrepătrunse și interdependente, structurate analog corpului fizic. Și ficatul, și rinichii „știu ce vor" și se gîndesc la ceva, trec prin emoții și iau parte la fluxul propriilor evenimente, deoarece sînt organe vii, ca totul din jur.

Cu aceasta încheiem examinarea anatomiei subtile a omului.

LEGILE COSMOSULUI DE CARE TREBUIE SĂ ȚINEM SEAMA

Despre aceste legi am amintit nu o dată dar ne întoarcem la ele în virtutea importanței lor. Sînt trei și sînt laconice:

1. Gîndul este material.
2. Totul în jur este viu.
3. Noi sîntem răspunzători pentru tot.

În aceste trei scurte formule sînt înscrise în formă concisă toate cunoștințele spirituale ale lumii, toate cărțile și învățăturile. Cuiva o asemenea afirmație i se va părea excesivă dar un observator atent al vieții va fi de acord și cu adevărul legilor, și cu forța lor atotcuprinzătoare. Ele s-au consolidat îndeajuns în Cîmpul Informațional al Pămîntului și conștiința colectivă aproape că s-a obișnuit cu aceste formule simple. Prima formulă se aude astăzi destul

de des, chiar amenință să devină un loc comun. Dar de aceea sînt ele fundamentale aceste legi pentru a nu se lăsa chiar așa de ușor tocite de frecventa și orala lor utilizare.

Au apărut deja și oameni care nu recită formule de-a gata ci încearcă să le înțeleagă esența vitală și să-și organizeze viața după ele. S-a dovedit a nu fi o treabă simplă – să știi și să urmezi legile universale pentru că sfera aplicării lor este viața întreagă. Gîndul se dovedește a fi material peste tot: și în timpul lucrului și la plimbare, chiar și cînd omul face o baie. El este material nu numai pe Pămînt dar și în orice colț al Universului și în universurile ce există în paralel cu al nostru.

Școlile spirituale, învățătorii spirituali, au încercat și înainte să-l deprindă pe om cu unele cazuri particulare ale manifestării acestei legi. Ne-au spus că este un păcat să vrei avuția altuia, să dorești femeia altuia (probabil și ea este avuția cuiva). Omul a încercat să nu jinduiască bunul altuia – nu a reușit, gîndul tot se furișează spre ce-i interzis. La început s-a speriat: „Ce fac eu aici?" Apoi a privit mai atent: averea vecinului nu s-a micșorat. E adevărat că nevasta lui a început să se uite cam ciudat dar cine poate să zică ceva? Gîndul nu se vede? Dar a venit o nouă descoperire: „Dacă îmi permit din cînd în cînd să doresc puțintel ceea ce-i al altuia, se vede că nici vecinul nu e prost. Ochii lui fug în toate părțile de

îndată ce-mi calcă pragul. Nu, cu el trebuie să-mi țin urechile ciulite și să cred mai puțin în cuvintele lui". Așa se prinde gând și cresc înlănțuiri ciudate de la acel prim gînd neastîmpărat. Gîndul este ceva care lucrează interesant. Să se înfăptuiască, să se realizeze imediat nu-i reușește: e fărîmicios, slab energetic, temător dar rezistent. Trăiește de secole în cîmpul gîndurilor Pămîntului și nu pățește nimic. De mult a părăsit pămîntul primul care a rîvnit avutul altuia dar gîndul lui trăiește și se întunecă doar. Pentru că cei care au ajuns la el sînt mulți pe pămînt și puterile i-au crescut, deja poate și singur să intre în corpul cuiva și să-l maimuțărească pe om (să-i facă omului în ciudă).

Indiferent de cît timp își adună gîndul forțele, mai devreme sau mai tîrziu el devine bunul (patrimoniul) unor mase largi de oameni ai Pămîntului. Iar în interiorul acestor mase va fi neapărat cineva venit aici să-și înțeleagă pasiunea pentru avutul altuia. Toată ființa lui interioară este pătrunsă de aceste vibrații. El a venit să se elibereze de patima păguboasă iar aici se dovedește că sînt atîția care jinduiesc la avutul altuia, și se tem doar să nu fie prinși. A răbdat cît a răbdat omul și n-a mai rezistat și a hotărît: „Doar o dată ca să mă descarc". Dar după prima oară vine a doua oară și degeaba a venit omul pe pămînt – nu s-a descurcat, ba a mai și adăugat încă multe alte forme – gînduri în cîmpul deja îngroșat al

Pămîntului. Măcar și aceea că poți să faci ceva dar nu rezișți și renunți. Există acum și un astfel de experiment. Următorul se va apuca mai ușor de treabă ca s-o lase neterminată. Iată cum este el, gîndul materializat! Nevăzut dar aderent.

Și se mai spune : „Nu judeca" și se explică: „Ca să nu fii judecat". Fără comentarii, omului contemporan îi este greu să înțeleagă de ce-i rău să judeci pur și simplu, numai sub amenințarea unei judecăți în replică se mai poate încerca să-l oprești pe careva din astfel de activități. Și totuși, vorbim numai despre forme orale. Cuvîntul poate într-adevăr să rănească foarte adînc. Cuvintele spuse zboară, desigur, însă gîndurile născute de ele trăiesc mult timp și picură otravă pe locul bolnav al omului. Dar să nu-l judeci pe altul în gînd? Despre asta nici nu se vorbește. În morala socială încă nu s-a ivit un asemenea postulat.

Cît de mult ne place să ne incomodăm unul pe altul, să ne punem piedici, să-l agățăm cu gîndurile-cîrlige și să-l oprim pe confratele întru civilizație. Se hotărăște omul pentru o oarecare lucrare interioară, își adună toată voința și face acest prim și greu pas. Energia din jurul său își schimbă dintr-o dată configurația și cei din apropiere se agită simțind că ceva nu-i în regulă. Înainte se putea lua energie de la om fără opreliști atingîndu-i corzile sensibile, folosindu-te de susceptibilitatea, neliniștea, spaimele lui.

Mai nou a devenit econom nu se lasă provocat, nu se supără și de aceea nu-și cedează energia. Asta nu-i place celui din apropiere și trece la atac. Se folosește tocmai însușirea materialității gîndului. Dar cum se organizează totul, ce anturaj se constituie: intră în funcțiune și concepțiile fundamentate științific, în contradicție cu care a venit acest căutător de noutăți, și principiile morale încălcate. Numai să încolțească puțin îndoiala că-și va face ea treaba demolatoare și totul se va întoarce la locul său. Oamenilor le este greu să recunoască că pe ei nu grija față de aproapele lor îi mînă ci temerea că schimbările lui pot duce la schimbarea a tot ce-l înconjoară. Mai este și invidia care șoptește: „Și dacă totuși iese în libertate, cum rămîne cu tine?" Dar să depui eforturi nu-ți prea vine, înseamnă că trebuie să ții în frîu și ceea ce iese la suprafață! Îi este de-ajuns numai să-și repete ferm și convins, și cu vorba și cu gîndul: „N-o să-ți reușească nimic". Și apoi să tragă triumfal concluzia: „Doar ai fost prevenit că nu va ieși nimic!"

Da, am vorbit despre materialitatea gîndului, dar pînă la practica vieții, cînd în mod nepermis se va gîndi incorect la sine, la cei din jur, la natură, la lume în genere, mai este încă mult. Dacă fiecare din respectabili pămînteni, chiar și acela care nu poate pronunța un cuvînt rău, se va uita cinstit înăuntrul său și-și va urmări măcar un ceas gîndurile, se va îngrozi. Cîte gînduri stranii, proaste și lipsite de

frumusețe, ne vizitează. Și prin faptul că ne fixăm asupra lor le întărim vitalitatea de aceea vor trăi multă vreme. Închipuiți-vă ce greu îi este să urmărească tot zgomotul gîndurilor aceluia pentru care contactul cu gîndul este ceva natural. Cum altfel, se pare că această creație superioară alcătuită după chip și asemănare îl cam plictisește pe apropiatul și îndepărtatul Cosmos prin gîndurile sale nu tocmai curate. Dar a venit vremea și pentru pămînteni să-și pună în ordine gîndurile.

Dacă gîndul ar fi material și atît, el însă mai este și viu, întrucît conform celei de a doua legi în lume totul este viu, pur și simplu nu există materie moartă. Omul admite cu greu, astăzi, valoarea deplină a vieții animalelor. De vii sînt vii dar n-au rațiune. Dar cel care s-a aflat multă vreme pe lîngă animale poate să contrazică teza despre lipsa lor de judecată. Spre deosebire de oameni și animalele înțeleg limba gîndurilor.

Atunci, poate că în plante viața nu este chiar autentică? Desigur, ceva se schimbă în ele după sezon, s-ar putea numi asta viață, probabil, dar una foarte limitată. Dar și plantele cunosc limba gîndurilor, și ele „văd" gîndurile noastre pînă la rădăcină, cum se spune. Iată cum stau lucrurile cu stejarii – frasinii lipsiți de judecată de la care, conform sfaturilor unor sisteme terapeutice, poți să preiei energie pe degeaba (apropo, cu ajutorul legii

materialității gîndului). Dar nu se știe de ce omului nu-i vine o idee atît de simplă: el fără-ndoială este viu; dar de îndată ce unul dintre confrați începe să pretindă în numele rațiunii un spațiu vital (pămînturi, bunuri, sănătate, enrgie), îi place? Normele moralei sociale presupun măcar să-i ceri voie stăpînului acestui spațiu. Dar cu plantele, se vede treaba, poți renunța la politețe. Timpul lor curge, firesc, mai încet decît al nostru și viața nu este atît de grăbită dar și plantele reacționează la agresiunea noastră împotriva lor. Trece vremea și acolo unde omul nu a reușit să realizeze un acord cu natura vie, ea îl îndepărtează.

Viața mineralelor curge și mai încet. Piatra de lîngă drum a văzut multe la vremea ei, multe a regîndit. Dacă materia gîndului i-ar fi accesibilă omului cum îi este ei, ar putea ieși o discuție interesantă. Să lăsăm pietrele, este în ele o forță tainică, poate chiar sînt vii. Dar ceea ce este făcut de om poate fi viu? Lucrurile făcute de mînă au pînă și caracterul lor. Unele ori sînt capricioase, ca niște copii, uneori glumesc, iar alteori se supără și pot chiar exploda la furie.

Cum s-ar așeza toate la locul lor dacă omul ar fi învățat din copilărie să înțeleagă altă viață, să înțeleagă că nimic din ce este viu nu suportă agresiunea asupra sa și la violență răspunde adesea în același fel.

Așa și gîndul este viu și conține toate particularitățile materiei vii. Are caracter, are capacitatea de a simți și posedă aceeași poftă de viață ca și omul. Odată născut și hrănit de ulterioarele întoarceri către el, gîndul manifestă abilitate și tenacitate la toate încercările de a te elibera de el. Astfel că omul va trebui să caute căi de colaborare și să învețe să realizeze acorduri cu cele mai pisăloage dintre gîndurile lui.

Am fi putut în continuare să nu dăm atenție primelor două legi fundamentale, dacă n-ar fi al treilea, care susține iminența răspunderii a tot față de tot. Omul este răspunzător pentru toate actele comise și pentru necomiterea actelor cînd sînt gata să se producă, este răspunzător pentru toate cuvintele lui spuse și nespuse. Este răspunzător pentru gîndurile lui. Alegerea este de partea omului: să-și permită, sau să se țină-n frâu ? Poftiți, judecați-vă aproapele doar că va veni timpul și se va pune întrebarea: ce drept ați avut să-l incomodați pe om și să alcătuiți în Cîmpul Informațional al Pămîntului o formă pe potrivă ce-și va găsi ulterior o mulțime de adepți? O sarcină karmică grea va lăsa nevinovata patimă de a-i judeca pe alții. Poate că deja în această viață va trebui să treceți prin greutăți provocate de acest obicei, poate, datoria se va întinde ca o trenă în viitoarea încarnare, să înveți să trăiești fără să-l judeci pe altul tot va trebui. Omul îl judecă pe altul

pentru că nu a învățat să-i permită fiecăruia să fie așa cum este. Dar iată, este unul din cale-afară de prost, nu se poate să fii așa. Poate. Astăzi este așa și poate că face pași disperați pentru a se deștepta, dar eticheta gravată cu puterea gîndului îl ține, nu-l lasă. Are careva dintre oameni dreptul de a opri evoluția cuiva? Nu, un astfel de drept nu are nimeni.

Dar dacă este un delicvent? Pe ăsta trebuie neapărat să-l etichetezi și cu vorba și cu gîndul pentru ca să se-nvețe și alții minte. Și aici este o fundătură și neînțelegerea faptului că gîndul este material. Gîndul are o mare putere de influență asupra omului însuși. Pentru ceea ce a săvîrșit delicventul el răspunde după legile acelui stat în care trăiește, va răspunde și în fața judecății lui interioare cînd va veni timpul cîntăririi propriei vieți pe balanța fină a karmei. Dar mai vrem acum să ne bucurăm de tabloul caznelor lui. Scuzați dar ce caută aici răzbunare dreaptă? Este patima pentru cruzime care cere privelişti. Furia (răutatea) pe care n-am avut motiv s-o arătăm și acum o putem demonstra. Și multe alte însușiri „minunate", adînc ascunse înăuntru se cer afară. Gîndul este material, răutatea noastră trăiește în spațiul cîmpului gîndurilor și-i provoacă, îi împinge pe oamenii aflați la acest nivel al evoluției spirituale, cum că ar putea să-și întrupeze răutatea lor și a altora în lumea fizică, trecînd de la gînd la faptă. Cu cît este răutatea omului, ascunsă în adîncul

sufletului, mai bună decît răutatea delicventului? Așa încît poate este mai rezonabil să nu judeci pe nimeni din această lume, atunci, vei vedea, vor dispărea din cîmpul gîndurilor sursele de ură, neîncredere, dispreț al oamenilor, unul față de altul.

Dacă-i este sortit civilizației noastre să se păstreze și să treacă în epoca Albă se va întîmpla numai cu condiția că va porni o reconstrucție interioară serioasă și prin detașamentul său de frunte se va contopi cu civilizația ce vine (ce stă să răsară). O astfel de reconstrucție presupune mari schimbări care vor atinge toate laturile vieții interioare și exterioare ale omului.

În conformitate cu prima lege fundamentală, omul va spune numai ceea ce gîndește, iar față de gînd va fi precaut și atent. Omul va conteni să mai mintă, deoarece minciunile vor fi văzute de toți cei din jur în virtutea științei lor de a citi și înțelege gîndurile, la fel de ușor ca și cuvintele. Normele moralei triple, cînd omul spunea una, gîndea alta și făcea altceva vor ieși din uz. Se vor schimba însăși morala, relația dintre bărbat și femeie va fi alta, psihologia oamenilor se va transforma. Supărările, invidiile, zgîrcenia toate vor trebui să plece sau să-și schimbe forma. Cum vor putea soții să stea supărați multă vreme unul pe altul, doar supărarea este prelungirea unei altercații zgomotoase în forma monologului interior de gînduri. Iar dacă gîndul va

putea fi auzit, așa cum astăzi se spune tare, cuvîntul, vor mai fi posibile bătăliile zgomotoase de săptămîni, doar sînt cheltuieli enorme de energie. Oamenii rezonabili nu-și pot permite asemenea lucruri. Oamenii vor deveni mult mai deschiși și sinceri. Pînă și diferențele naționale se vor estompa întrucît limba gîndurilor este universală. Și cu natura va exista o înțelegere reciprocă – va funcționa a doua lege. Omul va fi pur și simplu condamnat să-și arunce la groapa de gunoi prezumțiosul statut de frate mai mare.

Pentru astăzi sarcina datoriilor civilizației noastre față de ea însăși și Universul întreg este mare. Cea mai importantă între ele este neștiința și inabilitatea de a trăi după legile cosmice. Această karmă grea ne împinge spre schimbări. Este inutil să te împotrivești karmei – datoriile trebuie plătite și mai bine la timp deoarece condițiile de plată se schimbă mereu și în direcția cea mai rea pentru datornic. Posibilitatea de a te elibera de unele noduri karmice există întotdeauna dar ele nu sînt într-un număr infinit. Dacă elevul nu-și face sistematic temele și nu pentru că nu poate ci pentru că îi este lene, mai devreme sau mai tîrziu va apărea întrebarea: „Merită să învețe un astfel de elev? Poate este cazul să-l dăm afară?" O astfel de întorsătură a evenimentelor ar fi catastrofală. Avem o ultimă șansă, pe celelalte le-am cheltuit. Dar ea este reală.

Dar cum să se schimbe civilizația? Să facem un consiliu mondial pentru salvarea civilizației și să strigăm: „Salvați-vă"? Nu, desigur. Nu trebuie nimeni convins să se salveze, această cale n-ar fi eficientă. Schimbările din lumea exterioară pot fi atinse numai transformînd lumea interioară. Karma civilizației se alcătuiește din mari blocuri karmice ale țărilor și popoarelor luate separat. Iar cea formată la rîndul ei din blocuri mărunte – din karma orașelor și satelor. Spărgînd în felul acesta „karma cea mare" vom ajunge la cărămizile ei – karmele izolate ale oamenilor. Dacă aceste cărămizi vor deveni altele, altul va fi zidul format din ele. Prin urmare problema stă în cărămizi.

„Dar este o treabă imposibilă !" va crede careva, noi sîntem atît de mulți." În primul rînd, ne amintim deja că gîndul este material și nu ne permitem să formulăm contexte negative și cuvintele: nu pot, nu va reuși, imposibil. În al doilea rînd, nu este necesar ca toți oamenii să intre într-o formație mică în același timp. În virtutea aceleiași legi despre materialitatea gîndului în societatea umană este suficient ca măcar cineva să înceapă mișcarea pentru asimilarea celor trei legi fundamentale și să-și formeze linia propriei vieți în conformitate cu aceste legi. Urmarea unei astfel de lucrări - purificarea propriei karme. Atunci în cîmpul gîndurilor Pămîntului va apărea și se va consolida știința despre o nouă